

Nụ Hôn Đầu Tiên

Contents

Nụ Hôn Đầu Tiên	1
1. Chương 1: Kế Hoạch Trở Thành Thiên Nga	1
2. Chương 2: Cuộc Sống Khốn Khó Bắt Đầu	12
3. Chương 3: Không Xong Rồi! Đi Đâu Cũng Gặp Nhóm Hip Hop	19
4. Chương 4: 59 Lần Phản Kháng Thất Bại	30
5. Chương 5: Trận Bóng Rổ Không Vừa Ý	43
6. Chương 6: Cuối Cùng Tôi Cũng Gặp Được Rain	58
7. Chương 7: Sao Cơ? Tôi Sẽ Làm Bạn Với Bùi Kỳ Trung?	66
8. Chương 8: Thế Nào Mới Là Yêu Một Người?	76
9. Chương 9:	85
10. Chương 10: Lỡ Một Chuyến Xe	92

Nụ Hôn Đầu Tiên

Giới thiệu

Truyện xoay quanh những câu chuyện về tình yêu, tình bạn và cả những mối quan hệ xã hội của nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-dau-tien>

1. Chương 1: Kế Hoạch Trở Thành Thiên Nga

Ánh nắng xế chiều thật đẹp, chẳng hề nóng bức, bởi ngôi trường nằm lọt thỏm trong những tán cây cao lớn, màu xanh mát rượi phủ kín cả mái trường.

Kiến trúc của trường Thừa Nguyên thật hoàn mỹ, những dãy phòng được sơn màu trắng nằm sát hai bên đường.

Thế nhưng, lúc này tôi và nhỏ bạn thân chẳng còn lòng dạ để thưởng thức vẻ đẹp đấy. Chúng tôi rầu rĩ ngồi trên bãi cỏ trong sân trường.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Bảo Nhi lên tiếng trước.

Hai tiếng đồng hồ trước, chúng tôi vẫn còn hăng say lắm, nhưng bây giờ lại ỉu xìu thế này.

Bực bội quá!! Tôi muốn gào thật to.

Cả hai chúng tôi vốn tốt nghiệp loại giỏi trường cấp hai Bình Phương.

Không bao lâu nữa chúng tôi sẽ lên cấp ba, trải qua bao tháng ngày đèn sách, bỏ cả chuyện vui chơi, khó khăn lắm chúng tôi mới thi đậu vào trường trung học trọng điểm Thừa Nguyên của thành phố Nhân Xuyên.

Tuy còn một thời gian nữa mới đến ngày khai giảng, nhưng dường như chẳng kìm chế nổi sự háo hức của mình, chúng tôi quyết định đến trường Thừa Nguyên để cảm nhận bầu không khí ở đây.

Nhưng vừa mới đến, chúng tôi đã thấy nặng trĩu cõi lòng. Chỉ vì tôi chưa bao giờ thấy sân trường nào rộng và đẹp đến thế!

Có nhiều người đang chơi trượt ván ở bãi đất trống, từ những chiếc áo sơ mi màu sắc tươi tắn, chiếc quần bò trượt ván hiệu Nike và giày trượt ván màu trắng cho đến những cú đảo người của họ... tất cả đều toát lên một phong cách thật sành điệu.

Tôi và Bảo Nhi cứ nhìn chăm chăm vào những anh chàng đẹp trai ấy, suýt nữa đã ngạt thở. *^_ ^*

Bên trái dãy phòng học là bãi cỏ xanh mướt, không biết đó có phải là nơi tổ chức họp vào buổi sáng không?

Có nhiều người nằm đọc sách trên bãi cỏ, có người tựa như đang ngủ, nếu chúng tôi không nhìn nhầm, có cả những người đang yêu, họ hôn nhau như đang ở chỗ không người!

Nếu lúc đó bạn nghe thấy tiếng gì đó, tám phần là âm thanh do tròng mắt chúng tôi rơi xuống!

“Y Nghiên, nhìn kìa, sân bóng bên kia thật lớn!”

“Ở đâu? Để mình xem.” Bảo Nhi kéo tôi chạy trên con đường rợp bóng râm.

Quả nhiên, bên tay phải có một sân bóng rất lớn. Bên ngoài sân bóng treo tấm băng rôn: “Trận thi đấu bóng đá giữa hai trường Trung học Thừa Nguyên và Trung học Thuận Kim.”

Một trận đấu gay cấn đang diễn ra trong sân bóng, những nam sinh cao lớn, rắn chắc, tóc nhuộm vàng chạy nhảy trong sân, có rất nhiều nữ sinh mặc váy ngắn vừa đưa điện thoại lên chụp hình vừa gào to cổ vũ.

Đám cổ đông viên trong sân chia ra làm hai phe. Một phe gào lớn: “Tổng Triết Dân, cố lên! Tổng Triết Dân!”.

Phe bên kia cũng không kém, cổ sức gào lớn hơn: “Bùi Kỳ Trung, cố lên! Bùi Kỳ Trung, cố lên!”.

Họ cứ gào như thế, tôi không biết ai là Bùi Kỳ Trung, ai là Tổng Triết Dân, nhưng có lẽ họ là những người nổi tiếng.

Tôi nghe một nữ sinh đứng sau lưng nói: “Anh Triết Dân thật là tuyệt! Cú đá phạt góc đẹp cực kỳ! Tư thế ngã cũng thật hấp dẫn!”.

“Đúng thế, đúng thế, may mà mình đậu vào trường Thừa Nguyên, vậy là sau này, hằng ngày mình có thể gặp được anh Triết Dân rồi!”. Cô nữ sinh bên cạnh nói.

“Hy vọng nhanh đến ngày khai giảng! Nghe nói anh Triết Dân vẫn chưa có bạn gái đấy!! Chúng ta phải cố lên!”.

“Nhưng nếu là học sinh của trường Thuận Kim, mình có thể được gặp Bùi Kỳ Trung! Lại còn có cơ hội tham gia vào nhóm Hip Hop của anh ấy nữa!”.

“Mình cũng vậy, Huệ Như, mình cũng thích anh Kỳ Trung lắm. Mình thấy cả hai đều tuyệt như nhau, dù hai style hoàn toàn khác nhau!! Mình thích về đàn ông ở Kỳ Trung, làm bạn gái anh ấy chắc rất hạnh phúc!”. Cô vừa nói xong, mọi người đều kêu ồ lên.

Tôi và Bảo Nhi đưa mắt nhìn nhau, gượng cười.

Thì ra, chúng tôi thật lạc hậu, chúng tôi chẳng biết gì về Tống Triết Dân, Bùi Kỷ Trung, lại còn nhóm Hip Hop gì đấy nữa. Tôi chưa nghe qua bao giờ.

Thật ra không chỉ như thế, hôm nay tôi mới phát hiện rằng, tôi chẳng khác gì một sinh vật thời nguyên thủy mới được thả từ rừng sâu ra: Mặc đồng phục, đeo kính mắt! Chưa bao giờ mặc váy ngắn! Chưa bao giờ nhuộm tóc! Chưa bao giờ đụng đến mỹ phẩm! Chưa bao giờ giảm cân (những điều này không thể tha thứ được, thật là kém quá!) Chưa bao giờ trốn học! Chưa bao giờ nộp bài trễ! Chưa bao giờ chơi game online! Chưa bao giờ trượt ván! Chưa bao giờ đến quán bar!

Càng chưa bao giờ nói chuyện yêu đương!

Thật ra đã ngần này tuổi mà chưa có chàng trai nào theo đuổi tôi cả, bọn chúng chỉ bảo:

“Y Nghiên, cho tớ mượn vở bài tập toán xem thử.”

“Y Nghiên, động từ tiếng Anh này có nghĩa là gì? Có thể dùng ở thì quá khứ không?”

“Y Nghiên, bài tập số ba của môn ngữ văn...”

“Y Nghiên, bài tập số bốn của môn địa lý...”

Bảo Nhi cũng chẳng hơn gì, chúng tôi thân thiết với nhau từ nhỏ, hoàn cảnh của hai đứa cũng chẳng khác gì nhau.

Hôm nay tôi phát hiện ra rằng, mười sáu năm nay tôi đã quá ngây ngô! Chúng tôi tái mặt nhìn nhau! Người ta nói thi đậu vào trường trung học trọng điểm xem như là một bước tiến đến thành công. Nhưng hôm nay, dường như sự việc không đơn giản như chúng tôi từng tưởng tượng.

“Ôi!” Khi tôi đang sững người ra để suy nghĩ, chợt như có vật gì đập mạnh vào đầu, tôi mất thăng bằng chúi người về phía trước. Người tôi vừa ngã xuống thì nghe tiếng kêu hoảng lên.

“Y Nghiên! Y Nghiên! Cậu không sao chứ”. Lúc này tôi mới biết một anh chàng nào đấy sút bóng trúng ngay đầu tôi. Không đau lắm, nhưng chúi nhủi trước mặt đám đông thể này thì thật là mất mặt.

Ôi, lần đầu tiên đến trường Thừa Nguyên mà đã xấu hổ đến thế!

“Bạn không sao chứ?” Một bàn tay to khỏe đỡ tôi đứng dậy.

Tôi ngẩng đầu nhìn, đó chính là người đã sút bóng vào đầu tôi, trông cậu rất đẹp trai, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt nên trông cậu càng tràn sức sống. Khi cậu đưa tay kéo tôi, lập tức tôi cảm thấy một luồng hơi nóng chạy thẳng vào người.

“Ồ, không sao, không sao, mình...” Tôi đứng lên, chúng tôi chỉ đang đứng rất gần nhau.

Mặt tôi đỏ ửng, lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này, tôi không biết nói gì, vì thế tôi bất giác xoa đầu.

“Có phải bạn đau lắm không? Nào, để mình xem thử!” Cậu ta kéo đầu tôi đến gần, nhẹ nhàng xoa lên đấy.

“Xoa một lát sẽ khỏi đau thôi!” Trông cậu rất bình thản.

Con tim tôi thì cứ đập thình thịch bởi đây là lần đầu tiên tôi đứng sát một người con trai, và cũng chưa ai có thái độ ân cần với tôi như vậy. Tôi bối rối, không biết phản ứng thế nào.

“Triết Dân, vừa rồi mình cũng bị ngã, cậu xoa ỉnh được không?”

“Triết Dân, còn mình nữa, còn mình nữa!”

“Mình cũng vậy...” Bọn con gái xung quanh kêu lên chí chöhe. (Xem ra đội bóng của trường Thừa Nguyên giỏi thật, một quả bóng mà có thể đánh trúng nhiều người...)

Vậy anh ấy chính là Tống Triết Dân? Là một trong những nhân vật đang gây chú ý? Tôi suy nghĩ.

“Không sao, mình... mình hết đau rồi, mình phải đi đây!” Tôi chợt thấy ái ngại, đẩy cặp mắt kính trên mũi, ngượng ngùng nói. Tôi khẽ kéo áo Bảo Nhi: “Chúng ta đi thôi!”

“Tống Triết Dân, cậu có chơi nữa không? Chúng tớ đang đợi cậu đấy!” Một anh chàng trong sân gọi to.

“Mình không sao, bạn ra sân đi, họ đang chờ bạn kìa!” Tôi vừa chỉ ra sân vừa nói với Tổng Triết Dân.

“Bạn không sao chứ? Có cần đến bệnh viện khám thử không?”

“Tổng Triết Dân, xong chưa, cậu đúng là em nào cũng chẳng tha!”. Một anh chàng cất tiếng gọi.

“VẬY MÌNH ĐI ĐÂY!” Tổng Triết Dân ôm bóng chạy ra sân.

Trận đấu lại tiếp tục, nhưng tôi và Bảo Nhi không muốn xem nữa, vì thế chúng tôi đi xe buýt về nhà.

Trước khi đi, tôi còn trừng mắt về phía anh chàng ba hoa đáng ghét kia! Tôi cảm thấy bức bối vì câu nói sau cùng của cậu ta, không hiểu sao tôi lại tự ti đến thế.

Hừ, cũng không biết cậu ta tên gì, sau này đừng để tôi gặp lại.

“Y Nghiên, hôm nay cậu thật may! Ngày đầu tiên tới trường mà đã được anh chàng đẹp trai ôm rồi! Đây, vừa rồi hai người thế này này...” Bảo Nhi vừa nói vừa nhiệt tình diễn lại cảnh lúc nãy. “Cậu đang nghĩ gì vậy, có nghe mình nói không?”. Tôi bị Bảo Nhi cốc một cái thật đau.

“Không được, chúng ta không thể như thế này được!”. Tôi chợt kêu toáng lên.

Tôi quay người lại, nói với Bảo Nhi với vẻ cương quyết nhất: “Từ hôm nay trở đi, chúng mình bắt đầu thay đổi cuộc sống, chúng mình không còn là những học trò ngoan nữa, cứ mãi như thế, chúng mình sẽ bị bán hàng xe lịch sử nghiền nát mất!”.

(Trong lúc này mà tôi có thể bình tĩnh để nói ra câu danh ngôn đầy triết lý, nồng nàn mùi văn chương như vậy, cả tôi cũng phải khâm phục mình. Tôi tự nhủ: Hàn Y Nghiên, mi thật tuyệt, cuộc cách mạng sẽ thành công!)

Bảo Nhi sưng sốt, một hồi sau nhỏ cũng chẳng có phản ứng gì.

Nhưng tôi không thể đợi được nữa: “Bắt đầu từ hôm nay, chúng mình phải trở nên xinh đẹp, lộng lẫy hơn! Chúng mình phải nổi bật hơn! Chúng mình phải đánh nhau khắp nơi! Và cả yêu đương nữa! Chẳng hạn như, chẳng hạn như anh chàng Tổng Triết Dân!! Bởi vì, bởi vì... chúng mình không thể tụt hậu mãi!!!

Chạng vạng, chúng tôi đi xe buýt từ trường Thừa Nguyên về nhà.

Nhìn qua cửa sổ xe có thể thấy phố xá đã lên đèn. Làn gió mùa hè còn sót lại khê phả vào mặt, tâm trạng tôi bắt đầu dễ chịu trở lại!

Chúng tôi ở đây từ nhỏ nên quen thuộc từng góc ngách trong thành phố, nhưng không hiểu sao, hôm nay tôi cảm thấy xung quanh như đã thay đổi. Lẽ nào là vì chúng tôi sắp trở thành những cô nữ sinh cấp ba?

Ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chúng tôi hẹn nhau ai về nhà nấy ăn cơm, rồi sẽ đến nhà Bảo Nhi bàn bạc.

(Không thể đến nhà tôi, theo tôi biết, mẹ tôi sẽ dùng camera quan sát; mẹ của Bảo Nhi thì lạc hậu hơn, quá lảm bả chỉ đứng ngoài cửa nghe lén).

Bây giờ tối, chúng tôi mở cuộc họp nghiên cứu. Sau một hồi thảo luận kịch liệt với âm lượng rất nhỏ, thông qua những phân tích kỹ càng về điểm mạnh, điểm yếu của mỗi đứa, tôi đã khởi thảo một kế hoạch thay đổi phong cách (không thể ra trận mà không chuẩn bị!)

Bảng kế hoạch trở thành thiên nga

Người thực hiện: Hàn Y Nghiên, Tổng Bảo Nhi.

Mục tiêu cuối cùng: Trở thành người tuyệt nhất, nổi bật nhất, trốn học thường xuyên nhất và thành tích học tập cũng phải tốt nhất trường Trung học Thừa Nguyên. (Còn vấn đề làm cách nào để khi lên lớp không thêm nghe giảng bài, thường xuyên trốn học nhưng lại có thể học tập tốt, phần sau sẽ nói! Đó là kinh nghiệm thực tế sau nhiều năm tìm tòi của hai chúng tôi!).

Cương lĩnh kế hoạch:

1. Giảm cân là biện pháp để giành chiến thắng (thể trọng của hai chúng tôi đều không đạt tiêu chuẩn, nhất là về “baby fat”. (múm mím) trên mặt khiến tôi lo ngại),

2. Tình yêu là lĩnh vực yếu nhất của chúng tôi, cho nên phải tận dụng Internet, tìm tòi kinh nghiệm quý báu trong tình yêu của các đàn chị đi trước.

3. Thành tích học tập là ưu điểm lớn nhất của chúng tôi. Vì vậy, cả hai đều nhất trí, sau này dù yêu đương mãi mê đến mức nào cũng không lơ là việc học. Khi đó, chúng tôi mới có thể nổi bật nhất trong hàng ngàn học sinh của trường Thừa Nguyên.

Tôi đánh máy bằng kế hoạch rồi in ra, mỗi đứa giữ một bản.

“Đúng là perfect!” Bảo Nhi xuýt xoa.

“Nhưng có vài vấn đề hơi khó khăn, bởi vì trường vẫn chưa khai giảng, hơn nữa chúng mình chẳng quen ai trong trường Thừa Nguyên, chúng mình chỉ là những người mới”. Tôi suy nghĩ rồi nói.

“Nhưng chúng mình có thể bắt đầu kế hoạch giảm cân. Chưa giảm cân, miễn bàn những việc khác.”

“Chúng mình có cần nhịn ăn không?”. Chưa gì mà Bảo Nhi đã bắn khoan.

Hu hu!! Tôi cũng chẳng khá hơn.

Đối với chúng tôi, giảm cân là một vấn đề không hề đơn giản, nhất là tôi. Tôi thừa nhận mình khó thực hiện thành công được, rảnh rồi tôi vẫn thích vừa ăn vặt vừa xem ti vi, bắt tôi nhịn ăn đúng là killing me!!!

“Hay là chúng mình tập yoga, mình cũng đã muốn học từ lâu rồi!” Bảo Nhi vừa nói xong đã bị tôi liếc một cái sắc như dao.

Tại sao Bảo Nhi vẫn luôn không thực tế thế này?

“Chúng mình sắp học cấp ba rồi, nếu vẫn còn ngờ nghệch như trước, sau này làm sao đối diện với những cuộc cạnh tranh khốc liệt trong trường Thừa Nguyên!!!” Tôi không quên lên mặt dạy đời nhỏ.

“Cậu nghĩ thử xem, chúng mình làm gì có tiền đi tập yoga? Ít nhất cũng tốn mấy chục nghìn, sau này chúng mình không xem phim, không đi bar nữa sao?”

“Vậy chúng mình phải làm thế nào?”.

“Đương nhiên phải có cách vừa rẻ vừa hiệu quả!”.

“Hay là hằng ngày chúng ta đi bơi đi, vừa có thể nhuộm da, vừa giảm cân, lại khỏe người, mà không mất tiền nữa!”

Mắt tôi sáng lên. Đúng thế! Đúng là ý hay!

Có cách nào thích hợp hơn với bọn học sinh chúng tôi bằng việc đi bơi!!

A ha!! Trường Thừa Nguyên, hãy đợi đấy!!

Trong kỳ nghỉ hè, chúng tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch trở thành thiên nga của mình.

Kế hoạch ban đầu của chúng tôi là phải dậy vào bảy giờ sáng để chạy bộ, mỗi ngày tập bắt người năm trăm cái, bữa cơm tối chỉ ăn toàn trái cây, trước khi ngủ phải tập động tác đạp xe đạp và mỗi chiều phải đi bơi.

Nhưng sau vài ngày, kế hoạch của chúng tôi chỉ còn lại... đi bơi.

Giảm cân đúng là việc không phải của con người!! Môn đại số và ngữ pháp tiếng Anh không khó như giảm cân!

Buổi sáng chúng tôi hẹn nhau sẽ cùng chạy bộ trong sân thể dục, nhưng sau khi chạy tới sân, chúng tôi chẳng còn sức chạy về nhà nữa, thế là phải ngồi xe buýt về, kế hoạch chạy bộ thất bại.

Mới bắt ngựa người được năm cái, chúng tôi đã chẳng gượng dậy nổi nữa, đừng nói là năm trăm cái! Chúng tôi lập tức bỏ kế hoạch này!

Bữa tối mà chỉ ăn toàn trái cây thì làm sao chịu được, sáng hôm sau chúng tôi đành ăn gấp đôi để bù vào. Vậy nên chúng tôi bỏ kế hoạch này một cách sáng suốt.

Chỉ còn đi bơi. Mùa hè đi bơi thật dễ chịu, cả hai đứa đều thích môn thể thao này! Cứ mỗi chiều, chúng tôi đều đến hồ bơi thật đúng giờ mà chẳng hề thấy mệt mỏi tí nào!

Hơn nữa, ở hồ bơi có rất nhiều anh chàng đẹp trai, nếu thường xuyên đi bơi, biết đâu số hồng loan của chúng tôi sẽ tăng lên mấy lần! *^_^* *^_^*

Thời gian đi bơi của chúng tôi là bốn giờ chiều. Hai chúng tôi vẫn cùng nhau đi đi về về.

Khi chúng tôi thay áo tắm, Bảo Nhi chợt kêu lên: “Không phải chứ, kính bơi của mình hỏng chỗ nào rồi!”.

Tôi quay sang nhìn, quả nhiên mắt trái kính bơi đã bị hỏng.

“Làm sao đây? Không biết ở phía trước có bán không?”

“Chắc là có, chúng mình đi xem thử.”

Bảo Nhi nhìn xuống người: “Chả lẽ mặc đồ bơi đi luôn sao?”.

“Không sao đâu, ở đây chẳng có ai quen chúng mình cả.”

Tôi lười thay đồ, vả lại mắt kính của tôi cũng tháo rồi, lắp vào rất khó khăn.

“Chúng mình đi thôi, cậu đi phía trước, mắt kính mình tháo rồi, chẳng nhìn thấy gì!”. Ôi! Cận thị thật là phiền phức! Sau này có tiền nhất định tôi sẽ làm phẫu thuật bằng tia laser. Nhất định!

Có rất nhiều người đi bơi vào mùa hè, đa số là học sinh. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười đùa nghịch nước trong hồ vọng ra. Hồ này rất lớn, từ phòng thay đồ đến quầy hàng ở phía trước hơi xa.

Tôi và Bảo Nhi mặc đồ tắm vòng qua đám đông đến quầy hàng.

Quầy hàng có bán kính bơi và quần áo bơi.

Tôi biết chắc chắn là có bán mà! Bảo Nhi chọn kính bơi, còn tôi đã tháo mắt kính nên chẳng thấy gì, vì thế cứ dạo xung quanh.

Chợt tôi phát hiện phía trước hình như có một bức manơcanh đứng quay lưng về phía mình, trông giống như manơcanh trong tiệm quần áo.

Tôi nheo mắt nhìn, cảm thấy manơcanh này thật cao lớn, thế nên tôi bước đến nhìn.

“Bảo Nhi, cậu xem này, thân hình manơcanh này thật chuẩn!”. Tôi gọi Bảo Nhi.

“Thật không?” Bảo Nhi đang bận trả tiền.

“Thật đấy, đến xem nè!” Tôi vừa nói vừa đưa tay sờ vào người manơcanh.

“Trông thật giống...”.

“Chuyện gì vậy?”.

Manơcanh trước mặt chợt lên tiếng.

Có nhầm không đấy?! Tôi hoảng đến nỗi đứng sững ngay tại chỗ, sao... sao manơcanh mà lại biết nói chuyện? Chuyện gì thế này?

“Y Nghiên, cậu làm sao thế? Manơcanh đâu?” Lúc này Bảo Nhi vừa bước tới.

“Ừ nhỉ, manơcanh đâu, mình cũng muốn xem thử!” Nếu tôi không nghe nhầm, giọng nói này phát ra từ miệng manơcanh.

Cậu ta thật cao lớn, tuy tôi không nhìn rõ mặt, nhưng tôi vẫn cảm nhận được đây là một anh chàng đẹp trai.

Mặt tôi nóng bừng, bởi tôi vừa nhớ ra mình đang mặc áo tắm trên người!

“Này, cậu có phải là người đá quả bóng trúng bạn tôi không?”. Bảo Nhi mừng rỡ kêu lên.

“Ồ, thì ra là các bạn!” Đến lúc này tôi mới biết anh ta là Tống Triết Dân, anh ta đứng bất động bên cửa sổ, còn tôi tưởng lầm là một manơcanh, ôi, chỉ tại tôi cận thị!!

Tôi chớp ngay cơ hội làm quen anh chàng đẹp trai này.

“Xin lỗi, lúc này có chút hiểu lầm...”

“Này này, mấy người làm gì vậy?” Khi tôi lấy hết can đảm nói chuyện với anh chàng đẹp trai, thì một cô gái từ đâu xộc tới.

Vừa nhìn đã biết cô ta đang lên cơn ghen.

“Giả vờ giống thật đấy! Tôi đứng nhìn cậu một lúc rồi, nhận lầm à? Chiêu này hơi cũ đấy!”

“Xin lỗi, vì tôi bị cận thị nên nhìn nhầm, thật tình xin lỗi!”

Tôi vội vàng cúi người, nói lời xin lỗi.

“Nhìn nhầm cái gì, rõ ràng là cố ý! Muốn lợi dụng việc này để làm quen với Triết Dân hả?”

“Trước đây chúng tôi đã quen biết rồi, ở sân bóng, lần này...” Tôi ấp úng.

“À, thì ra các người đã quen biết rồi!” Hình như cô nàng rất bức tức, vừa nói vừa dí sát mặt về phía tôi.

Lúc này tôi mới nhìn rõ hơn khuôn mặt cô gái. Có lẽ cô ta là học sinh trung học, trông xinh xắn, nhìn rất có duyên nhưng hơi dữ dằn và không thân thiện.

Tôi toát mồ hôi trán...

Làm thế nào bây giờ?!!

Tôi và Bảo Nhi xưa nay là học trò ngoan, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, chúng tôi không biết phải làm thế nào, chỉ đành xin lỗi không ngừng. Nhưng cô ta vẫn chưa muốn bỏ qua cho chúng tôi.

“Thôi được rồi, Ái Sa, hiểu lầm cả thôi! Bạn ấy cũng không cố ý. Chẳng phải cậu muốn đi bơi à? Chúng ta đi thôi!” Tống Triết Dân vừa kéo Ái Sa vừa nói.

“Triết Dân, cậu nói thật không! Lần này không được gạt mình đấy, đừng bỏ mình để đi tìm người khác như lần trước nữa nha.”

Giọng nói của cô ta đang dữ dằn chợt trở nên dịu dàng. Tôi nổi cả da gà.

Tôi ghét nhất là hạng con gái ra vẻ nũng nịu trước mặt con trai!!

Mặt tôi lập tức nóng ran, nếu dưới đất có một cái lỗ, tôi đã chui xuống trốn rồi, lẽ nào lại mất mặt trước một anh chàng đẹp trai như thế sao?! Nhưng tôi đã phải hai lần xấu hổ trước mặt cậu ấy, thật là...

Tống Triết Dân vừa nói vừa kéo cô nàng bước về trước.

Khi đi ngang qua tôi, cậu ấy còn quay đầu nhìn tôi cười, nụ cười trông rất dễ thương.

Nổi bực dọc trong tôi bỗng chốc tan biến, tôi cũng cười lại, cậu thật đẹp trai và dễ chịu!

Tôi thầm nói với mình.

“May mà cậu ấy kéo cô ta đi. Cô này thật đáng ghét!” Bảo Nhi thở phào.

“Này, cậu có nghe mình nói không, sao lại sững sờ thế?” Bảo Nhi đẩy tôi.

“Mình quyết định rồi!” Tôi quay người, trịnh trọng tuyên bố với Bảo Nhi.

“Cậu quyết định cái gì? Có nhầm không đấy?” Bảo Nhi tỏ ra ngạc nhiên.

“Mình quyết định rồi, bọn họ đừng hòng ngăn cản mình, mục tiêu yêu đương trong học kỳ này của mình chính là Tống Triết Dân, tức anh chàng đẹp trai vừa cứu chúng mình lúc này!!!”

Mùa hè trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã sắp đến ngày khai giảng. Đầu thu, thành phố Nhân Xuyên trở nên se lạnh.

Nhưng hội trường của trường Thừa Nguyên lại rất đông người, tiếng nhạc vang lên inh ỏi bởi có buổi dạ hội đón học sinh mới của trường Trung học Thừa Nguyên sắp diễn ra.

Tôi và Bảo Nhi rất xem trọng buổi dạ hội này, chúng tôi đã đọc qua chương trình, trong đó có ba chữ “Tổng Triết Dân”.

Thì ra cậu ấy cũng là học sinh mới của trường Thừa Nguyên, nghĩa là tôi và Tổng Triết Dân không chỉ là bạn cùng trường...

Nếu may mắn, tôi và cậu ấy có thể sẽ học chung lớp!

Sau khi bàn bạc thảo luận, chúng tôi cho rằng đây là cơ hội rất tốt để tiếp cận với Tổng Triết Dân.

Trong trường Thừa Nguyên có rất nhiều người giỏi, vì vậy, những từ ngữ như “chần chừ”, “cẩn thận”, “ngần ngại”... đã không còn hợp thời nữa; trong khi bạn đang ngần ngại; suy nghĩ xem nên hành động hay không thì cậu ta đã trở thành bạn trai của người khác rồi! Huống chi Tổng Triết Dân là một nam sinh nổi bật nhất ở ngôi trường này!

Do đó, chúng tôi phải sắp xếp chu đáo, chủ động ra tay, có thể mới mong thành công được!

Tôi về nhà, lập tức lên mạng tải tất cả những thông tin về Tổng Triết Dân để nghiên cứu.

Xem ra Tổng Triết Dân là một hotboy của trường rồi! Chưa khai giảng nhưng đã có rất nhiều “tài liệu” về cậu ta.

Chẳng những thế, thông tin về Bùi Kỳ Trung cũng nhiều không kém, dường như họ là đối thủ của nhau; lúc đến sân vận động của trường Thừa Nguyên, tôi nhớ đã nghe bọn con gái hô to “Bùi Kỳ Trung, Bùi Kỳ Trung”. Tổng Triết Dân đã nổi tiếng như thế rồi, tôi không biết đối thủ của cậu ta trông sẽ ra sao, xem ra sau này tôi phải làm quen với Bùi Kỳ Trung mới được!

Nhưng trước mắt tôi vẫn nhắm vào Triết Dân của tôi, tuy tình hình không lạc quan mấy, nhưng tôi sẽ không nản lòng.

Thế nên, để chuẩn bị cho lần xuất hiện chính thức trong trường, cuối cùng tôi quyết định mua một đôi mắt kính sát trùng.

Ba giờ rưỡi chiều buổi lễ mới bắt đầu nhưng tôi và Bảo Nhi đã đến từ rất sớm.

Vì theo suy đoán của tôi, Tổng Triết Dân và bạn của cậu ấy sẽ có mặt trước buổi lễ. Nhân cơ hội này tôi có thể làm quen với cậu ta.

Khi đến hội trường, chúng tôi mới phát hiện, thì ra không chỉ có một mình tôi thông minh! Trong hội trường đã có nhiều nữ sinh đang chờ đợi, họ vừa cười đùa vừa bàn tán về một nam sinh nào đó trong trường Thừa Nguyên.

Tôi và Bảo Nhi chẳng quen ai, chúng tôi đứng vào một góc để chuyện trò, trông có vẻ lẻ loi.

Nhưng không sao, đây mới chỉ là cửa ải đầu tiên phải vượt qua! Tôi tự an ủi mình, nhất định phải kiên trì! Kiên trì mới thắng lợi!

“Tổng Triết Dân mặc đồ thể thao đứng ở giữa kia, thì ra cậu ấy cũng đến sớm!”.

Bảo Nhi kêu lên. Tôi nhìn sang, đúng là Triết Dân.

Triết Dân và bạn bè đứng ở sau sân khấu, vì bị tấm rèm che khuất nên mọi người không trông thấy cậu ấy. Nhưng ở góc độ này, chúng tôi có thể nhìn thấy Tổng Triết Dân. Cậu ấy đang bàn bạc chuyện gì đó với bạn bè, trông rất nghiêm túc, vừa nói vừa chỉ trỏ, thật quyến rũ! Tôi thích nam sinh biết ăn nói!

“Đợi mình một lát, mình đến chào cậu ấy!” Tôi nói với Bảo Nhi.

“Cậu đi đi, nắm lấy cơ hội nói chuyện nhiều một chút, lát nữa gặp lại!”.

“Cố lên, Y Nghiên! Hành động theo kế hoạch A!”.

Tôi vừa đi vừa quay đầu lại ra dấu “OK” với Bảo Nhi.

Tôi len lén lấy chiếc gương nhỏ trong cặp ra, tất cả OK! Mái tóc OK! Son môi OK! Nụ cười OK!

Đến gần rồi, đến gần rồi... được rồi! Đừng căng thẳng! Nhớ phải cười thật ngọt ngào!

“Xin chào! Triết Dân!”.

“Ồ!! Bạn đến rồi đây à!! Sớm thế?” Một nụ cười chết người “kiểu Triết Dân”! Tim tôi đập loạn lên, thì ra Triết Dân vẫn còn nhớ đến tôi! Hôm nay tôi không đeo mắt kính!!!

“Đúng vậy, một giờ chiều tôi và bạn tôi đã...”

“Triết Dân có buổi biểu diễn quan trọng, làm sao mình có thể đến muộn?”.

Giọng nói của cô gái cất lên phía sau lưng khiến tôi im bật.

Nếu tôi không nghe lầm, đó chính là giọng nói của người đã từng cãi với tôi ở bể bơi, Ái Sa.

Thì ra lúc này Triết Dân nói với Ái Sa, cậu ấy chẳng hề thấy tôi.

“Ồ, có phải cô nàng cận thị đây không? Sao hôm nay không mang kính?” Ái Sa dừng lại bên cạnh tôi, mùi nước hoa hồng nặc tỏa ra từ người cô ta.

“Cô cũng xem biểu diễn à?”

“Tôi... tôi vừa mới đánh rơi đồ ở đây.” Tôi ấp a ấp úng, giả vờ nhìn xuống đất.

Không ngờ lần đầu tiên xuất hiện ở trường Thừa Nguyên mà đã gặp phải đối thủ khó chơi thế này!

“Ồ, thì ra là bạn, chúng ta lại gặp nhau rồi, các bạn đến đây xem nhóm Long Đằng chúng tôi biểu diễn à!”

Đến lúc này Tống Triết Dân mới để ý đến tôi.

Nhưng tôi lại thấy ngượng ngùng, vừa rồi tôi còn hăng say lắm, thế mà khi gặp Ái Sa, tôi như quả bóng xì hơi, chẳng còn chút ý chí nào, vệt con xấu xí vẫn là vệt con xấu xí! Tôi vẫn tự ti!

Lòng tôi bỗng chùn xuống!

“Y Nghiên, làm sao vậy? Tống Triết Dân có nói gì với cậu không?”

“Nói gì đâu! Cậu ta chẳng hề để ý đến mình! Tức chết đi được!” Tôi tức tối chạy ra khỏi hội trường.

“Này! Y Nghiên, đừng chạy nhanh như thế, đợi mình với!”.

“Thật lạ, sao mà đông người thế này! Chen qua lẫn lại, bức mình quá!” Tôi bức dọc nói với Bảo Nhi.

Thật tức chết đi được!!!

“Này, cậu đâu phải là chủ của ngôi trường này, người ta có quyền đi qua đi lại chứ!” Bảo Nhi chạy theo tôi.

Cả trong và ngoài hội trường, đâu đâu cũng toàn là học sinh, khó khăn lắm tôi mới len chân đi được.

Vừa mới ra đến cửa, đã có người va phải tôi.

Lập tức, mắt tôi lóe đom đóm. Nhưng vẫn không quên quát vào mặt người đó: “Này, có mắt không vậy?”.

“Này, tôi đụng phải tôi trước mà!” Tai tôi ù đi trong năm giây. Xem ra người đó còn quát lớn hơn cả tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn (bởi vì người ấy cao quá, chắc khoảng 1m80), một gã con trai mặc áo thun màu cam, buộc khăn cổ tay xanh lục đứng trước mặt tôi; tóc gã cắt theo kiểu model nhất, khuôn mặt trông cũng hơi... hơi đẹp trai!

Tôi kìm lòng, (nguyên tắc của tôi là luôn xem trọng những anh chàng đẹp trai), nhủ thầm thôi đi, tôi nể mặt anh đẹp trai đây!

“Này, Y Nghiên, cậu...” Bảo Nhi kéo áo tôi, hình như muốn nói gì đấy.

Tôi quay người muốn bỏ đi. Nhưng vừa đi hai bước đã bị kéo giật lại.

“Cô dám bỏ đi như thế à?!” Cậu ta nắm tay tôi rất chặt, khiến tôi đau đến nỗi kêu thét lên, lửa giận trong lòng bốc cháy.

Xem ra cậu ta chưa biết tôi là ai.

“Cô đã làm đứt một dây đàn của tôi!” Lúc này tôi mới phát hiện cậu ta đang mang trên lưng một cây ghita, quả nhiên nó bị đứt mất một dây.

“Ai mà cậu đi đường mà không chịu nhìn, va vào tôi trước, đứt dây là đáng đời!”

“Dây đàn đứt, lát nữa làm sao tôi biểu diễn?”

“Cậu mà cũng biết biểu diễn à? Buông tay tôi ra! Cho cậu biết, hôm nay tôi không được vui lắm! Đừng có mà trêu tôi!”

Bảo Nhi kéo tôi, khẽ nói: “Cậu ta... chính là người chúng mình đã gặp lần đầu tiên ở trong sân bóng!”

Tiếng loa trong hội trường lớn quá, tôi chẳng nghe rõ nhỏ nói gì. Đó chính là người đầu tiên tôi gặp trong sân bóng ư?

Ồ, tôi nhớ rồi, lần trước, tôi và Bảo Nhi đến trường Thừa Nguyên, Tổng Triết Dân không cẩn thận sút bóng trúng tôi, khi anh ấy đang hỏi han, thì có một anh chàng đứng trong sân bóng hỏi Tổng Triết Dân, anh ta bảo “Cậu đúng là em nào cũng chẳng tha!” Tôi vẫn còn nhớ mãi câu nói đó.

Không ngờ hôm nay tôi lại va phải cậu ta!

Hay lắm!... cuối cùng ta bắt được người rồi!

“Hình như cậu ở trường Thuận Kim chứ gì, cậu về đi, đừng biểu diễn gì nữa, mất mặt lắm!”

“Cô đúng là chán sống rồi, cô có biết cô đang nói chuyện với ai không?”

Cậu ta hơi bực bội.

Ăn nói ngông nghênh thật! Tôi nghe mà nổi cả da gà.

Bảo Nhi lại kéo áo tôi. Thật kỳ! Có gì cứ nói thẳng, sợ quái gì! Sao cứ kéo áo mình mãi thế!

“Này Y Nghiên, cậu này là thành viên... ban nhạc Hip Hop!”

Cái gì? Thì ra cậu ta ở ban nhạc Hip Hop! Tôi lập tức cảm thấy mình có nhiệm vụ phải tạo thanh thế cho Triết Dân, tôi đã có ý muốn trở thành đội trưởng đội cổ động cho anh ấy kia mà! Đó cũng là một trong những mục tiêu của tôi ở học kỳ này.

“Thì ra cậu ở ban nhạc Hip Hop. Này, về nhà nói với nhóm trưởng của cậu, đừng đấu với anh Triết Dân nữa, cứ tiếp tục các cậu sẽ làm trường Thuận Kim mất mặt thôi!”

Không biết sao hôm nay tôi gan dạ đến thế, tôi dám ngang tàn với một anh chàng đẹp trai thế này!! Ai bảo cậu ta lại trêu tôi vào lúc này!

“Cái gì?!” Cậu ta tức đến tái xanh mặt, còn tôi lại thấy khoan khoái trong lòng, xem như tôi đã trút được cơn giận của mình!

Cậu ta đưa tay chụp vai tôi, kéo sát tôi tới người mình, đến nỗi môi cậu ta suýt chạm vào mặt tôi.

“Cô vừa nói cái gì, nói lại một lần nữa xem!”

“Thì ra cậu không chỉ kém thông minh mà còn bị điếc nữa!” Tôi lại châm chọc thêm một câu.

“Có dám nói lại một lần nữa không?” Cậu ta siết chặt vai tôi hơn.

Không xong rồi, chạy thôi! Xem ra gã này rất nóng nảy, không chừng sẽ đập ình một trận.

Vừa thấy tình thế không xong, tôi đã lập tức nghĩ cách thoát thân. Tôi có đọc một bài báo nói về cách đối phó với con trai, đó chính là đa số con trai đều sợ người ta cù lét!

“Xem, có con gì đang bò trên người cậu kìa!” Nhân lúc cậu ta phân tâm, tôi đưa tay cù vào người cậu ta.

“Này, cô làm gì thế... Dừng tay lại...” Quả nhiên cậu ta sợ nhột, không ngừng bật cười khanh khách.

“Bảo Nhi, nhanh lên!” Tôi kéo Bảo Nhi chạy thật nhanh.

Ôi, xui xẻo quá!

“Sao hôm nay chúng mình lại gặp một kẻ như thế chứ!” Tôi nói với Bảo Nhi.

“Trời ơi! Y Nghiên, Y Nghiên! Mình thật là, thật là khâm phục cậu!”.

Bảo Nhi chạy được một đoạn đã thở hổn hển.

“Mình chưa bao giờ thấy cậu gan như vậy!! Cậu... cậu dám đánh nhau với trưởng ban nhạc Hip Hop, mình sợ chết khiếp!!!”.

“Cái gì!!!”

“Đừng dọa mình nữa...”.

Tôi lắc hai vai Bảo Nhi: “Cậu nói hần là Bùi Kỳ Trung? Trưởng ban nhạc Hip Hop? Sao cậu không nói sớm?”.

“Lúc này mình kéo áo cậu hoài đấy thôi, thế mà cậu chẳng để ý mình nói gì.”

“Vậy cậu phải nói lớn lên chứ, lúc đó mình tức quá, nhưng cậu có nhầm không đấy?”

“Không nhầm đâu, chính là Bùi Kỳ Trung! Mình thấy hình cậu ta trên mạng rồi, nhưng xem ra còn đẹp hơn trong hình!” Bảo Nhi nói có vẻ rất chắc chắn.

Nhỏ nói tiếp: “Nghe bọn chúng kháo nhau rằng, mặc dù trong trường có nhiều nữ sinh theo đuổi, nhưng đến giờ cậu ta vẫn chưa có bạn gái, bởi vì cậu ta là người theo chủ nghĩa đàn ông mẫu mực, rất khắt khe với phụ nữ! Cậu vừa làm cậu ta mất mặt đấy!”.

“Thì sao nào?” Tôi ưỡn ngực làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng thực sự đã hơi run. Cậu ta... liệu cậu ta có tìm tôi trả thù không?

“Xem, mặt cậu tái kìa, chắc là sợ chết khiếp rồi chứ gì? Dám mắng trưởng ban nhạc Hip Hop!”.

“Đâu có? Mình mà sợ hần sao!!”.

“Được rồi cậu không sợ, đến lúc cậu ta tìm cậu trả thù, cậu đừng lôi mình vào đấy. Khó khăn lắm mình mới thi đậu vào trường Thừa Nguyên, mình không muốn gặp rắc rối!”.

“Cái gì? Cậu dọa mình đấy à, có phải mình đã gây ra chuyện lớn không? Mình cũng đây muốn phiền phức gì!”.

Tôi hơi bực dọc vì những lời của Bảo Nhi.

“Vậy làm thế nào? Mắng thì cũng mắng rồi! Mình thấy cứ làm lớn chuyện luôn, lấy độc trị độc vậy, chỉ còn con đường đó thôi, nếu cậu xin lỗi thì thua trắng tay! Cậu ta chẳng cho cậu cơ hội chuộc tội đâu!!!”

“Xem ra chỉ đành như vậy! Hơn nữa cậu ta học ở trường Thuận Kim, chắc mình với cậu ta cũng chẳng gặp nhau nữa! Nếu tình cờ gặp trên đường, mình tránh mặt là được!!!”.

“Được rồi, cậu muốn làm gì cũng được, chúng ta có quay lại chỗ biểu diễn không? Tiết mục của Triết Dân sắp bắt đầu rồi!” Thôi thì quay lại xem biểu diễn. Không nên để chuyện nhỏ như thế nào làm hỏng việc lớn, nghĩ vậy chúng tôi quay trở lại hội trường.

Hội trường rất ồn ào. Có quá nhiều người đến cổ vũ! Tôi và Bảo Nhi cố chen vào biển người, sau một hồi chen lấn, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được chỗ đứng.

“Đến lượt ai biểu diễn? Tại sao mọi người phấn khích thế?” Tôi nói như quát vào tai Bảo Nhi.

Trong này ồn quá, chúng tôi phải nói chuyện lớn tiếng như vậy.

“Mình cũng không biết, để mình hỏi thử!”.

“Bạn ơi, cho hỏi, đến lượt ai biểu diễn vậy, sao mọi người phấn khích thế? Tiết mục của Tổng Triết Dân chưa bắt đầu mà!”. Bảo Nhi hỏi người bên cạnh.

“Nghe nói là ban nhạc Hip Hop của trường bên cạnh, tất cả đều đẹp trai!”.

Cái gì?! Thì ra là ban nhạc Hip Hop cũng tham gia biểu diễn!!

“Để mình xem thử...” Tôi kiễng chân, cố nhìn lên sân khấu.

Nếu không nhìn thấy thì đã sao, nhưng tôi vừa nhìn đã giật thót tim: thì ra người đang biểu diễn trên sân khấu chính là người đã cãi nhai với tôi lúc nãy!!

Lúc này cậu ta đang hát trên sân khấu, bọn con gái ở dưới sân khấu thì cứ hò hét khàn cả giọng.

Cậu ta... cậu ta được mến mộ thế sao?!

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tôi nói với mình. Nhất định phải bình tĩnh.

Đúng vậy, tôi vừa gây gổ với anh chàng đẹp trai này.

Nhưng dấu thế nào tôi cũng không định quen cậu ta, thế thì sợ quái gì!!

Sau này chỉ cần tránh xa cậu ta là được!!

Tôi hờ hững nhìn Bùi Kỳ Trung, thừa nhận cậu ta hát rất hay, lại rất đẹp trai, nhưng tính cách thì kém quá, chẳng có phong độ tí nào, so với Triết Dân của tôi, còn thua xa. Cậu ta chẳng làm tôi rung động chút nào.

Hết chương 1

2. Chương 2: Cuộc Sống Khốn Khó Bắt Đầu

Tôi đang suy nghĩ, chợt nghe Bảo Nhi kéo áo tôi gào lớn: “Y Nghiên, Y Nghiên, đang nghĩ gì vậy? Triết Dân lên sân khấu rồi kia!”.

Ôi chào, suýt nữa hỏng việc lớn rồi! Cả hội trường đều nhốn nháo.

“Ladies and Gentlemen thân mến, tiết mục tiếp theo sẽ là nhóm Long Đăng, nhóm nhạc cool nhất, pro nhất của trường Trung học Thừa Nguyên!”

MC vừa dứt lời, bọn con gái đã gào lên.

Tôi cũng không khỏi kích động: “Mình không thể nhận thua! Hôm nay là lần đầu tiên ra trận, một chuyện nhỏ như thế không thể phá vỡ kế hoạch của Hàn Y Nghiên này! Mình là học sinh ưu tú của trường Thừa Nguyên mà!!!”.

Phấn chấn lên! Hàn Y Nghiên! Tôi nói với mình! Tâm trạng tôi lập tức dễ chịu hơn.

Lúc này, tiếng nhạc trên sân khấu đã trỗi dậy, khán giả dưới sân khấu nhốn nháo cả lên, tôi cũng gào to cùng bọn họ: “Long Đăng! Long Đăng!”.

Không nghĩ ngờ gì nữa, người gào lớn nhất là tôi, Hàn Y Nghiên.

Làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội tiếp cận Triết Dân được?!

Trong trường Trung học Thừa Nguyên, nếu ai chưa từng nghe đến tên Triết Dân, sẽ bị cho là lạc hậu!!!

Cho đến nay, tôi đã âm thầm theo dõi Triết Dân 17 ngày 2 giờ 35 phút 24 giây rồi!

Tôi đã biết chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng (?), ICQ (phần mềm trò chuyện trực tuyến rất phổ biến ở Hàn Quốc)... của Triết Dân, thậm chí cậu ta thích đến nơi nào, thích ăn món gì tôi cũng đã nắm rõ trong lòng bàn tay!

Chẳng hạn như cậu ta thích dùng nước hoa thể thao Adidas nhất...

Sau này tôi sẽ nói cho bạn biết, bây giờ thì không rảnh, bởi vì Triết Dân của tôi đã lên sân khấu rồi.

Ái chà, hôm nay Triết Dân thật bảnh trai!!!

Cậu ấy đứng giữa ban nhạc, đầu nhuộm đỏ, buộc khăn thể thao Adidas. Cậu mặc chiếc áo thun hàng hiệu với hai màu trắng đỏ, còn chiếc quần nghe nói đến 120 ngàn Won!

Trông cậu ấy giống như một người mẫu trên tờ tạp chí thời trang.

Tôi sững người nhìn anh, chỉ biết bấm lia lịa chiếc máy ảnh kỹ thuật số. Cái mặt tôi chắc hẳn trông rất háo hức.

Tôi đang say sưa với giọng hát của Triết Dân, chợt Bảo Nhi thúc cùi chỏ vào tôi: “Này, cậu tiêu rồi, nhìn sang bên phải kia, cậu ta đang theo dõi cậu!”.

“Ai vậy?” Tôi nhìn theo hướng nhỏ chỉ.

Thấy gì đâu! Tôi quay đầu nhìn lên sân khấu. Nhưng cảm giác có điều gì không ổn lắm! Hình như tôi thấy người vừa mới cãi nhau với tôi ngoài cửa.

Tôi len lén liếc nhìn về phía cậu ta, nhưng vừa chạm phải ánh mắt đấy, tôi đã vội quay sang chỗ khác.

Người đó chính là Bùi Kỳ Trung! Vừa liếc nhìn tôi vừa có cảm giác dường như sắc mặt cậu ta không được tốt lắm.

“Kỳ Trung nhìn mình chi vậy? Cậu nghĩ giùm mình một chút đi!”. Tôi nhờ Bảo Nhi.

“Cần gì phải thắc mắc, chắc chắn là đang tìm cách trả thù cậu rồi!!!”.

Tôi không dám quay đầu nhìn cậu ta lần nào nữa.

“Nếu muốn trả thù tại sao không đến sớm mà đứng đó nhìn?” Tôi hỏi Bảo Nhi.

“Cũng phải! Có thể cậu ta đang nghĩ cách trả thù nào để cậu thê thảm nhất...”

“Ồ... đừng mà, Bảo Nhi, mình vẫn còn trẻ, vẫn còn lý tưởng, hy vọng, mình không muốn chết sớm như thế!!” Tôi kêu lên đau đớn.

“Được rồi, được rồi, mình chỉ dọa cậu thôi mà!!”.

“Cậu quay đầu lại nhìn giúp mình xem cậu ta có còn ở đấy không?” Bảo Nhi quay đầu nhìn về phía Bùi Kỳ Trung.

“Ôi... khiếp thật, cậu ta vẫn còn ở đấy, đang nhìn cậu. Mình cũng không hiểu cậu ta đang muốn trả thù hay đang thích cậu nữa!!”.

Bảo Nhi nghĩ ngợi một hồi rồi nghiêm túc đưa ra kết luận.

“Thích mình? Này, cậu là bạn thân của mình trong lúc này mà còn có thể đùa với mình như thế!!” Tôi suýt nữa đã bật cười.

Cậu ta ư? Đánh chết tôi cũng không tin.

Ai thích tôi, tôi cũng có thể tin, chỉ có cậu ta thì không thể, vừa cãi nhau một trận đấy thôi. Cậu ta hận tôi còn không hết nữa là...!!

Tôi nghĩ ngợi rồi hỏi Bảo Nhi: “Nếu nói cậu ta muốn trả thì thì mình còn tin! Nhưng sao cậu biết cậu ta thích mình?”

Bảo Nhi nghiêm nghị nói: “Cậu biết gì không? Cậu có từng nghe câu nói từ hận biến thành yêu không? Xem ra mấy ngày nay chỉ số EQ của cậu không cao hơn được bao nhiêu, chắc là đọc sách quá nhiều nên hóa đần, cậu làm sao biết được!!”.

“Hừ, mình có thể tốt với ai chứ với cậu ta thì không bao giờ.”

Lúc này Bảo Nhi lại len lén nhìn về phía Bùi Kỳ Trung, rồi nói thì thầm bên tai tôi: “Cậu ta rất đẹp trai, hát rất hay, còn là trưởng ban nhạc Hip Hop từ Mỹ về nữa chứ. Cậu cãi nhau với một hotboy như thế thì

thật đáng tiếc, nếu lúc này cậu bình tĩnh hơn thì có lẽ cũng làm bạn được! Bây giờ một chút cơ hội cũng chẳng còn! Ôi, thật đáng tiếc!!”.

“Đồ me trai!!” Tôi nói lớn. Tôi thật xấu hổ vì có người bạn như thế.

“Sao cậu nghĩ thế? Ý chí thật kém, chỉ chút xiu mà cậu không cầm cự được! Dù sau này như thế nào, hãy nhớ mục tiêu của chúng ta là: Tổng Triết Dân của trường Thừa Nguyên!! Đừng thêm để ý đến hạng người chỉ được cái bề ngoài như Bùi Kỳ Trung!”.

(Sau này tôi mới biết mình đã nhầm, mấy tháng sau đó, tôi hối hận vì mình đã khinh địch, từ hôm đó trở đi Bùi Kỳ Trung đã đem lại cho tôi rất nhiều phiền não)

Hôm nay tôi chính thức đi học!!!

Trước khi đến trường, tôi hơi lo lắng.

Đêm qua, trước khi đi ngủ tôi lo hôm nay trời sẽ mưa; kết quả là vừa thức dậy, đã thấy ánh nắng rọi vào cửa sổ. Tôi kéo màn ra nhìn, quả nhiên trời mùa thu tuyệt nhất!!!

Trên đường đến trường, tôi cảm thấy bước chân mình thật nhẹ, hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới!

Tôi giẫm chân lên phiến đá ngoài cổng trường, cuộc đời của một nữ sinh cấp ba đã bắt đầu!!

Tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi. Hơn nữa, mấy ngày trước tôi đã tra trên mạng nội bộ danh sách các lớp học mới, thì ra tôi và Triết Dân học cùng lớp.

Vậy là ngày nào tôi cũng được gặp cậu ấy rồi.

Tôi ôm cặp bước vào, thấy có một nhóm người ở trước mặt, người đứng đầu là Triết Dân, sau cậu ấy là những nam sinh trong nhóm Long Đằng.

Tôi không bỏ qua cơ hội mỉm cười với cậu ấy (tôi đã phải tập nụ cười này trước gương đến n lần, nụ cười mà bờ môi nhếch lên đến 45 độ) không biết nụ cười này có để lại ấn tượng gì sâu sắc cho cậu ấy không?

Quả nhiên anh Triết Dân cũng mỉm cười với tôi.

“Bạn khỏe chứ? Sau này chúng ta học cùng lớp rồi!”.

Thì ra Triết Dân cũng nhận ra tôi!

“Đúng vậy, Triết Dân, sau này xin chỉ dạy nhiều hơn!”.

Triết Dân thật cao, tôi chỉ đứng tới vai cậu ấy.

Tôi cùng họ bước vào phòng học lầu ba, lớp 10.2. Chính là ở đây!

“Y Nghiên, ngồi đây.” Tôi vừa mới bước vào phòng, Bảo Nhi đã vẫy tôi tới chỗ ngồi bên cạnh nhỏ.

Tôi biết Bảo Nhi rất tốt với tôi.

“Mình tưởng cậu nhất định sẽ là người đầu tiên đến chiếm chỗ!! Lần này thì khỏe rồi, chỗ ở giữa lớp đã bị người ta chiếm mất!”.

Bảo Nhi chỉ chỗ ngồi ở giữa lớp.

Tôi vừa nhìn thấy Triết Dân ngồi ở đó.

“Không sao, sáng nay mình còn chào hỏi Triết Dân ở ngoài cổng trường mà! Cho cậu biết, lúc này Triết Dân có nói...”

“Mình không nói cậu ấy, cậu nhìn thử xem người đang trò chuyện với Triết Dân là ai?”.

“Là ai?” Tôi ngẩn cổ lên nhìn.

Không phải chứ? Người ngồi bên cạnh Triết Dân bây giờ là...

Lòng tôi chùn xuống.

Người ngồi bên cạnh Triết Dân lúc này chính là Kim Ái Sa, người mà suốt đời tôi chẳng muốn gặp.

Hỡi ôi! Tại tôi chỉ tra danh sách của nam sinh, quên bằng danh sách nữ sinh.

Tôi bực bội ngồi xuống bên cạnh Bảo Nhi. Lúc này tôi còn cảm thấy mùa thu rất đẹp, bây giờ chỉ thấy toàn mây đen giăng kín trời!!!

“Làm thế nào đây? Mình không muốn gặp nhỏ đó. Cậu cứu mình đi!” Tôi nắm chặt tay Bảo Nhi.

“Thôi đi, mình nghĩ, có lẽ cô ta cũng không làm gì cậu đâu! Hơn nữa là bạn cùng lớp rồi, sau này ngày nào mà không gặp mặt!”. Bảo Nhi an ủi tôi.

“Dù sao thì mình cũng không thích nhỏ đó!”. Tôi cảm râm với Bảo Nhi.

Thật tức chết đi được!! Sau này ngày nào cũng phải gặp mặt ư!

“Được rồi, Y Nghiên, thầy giáo đến kìa, cậu ngồi yên đi, lát nữa sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi”.

Lúc này, tôi mới biết thầy giáo đã vào, đang đứng trên bục giảng xem danh sách học sinh.

“Chào các em! Tôi là giáo viên chủ nhiệm học kỳ này của các em, tôi tên Kim Tương Dững, có việc gì khó khăn cứ đến tìm thầy. Bây giờ chúng ta sắp xếp lại chỗ ngồi”.

Ôi, xếp thì xếp, tôi chỉ mong đừng ngồi bên cạnh Ái Sa là tốt rồi!

“Phác Dân, ngồi ở hàng thứ hai bên phải”.

“Kim Quan Kiều, ngồi ở hàng thứ tư bên phải”.

“Tổng Bảo Nhi, ngồi ở hàng thứ năm bên trái”.

Thầy giáo đọc từng người một trong danh sách.

Thầy không cho tôi và Bảo Nhi ngồi với nhau, tôi đành trơ mắt nhìn người bạn thân thiết nhất của mình ôm cặp đến chỗ ngồi của nhỏ.

Tôi vẫn ngồi một mình chỗ cũ, cảm thấy hơi đơn độc. xin thầy đừng xếp em ngồi cùng Ái Sa! Thầy làm ơn đi mà!!

“Tổng Triết Dân hàng thứ... bên phải...”.

Tiếp theo tôi thấy thầy giáo đi xung quanh lớp rồi thầy nói: “Tổng Triết Dân, em cứ ngồi ở đấy. Hàng thứ tư”. Thầy đưa tay chỉ về một hướng nào đó.

Tôi nhìn tr theo hướng ngón tay thầy. Không phải chứ thầy!!!

Tôi lo lắng nuốt nước bọt.

Thầy giáo xếp tôi và Triết Dân ngồi cùng bàn! Tim tôi đập rộn lên, và chợt nghĩ đến một câu nói, nó rất đúng trong trường hợp này: sau một cái xui nhỏ là một may mắn nhỏ, sau một cái xui lớn là một cái may mắn lớn.

Vừa rồi, tôi còn đang buồn phiền chuyện Ái Sa, bây giờ thầy giáo lại chỉ tôi một nỗi kinh ngạc thật lớn!!

Nhưng ngồi với con trai tôi ngại lắm, nhất là một anh chàng hấp dẫn như Triết Dân!!!

Lúc này, Kim Ái Sa, tình địch của tôi lên tiếng: “Thưa thầy, cho anh Triết Dân ngồi với em đi, em đảm bảo không nói chuyện trong lớp đâu ạ”.

Thầy giáo mới của tôi hình như rất nghiêm khắc, thầy sầm mặt nói: “Các em ngồi yên đi, còn nhiều bạn chưa được xếp chỗ, xếp xong chúng ta bắt đầu học!!”.

Chỉ thấy Triết Dân đứng dậy, mỉm cười nói với thầy: “Yes, sir!”. Cậu ta khom người ôm cặp bước về phía tôi.

Ánh mắt của những người xung quanh đổ dồn về tôi, tôi ái ngại cúi đầu.

Những người còn lại nhìn về phía Kim Ái Sa!!! Sắc mặt của nhỏ trông rất khó coi!!!

Hình như nhỏ đang trừng mắt nhìn tôi! Có trừng cỡ nào cũng vô ích! Bây giờ Triết Dân đã ngồi cùng bàn với ta rồi!!!

Phen này ra chơi, bọn con gái chắc sẽ đồn ầm lên!!

Không bao lâu tôi sẽ trở thành người nổi tiếng trong trường.

Triết Dân ngồi xuống bên cạnh, tôi cảm thấy ánh sáng trước mắt như mờ đi.

Trời ơi, cậu ấy như một ngọn núi. Chỉ là học sinh trung học mà đã cao 1m82, tôi đoán khi lên xe buýt, cậu ấy phải cúi người mới có thể đứng được.

Triết Dân đặt cặp sách xuống, mỉm cười với tôi (để lộ hai cái lúm đồng tiền!!): “sau này chúng ta ngồi cùng bàn rồi”.

Từ góc độ của tôi ánh mắt cậu ta rất sáng, tôi không dám nhìn thẳng vào cậu ta, chỉ đỏ mặt cúi đầu mỉm cười.

Không ngờ thế giới này lại đầy kịch tính đến vậy!

Tôi ngồi cùng bàn với Tổng Triết Dân, người được cả trường Thừa Nguyên công nhận là bảnh nhất!

Chưa hết tiết thứ nhất, có một cô bạn ở phía sau chạy đến trước mặt tôi: “Thì ra bạn là Hàn Y Nghiên!”.

Tôi mỉm cười, nói: “Ừ, chuyện gì vậy?”.

Mới vào học mà đã có người nhận ra tôi rồi sao? Nhưng cô ta chưa trả lời đã quay lưng đi, lại còn lấy ra một quyển sổ tay, không biết dùng để viết gì.

Tôi thấy hơi ngạc nhiên.

Tôi quay đầu lại nhìn ra phía sau, bọn con gái đang túm năm tụm ba, không biết đang nói gì, có vẻ hơi nhốn nháo. Có phải nói về tôi không? Hay là đa tôi đa nghi?

Nhưng không sao, chỉ cần có Triết Dân ở đây, tôi mặc kệ!

Nhất định mình phải rèn luyện lại tâm tư mới được!

Trong giờ giải lao, Bảo Nhi kêu tôi cùng nó đến phòng giáo vụ

Hai chúng tôi cừa đi vừa nói đến những tin tức trên mạng hôm qua.

Lúc này, có rất nhiều người chạy đến hỏi tôi bạn là Hàn Y Nghiên à?”. Rồi lại lấy sổ tay viết gì đó, giống hệt như cô bạn lúc nãy, rồi vội vàng bỏ đi.

Bảo Nhi nhìn tôi đầy ngưỡng mộ: “Mới khai giảng có hai ngày, Y Nghiên, cậu đã nổi tiếng rồi, lần này mình đã sai, xem ra mùa hè vừa rồi cậu không uống công tập luyện!”.

Nhưng tôi bắt đầu thấy không ổn, tại sao bọn con trai xung quanh, thấy tôi là dạt đi?

Chả lẽ mặt tôi bảnh sao? Hay là hôm nay ngủ không đủ giấc nên mặt xưng lên?

Tôi lấy kính ra xem, đâu có gì vẫn là một nữ sinh xinh đẹp mà!!!

Tôi nghĩ bụng, không ổn rồi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì tại sao hôm nay có nhiều người hỏi tôi có phải Hàn Y Nghiên không?

Tôi suy nghĩ theo góc độ triết học hán thể, lại lấy sổ học vi tích phân ra tham khảo, nhưng tôi không nghĩ ra được vấn đề đang ở đâu, ngoại trừ Ái Sa, tôi đâu có kẻ địch nào?! @@

Nhưng xin hãy nhớ rằng dù thế nào cũng không thể phá hỏng mối quan hệ giữa tôi với Triết Dân.

Hình như hôm nay được ngồi với Triết Dân nên thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ một lát đã tan học!

Tôi và Bảo Nhi cùng về nhà,

“Con về rồi!”. Tôi vừa cởi giày vừa nói vọng vào trong.

“rửa tay nhanh lên rồi còn ăn cơm, mẹ chỉ đợi con thôi đấy”. Mẹ tôi từ beo61 nói vọng ra.

Bố đang ngồi trên bàn xem báo Nhân Xuyên buổi chiều. tôi ném cặp xuống đất, rồi ngồi xuống ghế.

“Con đói sắp chết rồi, hôm nay mệt quá”.

“Vừa mới đi học mấy ngày đã bảo mệt, sau này làm sao thi đại học?”. Bố tôi nói mà vẫn không rời tờ báo.

“Không phải, bố biết không thầy giáo xếp con ngồi cạnh người đẹp trai nhất trong trường...”

“Bối cơm đi... nóng quá!” mẹ mang đồ ăn từ bếp ra.

Ồi, mẹ của tôi, tôi nuốt nước bọt... ngon quá.

Toàn là những món tôi thích ăn, tôi quên bẵng mất mình định nói gì, chỉ cầm cúi gắp thức ăn.

Ăn cơm xong tôi đặt bát đĩa rồi chuồn về phòng. Chân trái vừa đặt vào phòng được 6.8 mm, đã nghe tiếng mẹ kêu: “Chưa rửa mặt mũi tay chân mà đã vào phòng rồi?”.

Thật là, tôi thề lưỡi rồi nói bừa một câu.

Tôi ghét nhất là hàng ngày phải làm việc này , hôm nay rửa, ngày mai lại phải rửa lần nữa, phiền chết đi được!!!

Tôi phụng phịu bước vào phòng tắm.

Lúc này, Bảo Nhi gọi điện thoại cho tôi: “Y nghiên, cậu có biết tại sao hôm nay nhiều người hỏi cậu có phải là Hàn Y Nghiên không?”.

“Làm sao biết?”.

“Cậu lên mạng nội bộ xem đi, cậu nổi tiếng rồi!”.

Thật kỳ lạ, có liên quan gì đến mạng nội bộ của trường? Tôi hơi hồ nghi, nên vừa đặt điện thoại xuống là vào phòng mở máy vi tính ngay.

Không biết ai đó đã chiếm cả hệ thống quản lý mạng nội bộ, trang chủ chỉ có mỗi một tiêu đề thật lớn:

Lệnh vây bắt cấp 1

Người thực hiện: Bùi Kỹ Trung.

Phía thực hiện chủ yếu: Nhóm Hip Hop của trường Nhân Xuyên.

Cơ quan giúp đỡ: Công ty trách nhiệm hữu hạn toàn cầu họ Bùi.

Đối tượng vây bắt: Hàn Y Nghiên (thuộc trường trung học Thừa Nguyên).

Thời hạn hoạt động: Bắt đầu từ 0 giờ hôm nay trở đi cho đến khi bắt được Hàn Y Nghiên.

Nguyên nhân vây bắt như sau:

1. Hàn Y Nghiên là học sinh trường Thừa Nguyên nhưng đầu óc thẩm mỹ quá kém, chọn Tổng Triết Dân làm đối tượng yêu thầm, chẳng có đẳng cấp của một học sinh trường Trung học Thừa Nguyên. Nếu để tình trạng như vậy tiếp diễn thì sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giáo dục của trường Thừa Nguyên. Bùi Kỹ Trung tuân theo nguyên tắc tinh thần “cứu khổ cứu nạn”, nay quyết định giáo dục lại tố chất yêu đương cho Hàn Y Nghiên.

2. Trong buổi biểu diễn của ban nhạc Hip Hop vào đầu năm học, sau khi Hàn Y Nghiên nhìn thấy Bùi Kỹ Trung tôi, chẳng những cô nàng không vui mừng, kêu thét lên, xin chữ ký như những nữ sinh khác, mà trái lại, còn gây ra tranh cãi. Sự kiện ngày 25/08 vừa rồi đã làm tổn thương lòng tự trọng của Bùi Kỹ Trung. Vì vậy, nó khiến Bùi Kỹ Trung tôi chẳng thể nào lấy lại tinh thần nổi. Sau nhiều đêm thảo luận, để cứu con người bảnh trai nhất Hàn Quốc này, tôi quyết định tiến hành vây bắt Hàn Y Nghiên.

3. Tạm thời không nghĩ ra lý do gì, dấu sao Hàn Y Nghiên đã là người phụ nữ của tôi. Ai dám tranh giành với tôi, người đó phải tự xét lại.

Phương án vây bắt:

1. Hễ những ai thấy Hàn Y Nghiên trong trường, đều phải ghi lại hành tung của Hàn Y Nghiên, đồng thời phải báo cáo cho bộ phận hành chính của nhóm Hip Hop để tiến hành tổng hợp kịp thời.
2. Bất cứ nam sinh nào của trường Thừa Nguyên cũng không được lấy lý do “hỏi bài tập” để tiếp cận Hàn Y Nghiên, ai vi phạm sẽ bị phạt 200 ngàn won, đồng thời vĩnh viễn mất cơ hội tham gia vào nhóm Hip Hop.
3. Nếu những ai thấy Hàn Y Nghiên mỉm cười, trò chuyện, liếc mắt với nam sinh khác, thậm chí có những hành vi táo bạo như ôm cổ bá vai, xin lập tức báo cáo lại với bộ phận bảo vệ của nhóm Hip Hop, hoặc tôi (ai nhìn thấy mà không báo cáo sẽ nhận lấy hậu quả).

Điện thoại: 09875433577.

Điện thoại nhánh: 090875433577-234.

Xem xong lệnh truy bắt, tôi giận muốn bể phổi, một ý nghĩ lướt qua trong đầu, nếu chẳng may Triết Dân thấy lệnh truy bắt này thì sao?!!!

Bây giờ tôi và Triết Dân đang trong giai đoạn quan trọng, Bùi Kỳ Trung nhúng tay vào, quan hệ của tôi và Triết Dân sẽ bế tắc, vậy là kế hoạch thay đổi của tôi không được thực hiện rồi.

Không được, bao nhiêu công lao không thể uổng phí như thế! Tôi càng nghĩ càng giận, vì thế tôi gọi số điện thoại được ghi trong thông báo.

“Có gì nói mau, đang bận đây...” Giọng người nhận điện thoại.

Vừa nghe đã biết đó là giọng nói đáng ghét của Bùi Kỳ Trung. Tôi không thể kìm được sự phẫn nộ của mình: “Cậu tưởng mình là ai mà dám lên mạng truy bắt tôi? Đừng tưởng mình đẹp trai, có ít tiền là ghê gớm lắm, tôi không sợ cậu đâu! Tôi cứ thích liếc mắt với Triết Dân đấy, cậu làm gì được tôi nào!”

Sau khi tức giận xổ một tràng vào điện thoại, chẳng cần biết Bùi Kỳ Trung phản ứng ra sao, tôi dập điện thoại, đánh cách một tiếng.

Thật đã quá! Tôi nghĩ bụng.

Đối với hạng người như Bùi Kỳ Trung thì không thể mềm lòng được, nhất định phải lấy độc trị độc.

Dám bảo tôi là người yêu của cậu ta! Đúng là nằm mơ! Có chết tôi cũng chẳng để ý đến cậu ta làm gì.

Gác điện thoại xong, tôi vội càng chạy vào phòng mở máy vi tính lên, click vào forum của nhóm Đăng Long. Xem xong, tôi tức đến nghẹn lời. Trong forum có đến 178 ment. Hu hu!

Không thể chậm trễ, tôi vội post những tấm hình đã chụp trong buổi biểu diễn, sau đó dùng 10 nickname khác nhau để post bài. Toàn là về cuộc buổi diễn của nhóm Đăng Long, nhân vật trung tâm đương nhiên là Triết Dân... (Nếu chỉ dùng một nickname để post bài, chắc chắn sẽ bị tấn công hội đồng!... Đó là kinh nghiệm online lâu năm của tôi).

“Y Nghiên, ngày mai phải đi học, sao khuya thế này mà chưa đi ngủ?”.

Tiếng nói của mẹ vang lên ngoài cửa. Tôi giật mình ấn tách một tiếng, tôi nhấn vào nút power của CPU.

Nếu để mẹ thấy tôi đang làm trò trên mạng, tôi sẽ chết rất thảm!!

Thôi đi ngủ thôi! Bắt đầu từ ngày mai Triết Dân sẽ là bạn học cùng bàn với tôi!!!

Phải chi ngày mai đừng mặc bộ đồng phục xấu xí kia thì hay biết mấy!!

Bởi nếu thế, cậu ấy sẽ không nhận ra thân hình thon gọn mà tôi đã cố công luyện tập từ hồi hè!

Tôi lẩn qua trở lại trên giường, chẳng thể nào ngủ được. Đã sắp 12 giờ rồi, tôi đã đếm đến 2098 con dê mà chẳng chớp mắt được. Ngủ đi, ta cầu xin mi mà.

Trước khi được ngồi cùng bàn với Triết Dân, tôi chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như thế này.

Nhà trường bắt đầu tổ chức hội thi thể thao hằng năm.

Tôi đã xem trên mạng rồi, trường Thừa Nguyên rất xem trọng hội thi thể thao này, cứ đến kỳ là trường cho nghỉ một tuần. Nhưng với yêu cầu là mỗi hạng mục đều phải có người tham gia.

Trong tiết tự học hôm nay, Triết Dân không vào lớp, tôi nghe cậu bạn ngồi phía sau nói cậu ấy đã đi tập bóng rổ rồi.

Lúc này Ái Sa cầm tờ danh sách bước vào, đề nghị mọi người đăng ký tham gia thi đấu.

Bọn con gái lập tức vây quanh bục giảng, bàn tán nhốn nháo, tôi nhìn lên, rồi lại quay sang Bảo Nhi, tôi biết có Ái Sa ở đây, chắc chắn chúng tôi không thể chen vào được, vì thế cứ ngồi im đọc sách.

Một hồi sau, có lẽ mọi người bàn bạc xong nên tất cả đều quay trở lại chỗ ngồi. Ái Sa đứng trên bục giảng nói: “Thôi được rồi, chúng ta đã thảo luận xong, bây giờ tớ sẽ đọc danh sách những người tham gia.”

Tôi cũng chẳng thèm để ý đến, cứ hờ hững nghe Ái Sa đọc danh sách cầm trên tay.

Cho đến khi tôi nghe Ái Sa đọc: “Hạng mục của Hàn Y Nghiên là chạy dài 5.000m.”

Tôi sửng sốt, tôi đâu có ghi danh.

Tôi lo lắng đứng dậy: “Có nhầm không, mình đâu có đăng ký chạy 5.000m.”

Ái Sa mỉm cười: “Y Nghiên, bây giờ không có ai đăng lý chạy 5.000m, cậu chỉ nghĩ đến lợi ích của cậu thôi sao? Chúng ta phải vì lợi ích chung chứ, OK?”

“Nhưng, nhưng mình không...” Tôi cũng không biết tại sao bỗng gặp phải Kim Ái Sa là miệng lưỡi tôi cứng đờ, rõ ràng là Ái Sa vô lý, tôi nhìn cô ta, chẳng biết cãi lại như thế nào.

Tôi bực tức ngồi xuống, tôi biết chắc chắn Ái Sa đã giở trò.

Lúc này tôi chỉ muốn khóc nhưng chẳng có nước mắt. Ngoại trừ nhảy cao, chạy dài là môn thể thao tôi sợ nhất, trong những giờ thể dục trước đây, chạy 800m đã đủ làm tôi chết đi sống lại, bây giờ lại chạy đến 5.000m, nghĩ tới đích đến là tôi đã muốn xỉu rồi.

Tan học rồi mà tôi vẫn còn rầu rĩ.

Bảo Nhi muốn đi cùng với tôi, nhưng tôi không muốn về nhà.

Vì thế tôi đến công viên gần nhà.

3. Chương 3: Không Xong Rồi! Đi Đâu Cũng Gặp Nhóm Hip Hop

Sau đại hội thể thao trong trường, mọi chuyện vẫn trôi qua bình thường, nhưng từ khi tôi được Triết Dân cổ vũ, tôi có thể cảm nhận được sự ghen tỵ của Ái Sa, cô ta bắt đầu kiếm chuyện để gây sự với tôi và Bảo Nhi.

Hôm nay tan học, mọi người đã về hết. Tôi đợi Bảo Nhi ở nhà vệ sinh, cho nên hai đứa mới rời khỏi trường học cuối cùng.

Chúng tôi vừa bước ra cổng trường, Ái Sa đã xuất hiện, chặn tôi lại ở cửa.

“Sao về muộn thế, gần đây có phải qua lại với Triết Dân không?”

Cô ta buộc tôi phải thừa nhận chuyện mình đang qua lại với Triết Dân. Trời ơi, chỉ có cô ta mới nghĩ ra chuyện này!

Tôi hy vọng đây là sự thật hơn bất cứ ai.

“Vì Y Nghiên chờ mình nên mới về muộn!” Bảo Nhi lên tiếng giúp tôi.

Nếu có một bạn trai như Triết Dân, tôi sẽ không sợ người khác bắt nạt rồi! Hơn nữa tôi sẽ được người khác nể nang!

Nhất thời tôi quên cả đang nói chuyện với Ái Sa, suy nghĩ trong đầu chạy xa đến một trăm ngàn km.

“Hàn Y Nghiên!!!” Một tiếng quát thật to vang lên.

Tôi giật mình, lúc này mới hoàn hồn.

Hôm nay xem ra sắc mặt của Kim Ái Sa không thân thiện như trước: “Hàn Y Nghiên, tớ cảnh cáo cậu, ngày nào cậu cũng ngồi chung với Triết Dân, vì vậy, cậu là tình địch số một của tớ, cẩn thận đấy, nếu dám quyến rũ Triết Dân, tớ sẽ không tha cho cậu đâu”.

Tôi hơi mỉm cười nhìn Ái Sa, cảm thấy cô nàng đã lấy chuyện bé xé ra to.

Chỉ cần suy nghĩ thôi cũng biết Triết Dân không thể nào qua lại với tôi, Triết Dân đẹp trai như thế, tôi chỉ yêu thầm cậu ấy, không biết đến khi nào thì cậu ấy mới để mắt đến chú vịt con xấu xí như tôi.

Nhưng nghe Ái Sa nói thế, tôi đành phải tránh xa cô ta hơn. Tôi vội vàng cúi đầu, ai cũng có thể trêu, ngàn vạn lần đừng trêu Ái Sa, sau này còn phải học cùng một lớp!

Chợt có một anh chàng cao lớn bước tới, miệng đang nhai kẹo cao su, nhìn rất quen mặt. Cậu ta kéo tôi tới.

“Có phải kẻ lắm mồm kia bắt nạt bạn không?”.

Tôi giật mình, há hốc mồm (nói chính xác, lúc này tôi nghĩ mình trông giống như một chú ếch xanh hơn).

Thế nào? Chẳng lẽ hần muốn trả thù cho tôi?

Song, xem ra cậu ta còn dữ dằn hơn cả Ái Sa. Tôi thật không muốn phiền phức, một Ái Sa đã đủ rồi, bây giờ lại thêm một người nữa... tôi sợ mình bị suy nhược thần kinh quá.

Vì thế tôi vội vàng giải thích đây chỉ là hiểu lầm.

“Này, bạn quên tôi là ai rồi à? Ở trong công viên, bạn cho tôi mượn...”

Ồ... lúc này tôi mới nhớ lại, thì ra đó chính là anh chàng Kim Tại Vũ mà tôi đã gặp trong công viên hôm trước.

Cậu ta trừng mắt nhìn Ái Sa, rồi nói với tôi: “Đừng sợ, có tôi ở đây, sau này nếu ai có bắt nạt bạn, bạn cứ đến tìm tôi, tôi sẽ nhờ đại ca dạy cho họ một bài học”.

Nói xong, Kim Tại Vũ kéo tôi và Bảo Nhi nghênh ngang đi qua trước mặt Ái Sa.

“Ồ, thật là lợi hại! Bọn mình chẳng dám làm gì Ái Sa cả!”. Bảo Nhi nhìn Kim Tại Vũ đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Hi hi, chuyện nhỏ mà!”. Kim Tại Vũ lộ vẻ đắc ý.

“Hôm nay không ngờ gặp lại bạn, đi thôi, tối nay tôi mời hai người ăn cơm!”.

“Được thôi, được thôi...” Tôi vội vàng bịt miệng Bảo Nhi.

Hôm nay cậu ta xuất hiện rất bất ngờ, tôi không kịp giải thích với Bảo Nhi để nhỏ biết cậu ta là ai, cần phải bịt miệng nhỏ lại, nếu không sẽ lộ tẩy mất!

“Chúng tôi có chút việc, để hôm sau nhé!” Tôi vội vàng nói với Kim Tại Vũ.

“Không sao, chúng tôi đã tan học rồi, không sao đâu”. Bảo Nhi chẳng hề để ý đến vẻ mặt của tôi mà hớn hở trả lời.

“Vậy thì được, chúng ta đi thôi, hôm nay...”

Thế là tôi bị Kim Tại Vũ và đứa phản bạn Bảo Nhi kéo đi.

Trên đường tôi chẳng dám thở mạnh, chỉ nghe Kim Tại Vũ gọi điện thoại nói chuyện với người khác. Tôi có thể tổng kết lại những câu nói từ phía cậu ta, đại khái là:

1 “Hần làm gì cứ để cho hần làm, tôi sẽ gọi đại ca đến, xem thử hần còn dám ngang ngược không!”.

2 “Làm ơn đi! Con mắt của cậu tệ quá, thế mà cũng gọi là sành điệu, đại ca của nhóm Hip Hop chúng tôi còn sành điệu hơn hẳn gấp N lần!”.

3 “Mi đúng là cứng đầu! Lát nữa đại ca của nhóm Hip Hop ta đến, đừng trách ta không cảnh cáo mi!”.

4 “Thằng nhóc! Mày thật là lẩm lòi, đại ca của nhóm Hip Hop bọn ta mà lên tiếng, mi sẽ phải câm mồm”.

Tôi nghe mà muốn ngắt xiu...

Tôi thật không biết đại ca của nhóm Hip Hop là nhân vật như thế nào! Tôi còn tưởng ra người ấy chắc có ba đầu mười lăm tay nữa chứ... Theo lời của Kim Tại Vũ, anh ta đẹp trai đến ngạt thở, tốt đến hết thuốc chữa, đánh nhau lợi hại đến banh nhà, con gái mê anh ta đến suy nhược thần kinh...

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trong xã hội Hàn Quốc hiện đại lại có một nhân vật như thế!

Trình độ thẩm mỹ của người Hàn Quốc đúng là đã nâng cao rồi!!

Tuy tối hôm trước mất ngủ, nhưng hôm sau tôi vẫn thức dậy sớm.

Dù xảy ra chuyện không vui gì, chỉ cần nghĩ đến lát nữa sẽ được ngồi cùng bàn với Triết Dân, tâm trạng của tôi cũng sẽ thấy tốt hơn.

Hôm nay tiết trời thật đẹp! Mùa hè sắp kết thúc, trời không còn nóng như trước nữa, gió buổi sáng mát man trên má, tôi cảm thấy lành lạnh, thật dễ chịu.

Cũng giống như bao lần, tôi đi xe buýt đến trường. Vừa vào cổng, tôi đã phát hiện không khí trong trường rất ồn ào, ở cổng có rất nhiều người, lại còn có hai chiếc xe hơi hàng hiệu đậu ở đó nữa.

Họ đang nhìn gì thế?

Tôi ngạc nhiên kiễng chân lên, thì ra đó là một anh chàng đang được một đám con gái vây quanh.

Nhìn kỹ lại, trời ơi, ...ma!!

Đúng là ma quỷ!!! Chạy mau đi thôi!

Kể bị một đám con gái vây quanh đòi xin chữ ký, đòi chụp ảnh chung là Bùi Kỳ Trung!

Chả lẽ anh ta không cần đi học? Gần đây tôi đã nhiều lần gặp người của nhóm Hip Hop!

Tôi vẫn kiên trì nguyên tắc của mình, đó là nên tránh xa kiểu người này!!!

Tôi kéo cổ áo lên cao, che nửa mặt của mình, định nhân lúc đám người hỗn loạn mà rời khỏi chỗ đấy.

“Này, tóc xoắn, đừng chạy, đợi tôi xiu”.

Tóc xoắn? Tôi sờ đầu mình, là tôi ư?

“Chính là cô đấy, cô đừng chạy! Đợi một lát”. Máu tôi như đông lại. Cậu ta thật tinh mắt!

Cậu ta chạy tới kéo tay tôi.

Hành động của cậu ta khiến mọi người nhón nháo.

“Sao đi trễ vậy, tôi đợi cô lâu lắm rồi đấy”.

“Đợi tôi?”. Tôi chỉ vào mũi mình, thật là kì lạ.

Tôi liếc mắt nhìn những người xung quanh.

Họ đều để ý đến từng hạnh động cử chỉ của chúng tôi.

Tôi lập tức cảm thấy không ổn.

Tôi thầm nhủ: Bùi Kỳ Trung, cậu thật là vô sỉ! Cậu đã đến đây, tại sao còn lái hai chiếc xe chặn trước cửa, có phải muốn khoe nhà cậu có tiền không?

Lúc này ấn tượng của tôi đối với cậu ta lại giảm thêm năm mươi điểm. Đã sắp đến số âm rồi, con nhà giàu có, bánh trai ghê gớm lắm sao?

“Cậu đến trường tôi làm gì?” Giọng nói của tôi lạnh lùng như băng tuyết.

“Tôi có vật này cần đưa cho cô, sợ lát nữa vào lớp lại quên mất, nên mới đợi gặp cô. Sau đó tôi còn có việc phải đến phòng hiệu trưởng”.

Đến phòng hiệu trưởng làm gì?

Hừ!!! Thật khoác lác! Làm như cậu là cổ đông của trường này chắc.

Cậu ta tìm hiệu trưởng làm gì nhỉ? Đừng nói là muốn chuyển trường đấy nhé.

“Vật gì? Tôi sắp vào lớp rồi!”.

“Hôm qua có người báo cô không có điện thoại di động, điều này sẽ ảnh hưởng đến tiến độ làm việc của nhóm Hip Hop chúng tôi. Thế nên, hôm nay tôi mang điện thoại đến cho cô, để sau này chúng ta có thể liên lạc được!”.

Tôi toát mồ hôi lạnh, chả lẽ cậu ta nói thật??

Đầu tiên là cuộc tranh cãi ở cửa hội trường, tiếp theo là lệnh vây bắt cấp một trên mạng nội bộ. Bây giờ lại tặng điện thoại di động cho tôi? Không biết bước tiếp theo sẽ là gì?

Có phải “trao đổi” như trong ti vi không.

Thật đáng sợ! Tôi không dám nghĩ tiếp.

Tuy cái điện thoại rất đẹp, là kiểu mới nhất trên thị trường nhưng... nhưng tôi không dám nhận!

“Xin lỗi, tôi không nhận được, trả lại cậu chiếc điện thoại này. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu!”. Tôi đưa chiếc điện thoại cho cậu ta.

“Tại sao không lấy?”. Cậu ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Không lấy là không lấy, sao có thể vô duyên vô cớ lấy đồ của người khác?”.

“Sao lại là vô duyên vô cớ lấy đồ của người khác? Tôi muốn tặng cho cô mà!”.

“Tại sao phải tặng cho tôi, cậu tặng cho người khác đi!”.

“Tóc xoắn, cô chán sống rồi phải không? Tôi muốn tặng điện thoại cho ai, cô dám lên tiếng sao?”.

Trời ơi, hình như cậu ta chưa tốt nghiệp tiểu học, ăn nói chẳng ra đầu đuôi gì cả.

Khoan đã, tại sao cậu ta lại đặt cho tôi cái nick name này.

Tieu rồi, không đầy mấy ngày nữa, cái nick name Hàn tóc xoắn sẽ bị cả trường Thừa Nguyên đồn ầm lên.

“Cô dám không nhận?”. Cậu ta uy hiếp tôi? Tôi toát mồ hôi.

“Bùi Kỳ Trung, nó không lấy, cứ cho tớ đi”.

“Tặng cho tớ, tặng cho tớ!”. Không biết bọn con gái đang vây quanh sau lưng tôi chí cha chí chách từ lúc nào.

Có người thậm chí còn thò tay cầm điện thoại.

Trời ơi, phô trương quá rồi.

Bùi Kỳ Trung nổi tiếng như thế sao? Tôi chẳng nhận ra điều gì đặc biệt ở cậu ta cả.

Một con người kiêu ngạo, bất lịch sự và gia trưởng, lẽ nào được bọn con gái say mê đến thế.

“Tôi biết rồi, chắc cô chê điện thoại này không đẹp phải không?”. Bùi Kỳ Trung có vẻ như hiểu ra.

“Không phải”. Tôi vội vàng xua tay. “Tôi rất thích cái này”.

“Thích thì cứ nhận lấy đi! Nói nhiều làm gì!”.

Không phải. Tôi hoảng đến nỗi toát mồ hôi trán, sao càng lúc tôi càng lúng túng thế này.

Hết như mỗi lần gặp cậu ta, chỉ số trí tuệ của tôi đều giảm.

Làm thế nào đây?

“Theo tôi đến nơi này!”. Cậu ta kéo tay tôi.

“Này, đi đâu thế?”. Tôi suýt nữa cuống lên, có nhiều người đang đứng nhìn, sao cậu ta dám làm thế?

Mới sáng mà gặp phải chuyện này. Đúng là xui xẻo!

“Sao nói nhiều vậy? Đi theo rồi sẽ biết!”.

Vừa nói cậu ta vừa kéo tôi đi.

Tôi hơi bực mình!

Mọi người đang xì xầm bàn tán, sao Bùi Kỷ Trung có thể thản nhiên nắm tay người khác kéo đi?

Tôi đã gặp nhiều phiền phức lắm rồi. “Đủ rồi Bùi Kỷ Trung, buông tay tôi ra!!”. Tôi quát thật lớn.

Quát xong, cả tôi cũng giật mình, trời ơi, có phải là tôi không?

Mấy tuần trước, cả nói chuyện với con trai tôi cũng đỏ mặt. Thế mà hôm nay tôi dám quát vào mặt anh chàng đẹp trai nổi tiếng Bùi Kỷ Trung này.

Tôi cũng không hiểu tại sao gặp Bùi Kỷ Trung tôi lại trở nên như thế! Có lẽ Bùi Kỷ Trung cũng không ngờ tôi sẽ nổi điên lên nên hơi sững sốt.

“Ồ, tôi, tôi chỉ muốn nói tôi đang rất vội, tôi phải đến nhà vệ sinh!”. Tôi vội vàng bồi thêm một câu, nhân lúc cậu ta còn sững sốt, tôi co giò chạy mất.

“Chao ôi, không ngờ cuộc sống của một học sinh trung học lại vất vả đến thế này...” Tôi vừa lau mồ hôi vừa nghĩ ngợi.

Tôi hốt hải chạy vào lớp. Mới khai giảng được mấy ngày, có lẽ mọi chuyện không được thuận lợi.

“Y Nghiên, lúc này có chuyện gì vậy?” Triết Dân hỏi tôi.

Tôi thở hổn hển ngồi xuống.

“Hả? Thì ra cậu cũng thấy?”

“Không phải, tớ nghe người ta nói. Có phải đó là vì kẻ đã truy tìm bạn trên mạng không?”.

“Không phải, không phải!”. Tôi xua tay.

“Tớ chẳng liên quan gì đến cậu ta, chẳng qua lúc khai giảng có cãi nhau với cậu ta một trận nên cậu ta muốn trừng trị tớ.”

Không thể để Triết Dân hiểu lầm tôi đang qua lại với Bùi Kỷ Trung được!

“Ồ? Hắn ta có làm gì bạn không? Nếu hắn dám gây phiền phức cho bạn, tớ nhất định sẽ bảo anh em trong nhóm giải quyết hắn!”.

“Ồ, không cần đâu, không cần đâu, chắc cậu ta rãnh rồi quá nên đùa thôi, con gái theo cậu ta đêm không xuể mà, cậu ta đâu thèm để ý đến tớ, mẩu tin trên mạng là cậu ta đùa cợt thôi. Chúng tớ chẳng có quan hệ gì cả...”

“Nếu lần sau hắn dám đến tìm bạn, bạn cứ báo tớ! Tớ không thể để cho người của trường Thừa Nguyên chúng ta bị bắt nạt! Nhóm Hip Hop của trường Thuận Kim cũng hơi ngang ngược rồi đấy, dám đến trường Thừa Nguyên của chúng ta, tớ đã thấy chương mắt từ lâu rồi”.

“Triết Dân, không phải đâu, cậu ta...”

“Vào lớp!”. May mà lúc này thầy giáo đã vào lớp.

Tạm thời gác chuyện này qua, tôi thở phào.

Đừng để Triết Dân nhúng tay vào chuyện giữa tôi và Bùi Kỷ Trung.

Nếu không cẩn thận để Triết Dân xen vào, sự việc sẽ càng rắc rối hơn.

Xem ra sau này tôi phải tìm dịp nói rõ với Bùi Kỷ Trung! Tôi đoán Bùi Kỷ Trung tám phần là muốn trả mối thù lần trước! Hắn muốn tìm mọi lý do để trả đũa tôi, tôi không thể để ọi người hiểu lầm nữa!

“Các em hãy im lặng, hôm nay giới thiệu với các em một bạn học mới”.

“Không biết có ai lại chuyển lớp nữa? Đúng là trường Thừa Nguyên nổi tiếng thật!”.

Triết Dân khẽ nói với tôi. Nói thật ra, tôi chẳng quan tâm đến chuyện của người khác. Bởi vì tôi đã gặp quá nhiều chuyện phiền phức rồi.

“Người bạn mới này từ trường Thuận Kim đến đây học dự thính, bây giờ chúng ta hãy ột tràng pháo tay đón chào người bạn mới”.

“Bốp bốp...” Tôi cũng vỗ tay cho có lệ.

Người bạn mới đẩy bước vào. Chỉ nghe cả lớp đều kêu ồ lên.

Tôi đã gặp ma rồi? Tôi tự hỏi mình. Đây có phải là ảo giác hay không? Tôi cẩn thật mạnh vào cánh tay của mình... Đau quá! Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

Tôi cũng muốn cắn thử tay của Triết Dân xem là thật hay giả!

Nhưng không còn thời gian nữa.

“Xin chào mọi người!”. Người bạn mới vẫy tay.

Xem ra là thật rồi! Thì ra người bạn mới của chúng tôi là Bùi Kỷ Trung! Lòng tôi chùn xuống.

Rốt cuộc tôi đã làm gì nên tội?

Tiền đồ của tôi trong trường Thừa Nguyên sắp mất trong tay người này rồi.

Lẽ nào sắp tới đây tôi phải chuyển trường?

“Chào mọi người, chào mọi người!” Bùi Kỷ Trung đứng trên bục giảng vẫy tay với mọi người.

Cả lớp ồn ào hẳn lên, nhất là bọn con gái.

“Các em im lặng nào! Đây là em Bùi Kỷ Trung đến từ trường Thuận Kim. Sau này các em hãy học tập lẫn nhau. Em Bùi Kỷ Trung, bây giờ thầy sắp xếp cho em một chỗ ngồi. Ừ, em sẽ ngồi ở...”

“Thưa thầy, em ngồi bên cạnh bạn Hàn Y Nghiên là được rồi!”.

Cái gì? Cậu ta dám yêu cầu thẳng với thầy giáo. Nhưng Bùi Kỷ Trung ơi, thủ đoạn của cậu không khôn khéo tí nào!

Tôi đoán thầy giáo sẽ không đồng ý.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía tôi.

“Nhưng bên cạnh em Y Nghiên đâu còn chỗ trống nào?” Thầy giáo lộ vẻ khó xử.

Đừng mà thầy! Tôi kêu lên trong lòng.

“Thưa thầy, em biết bạn Hàn Y Nghiên là học sinh giỏi của trường Thừa Nguyên, nếu được ngồi bên cạnh bạn ấy, sau này chúng em có thể cùng học tập, đôi bên đều có lợi!”

Hay cho Bùi Kỷ Trung, thật là xảo quyệt! Quả nhiên thầy giáo đã xuôi lòng trước lời ngon tiếng ngọt của cậu ta.

“Thế này nhé, hay là kê thêm một chỗ ngồi bên trái bạn Y Nghiên, em sẽ ngồi ở đó. Ba người ngồi một bàn có lẽ không tiện lắm, em chợi khó một chút! Các em ạ, các em nên học tập tinh thần học tập siêng năng của bạn Bùi Kỳ Trung! Sau này các em hãy giúp đỡ lẫn nhau, học tập cho thật tốt!”.

Lúc này sắc mặt của tôi đã nhợt nhạt. Tôi trơ mắt nhìn Bùi Kỳ Trung đi về phía mình. Tiêu rồi! Tiêu rồi! Tôi thầm kêu lên trong lòng.

Thầy giáo bê thêm bàn ghế đặt ở bên cạnh tôi.

Lúc này, Triết Dân ghé vào tai tôi thì thầm: “Xem ra tên này đến đây thật! Nhưng cậu đừng sợ, mình sẽ bảo vệ cậu!”.

Tôi nín thở trong hai giây.

Triết Dân nói với tôi: Đừng sợ, mình sẽ bảo vệ cậu!

Khi Triết Dân ghé vào tai tôi thì thầm, Bùi Kỳ Trung sầm mặt xuống.

Lúc này tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Tôi và Triết Dân giờ đã thành chiến hữu đứng trên cùng một chiến tuyến.

Hừ! Bùi Kỳ Trung, đại ca của nhóm Hip Hop, tôi không sợ cậu đâu! Tôi đã có Triết Dân bảo vệ rồi!

Bùi Kỳ Trung ngồi xuống bên trái tôi.

“Xin chào! Tổng Triết Dân, sau này chúng ta ngồi cùng bàn rồi!”. Cậu ta vừa nói vừa đưa tay sang, có ý muốn bắt tay với Triết Dân.

“Xin chào! Sau này không cần khách sáo!”. Triết Dân cũng đưa tay qua.

Cả hai người giơ tay trước mặt tôi. Cả hai đều bắt tay thật chặt không chịu buông ra.

“Khi nào rảnh, nhóm Hip Hop sẽ mời nhóm Đẳng Long đến sân bóng rổ!”.

“Thi đấu bóng rổ cũng hơi đơn điệu đấy, trận bóng đá lần trước vẫn chưa hay lắm. Tốt nhất chúng ta tranh thủ thời gian thi đấu mười hạng mục toàn năng!”.

“Hay lắm, tớ đã đợi lâu lắm rồi, nhóm Hip Hop chúng tớ xin hoan hô!”.

“Cứ thế nhé, nhóm Đẳng Long chúng tớ sẽ không chịu thua đâu!”.

Tôi bị kẹt giữa hai người, lập tức cảm thấy như hai luồng hơi nóng dồn về phía mình, tôi sắp trở thành gà nướng Hàn Quốc rồi.

“Bây giờ các em hãy im lặng, chúng ta bắt đầu vào bài học!”. Thầy giáo nói.

Có lẽ thầy giáo rất vui mừng khi nhìn thấy họ bắt tay nhau!

Có lẽ thầy đang nghĩ: Học sinh Hàn Quốc ngày càng ngoan ngoãn, hiểu biết lễ nghi, bắt tay mà cũng lâu như thế!

“Bây giờ mời các em lấy vở ra. Hôm nay chúng ta sẽ học bài thứ nhất của chương một.”

“Này, làm ơn đi! Tớ phải lấy sách vở”.

Tôi đẩy vào tay họ.

Cả hai buông tay ra.

“Bây giờ lật trang một”. Tôi kéo học bàn lấy sách mở ra trang một.

Rất tự nhiên, Bùi Kỳ Trung đưa tay qua kéo sách tôi về hướng cậu ta.

“Tôi không đem sách. Chúng ta cùng xem.”

Tôi nhìn cậu ta dò xét, có phải cậu ầm này đến trường để đi học không?

Rõ ràng biết hôm nay có tiết mà chẳng đem theo gì, chỉ vào lớp với đôi tay không! Lại còn bảo đại diện cho trường Thuận Kim đến đây học dự thính, không biết mặt mũi của trường Thuận Kim bỏ đâu mất rồi!

Vừa nhìn đã biết cậu ta hẳn chẳng phải người học hành tử tế.

Thôi được, cùng xem thì cùng xem!

Ai ngờ lại có một bàn tay kéo sách tôi sang bên phải.

“Xin lỗi, tớ cũng không đem theo sách, mượn xem một tí”. Đó là tay của Triết Dân.

Bùi Kỷ Trung giật quyển sách lại: “Này, tớ mượn trước mà.”

Triết Dân cũng không cừ: “Hôm qua tớ đã mượn Y Nghiên rồi, ai bảo hôm nay cậu mới đến!”.

“Ai bảo thế? Tôi đã đặt trên mạng từ tuần trước kia!”. Bùi Kỷ Trung lại thu sách về.

“Nói bậy! Hai năm trước tớ đã gọi điện thoại đặt rồi.” Triết Dân lại giật sách qua.

Khoan đã nói, càng nói càng ly kỳ.

Hai năm trước cậu ta làm gì biết tôi, tôi cũng chẳng biết cậu ta!

“Thôi đi, hai người không cần giật nhau nữa, sách này là của tớ!” Tôi dùng tay che miệng, khẽ gầm gừ với họ.

Tôi vừa nói xong đã nghe xoạt một tiếng, quyển sách bị xé làm hai.

Một nửa trong tay Bùi Kỷ Trung, một nửa trong tay Tống Triết Dân.

Quyển sách đáng thương của tôi! Tôi chẳng biết khóc hay cười!

Được rồi!

“Vậy mỗi người một nửa đi, tớ nhìn lên bảng là được rồi.” Tôi vội vàng giảng hòa...

“Các em, bây giờ xin mời xem đoạn hai của trang một, đây là trọng điểm của bài học hôm nay.” Thầy giáo nói.

Cả phần bài học nằm trong tay của Bùi Kỷ Trung.

Bùi Kỷ Trung hớn hờ giơ lên cho Tống Triết Dân thấy.

Cậu ta còn cố ý lật quyển sách loạt xoạt.

“Các em, bây giờ hãy xem trang bên phải, công thức được chứng minh như thế này. Các em phải nhớ bởi công thức này sẽ có trong đề thi”.

Đến lượt Tống Triết Dân đắc ý giơ nửa quyển trong tay của mình cho Kỷ Trung xem. Cậu ta vừa giơ vừa nói: “Công thức này rất quan trọng! Nhất định sẽ có trong bài thi!”.

Tôi giả cười giả khóc.

Hai anh chàng đẹp trai bên cạnh tôi cao đến một mét tám, là hai người nổi tiếng của trường Thuận Kim và trường Thừa Nguyên, nhưng xem ra họ rất trẻ con.

Họ chẳng khác gì những đứa trẻ trong nhà trẻ cả!

Tôi phải đợi đến khi chuông báo hết tiết vang lên.

“Chúng ta nghỉ!”.

Phù... tôi có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Bùi Kỷ Trung, ỉnh xin chữ ký!”.

Không phải chứ, khoa trương như vậy sao?

Bọn con gái nháo nhào cầm xô tay xông đến chỗ Bùi Kỷ Trung xin chữ ký.

“Mình nữa, mình nữa!”.

“Này, cậu đừng đẩy tớ chứ, tóc của tớ...”.

“Được rồi, mọi người đừng chen lấn, cứ xếp hàng từng người một, chuẩn bị giấy bút, tôi sẽ ký, Ok?”.

Cậu này nổi tiếng đến thế sao? Tôi thầm nhủ.

Thôi được, tôi sẽ nhường chỗ này cho cậu làm lễ ký tên, nếu có tiện thì tổ chức luôn buổi họp báo, tôi chẳng có ý kiến gì cả.

Tôi định ra ngoài hít thở không khí. Tôi đứng dậy, định đi về phía Triết Dân. Triết Dân chẳng nói chẳng rằng nắm lấy tay tôi.

“Y Nghiên đến đây, chúng ta ra ngoài thôi”. Triết Dân chẳng cho tôi cơ hội trả lời mà kéo tôi ra khỏi phòng.

“Khoan đã, sao cậu lại lôi bạn gái của tớ?”. Bùi Kỳ Trung bỏ lại đám fan, chạy ra ngoài.

“Này, bây giờ cậu đang ở trường Thừa Nguyên đấy, đây là địa bàn của tớ, cậu ăn nói phải để ý một chút!”.

“Ai là bạn gái của cậu? Tôi đồng ý từ bao giờ?”.

Có Triết Dân bên cạnh, tiếng nói của tôi cũng to hơn.

“Tôi mặc kệ cô có chấp nhận hay không, dấu sao Hàn tóc xoắn cũng là của tôi rồi! Tổng Triết Dân, tôi cảnh cáo cậu đấy!”.

“Có phải cậu đã thông báo trên mạng không? Hay là cậu đã gọi điện đặt hai năm trước rồi? Không có chứ gì! Vậy chúng ta cạnh tranh công bằng!”.

Tôi thấy không ổn rồi, nếu hai người cứ cãi nhau nữa, chắc chắn sẽ đến tai giáo viên chủ nhiệm, lúc đó tôi sẽ bị phạt.

Hu hu... tôi không muốn như thế...

“Tôi mặc kệ các cậu ai trước ai sau, tôi phải đi đây!”.

“Cô đi đâu?”. Bùi Kỳ Trung chặn tôi lại.

Tôi chỉ ra phía sau: “Tôi phải đi đến đấy, nếu các anh đã đặt từ năm ngoái rồi, bây giờ có thể theo tôi vào!”.

“Đương nhiên là tôi... ờ không, đương nhiên là Tổng Triết Dân! Đó có phải là địa bàn của Tổng Triết Dân không?”.

“Này, ai bảo thế, hôm nay cậu đến trường Thừa Nguyên, đoạn đó do cậu quản.”

Hừ hừ! Không dám tranh nữa rồi!

Bởi vì nơi tôi sắp đi là toilet nữ.

Nếu họ cứ tranh nhau nữa thì cứ vào!

Tôi mặc kệ! Nhưng tối đoán họ không có gan như thế!

Tôi cẩn thận đẩy cửa nhà vệ sinh.

Tôi thò đầu nhìn vào, liếc sang trái, sang phải, tôi muốn xem thử hai người đấy có trong toilet không.

Thì ra không có ai cả, lần này họ không dám theo tôi rồi!!!

Xem ra nơi này rất dễ lợi dụng!!!

Hễ gặp phải vấn đề gì không thể giải quyết, tôi sẽ tránh trong toilet nữ. Có điều trong lớp học thì tôi bó tay.

Nhưng bây giờ mới hết tiết thứ nhất, tôi phải trở về lớp học.

“Hôm nay oai nhỉ!”. Tôi giật mình.

Một giọng nói vang lên sau lưng tôi, đó là Ái Sa.

Phía sau cô ta còn mấy người nữa, cũng học cùng lớp với tôi, có vài người tôi không nhận ra. Nhưng tất cả đều nhuộm tóc, khuôn mặt được trang điểm rất kỹ. Họ vừa nhai kẹo cao su vừa chống tay lên hông nhìn tôi.

“Mấy ngày trước có một tên ở nhóm Hip Hop đến chống lưng cho cậu. Bây giờ đại ca của nhóm Hip Hop cũng đến đây, mới có một buổi học mà hai anh chàng đẹp trai phải ghen tuông vì cậu! Hay thật, tôi phải xem cậu có bản lĩnh gì?” Ái Sa có vẻ rất ghét tôi.

“Tôi nghĩ... tôi nghĩ... chắc các cậu đã hiểu lắm?”

“Hiểu lắm! Tôi thấy cậu cố ý đấy, rõ ràng là biết tôi thích anh Triết Dân, nhưng cậu cố ý gần gũi anh ấy...”.

Hu hu... tôi chỉ muốn đánh cho cô ta một trận.

Đứa con gái đáng ghét nhất trong lớp lại đến gây sự với tôi. Tôi không sợ bị bắt nạt, tôi có thể dùng cảm một mình đánh nhau với cô ta, tôi phải lấy lại công bằng ỉnh!!!

Tôi vẫn mơ mộng có được ngày ấy, nhưng tình huống thực tế lại khác hẳn, tôi chẳng dám nhìn thẳng vào mặt cô ta.

Tôi cúi đầu ấp úng: “Mình không biết cậu đang nói gì, mình đi đây”.

Tốt nhất là đừng nên nói nhiều với hạng người như vậy.

“Muốn chạy? Đâu có dễ!”. Ái Sa nháy mắt với bọn con gái xung quanh nhỏ.

Thế là bọn chúng bao vây tôi.

Ái Sa nắm cổ tay tôi. Tôi như đang sống trong thế giới điện ảnh. Cuộc sống ở trường trung học không đơn giản như tôi tưởng tượng.

“Cậu làm gì vậy?”. Tôi bắt đầu lo lắng.

Lúc này là cũng không được, không là cũng không được, đúng là lâm vào tình thế khó khăn.

“Tôi... tôi...”.

“Ai dám động vào cô ấy thử xem! Buông ra! Nếu không tôi sẽ cho các người biết tay!”. Một giọng nói vang lên sau lưng Ái Sa.

Ai vậy? Họ cùng quay lại nhìn.

Tôi cũng nhìn thấy. Đó là một nữ sinh ăn mặc rất shock. Đầu nhuộm tóc vàng, đeo bông tai thật to, quần bò lưng thấp, dây nịt màu bạc rộng bản, áo đen.

Xem ra cô ta còn dữ dằn hơn cả Ái Sa. Tôi thấy hình như Ái Sa sững ra.

Có lẽ Ái Sa quen cô ta.

“Bây giờ học sinh mới sao vô phép thế? Thấy chị học lớp trên mà cũng không chào hỏi?”.

(Chú thích: Đó là thói quen của học sinh Hàn Quốc, thấy ai học trên lớp mình đều phải chào hỏi).

“Chào chị”. Ái Sa miễn cưỡng nói một tiếng.

Tôi cũng vội kêu lên: “Chào chị”. Nhưng tôi chào có thành ý hơn.

“Nó có đánh em không?”. Cô ta hỏi tôi.

“Dạ, không!”.

“Nó có mắng em không?”.

“Dạ không”.

“Vậy nó tìm em làm gì?”.

“...”.

“Nói cho em biết, đại bàn này là của Phác Tuệ, bây giờ thì không sao! Mới bắt đầu năm học mà đã ngang tàng rồi!”.

Thì ra chị ấy tên là Phác Tuệ.

“Ồ, chị Phác Tuệ, em và cô ấy có chút hiểu lầm, nhưng không có chuyện gì đâu, chị đừng giận”.

Tôi vội giải thích.

Tôi không thích tưởng tượng như trước nữa, bây giờ tôi chỉ muốn ở bên cạnh Triết Dân, tôi cũng không muốn gây sự với bọn Ái Sa, càng không muốn có xích mích với họ!

“Có phải vậy không?”. Phác Tuệ hỏi tôi.

“Phải, phải!”. Tôi vội nói.

Nếu tôi nhớ không lầm, có một nhà triết học đã nói, nên cố gắng né tránh chiến tranh giữa phụ nữ.

“Chị Phác Tuệ, không có chuyện gì vậy chúng em đi đây”. Ái Sa cố giữ bình tĩnh nói.

Bọn con gái đứng phía sau cô ta cũng đi theo.

Khi đi cô ta còn liếc mắt về phía tôi.

“Em không sao chứ?”. Phác Tuệ nói với tôi.

“Ồ, không sao. Hôm nay thật là cảm ơn chị!”.

“Vậy chị đi trước đây, sau này có ai dám ăn hiếp em, cứ nói với chị, chị học lớp 12 -2”.

Chả trách lời nói của chị ấy có trọng lượng đến thế, thì ra đã học đến lớp mười hai rồi.

Thật là hâm mộ! Nếu chuyện này cứ tiếp tục, không biết tôi có thể học đến lớp mười hai hay không?

“Dạ, cảm ơn chị Phác Tuệ”. Tôi cảm động đến rơi nước mắt.

Tôi hy vọng mình có một người chị như thế, khi tôi cô đơn chị ấy có thể chơi cùng, khi tôi buồn bã chị ấy có thể nghe tôi tâm sự, khi tôi gặp khó khăn chị ấy có thể giúp tôi.

Phác Tuệ định quay người bỏ đi.

“Khoan đã!”. Không biết tôi lấy đâu ra dũng khí mà nắm lấy tay chị ấy.

“Chị Phác Tuệ, em... em nhận chị làm chị kết nghĩa nhé? Bao lâu nay em mong có một người chị như chị”.

“Hả?” Có thể chị ấy thấy hơi bất ngờ nhưng rồi mỉm cười.

“Được thôi, có thêm một người bạn cũng tốt”. Thế là tôi làm quen được một người bạn đầu tiên ở trường Thừa Nguyên.

Những chuyện sau đó cho thấy quyết định của tôi là đúng đắn.

Chị Phác Tuệ như một quyển bách khoa toàn thư trong cuộc sống của tôi.

Bởi vì nhờ chị chỉ bảo, tôi đã chính thức bắt đầu thực hiện kế hoạch thay đổi của mình.

Chẳng hạn một vấn đề mà tôi cảm thấy khó khăn lâu nay là giảm cân. Tôi không thích vận động, lại không thể nhịn ăn, hơn nữa vì trời dần dần lạnh, tôi và Bảo Nhi rất ít đi bơi, cho nên chuyện giảm cân trở thành vấn đề khó khăn.

Chị Phác Tuệ dạy tôi mấy tuyệt chiêu:

Khi giảm cân cần phải nhớ một điều: thức ăn có tinh bột không thể ăn với thịt, chỉ cần kiên trì điều này, thể trọng sẽ giảm xuống.

Thích ăn vặt cũng không sao, nhưng phải chọn loại có xơ, bởi vì loại này ít năng lượng, là loại thức ăn ăn vặt tốt nhất khi giảm cân.

Sợ vận động cũng không sao, có một phương pháp cũng có thể giảm cân, đó là: sau bữa ăn không nên lập tức ngồi xuống, hoặc tản bộ nửa tiếng cũng sẽ đạt được hiệu quả giảm cân.

Trước khi ngủ phải đặt chân lên tường nửa tiếng sẽ có thể làm cặp đùi thon thả lại.

Còn nữa, về việc trang điểm, chị Phác Tuệ cũng dạy tôi rất nhiều.

“Y Nghiên, em không cao, không nên để tóc dài, cắt tóc ngắn trông sẽ sáng sủa hơn!”.

“Mặt em vuông quá, đeo hoa tai vòng tròn sẽ đẹp hơn!”.

“Y Nghiên, làm ơn đi! Sau này đừng dùng màu son môi này nữa! Màu môi của em hơi thâm, dùng màu hồng trông cứ như bị sưng lên đấy, chẳng đẹp tí nào!”.

“Đùi của em không dài, mặc quần bò ống loe là đẹp nhất, mang giày cao gót sẽ cao hơn!”

“Y Nghiên, sau này hãy thử dùng dầu BB, đây là loại mỹ phẩm rất tốt, tắm xong có thể thoa lên người”.

“Y Nghiên, sau này em đừng tắm nắng bữa bãi, mũi em hơi tẹt, có làn da trắng tương đối đẹp hơn. Nếu mũi em cao, da đen một chút sẽ đẹp hơn”.

Nhờ chị Phác Tuệ chỉ bảo, con vẹt xấu xí như tôi dần dần biến thành một con thiên nga.

Nhưng tuyệt chiêu mà chị Phác Tuệ dạy cho tôi để đối phó với bọn con trai đáng ghét hình như không công hiệu lắm! Bùi Kỳ Trung vẫn là một mối lo lớn trong lòng tôi.

Hết chương 3

4. Chương 4: 59 Lần Phản Kháng Thất Bại

Chị Phác Tuệ luôn bảo với tôi, đối với hạng người như thế thì không nên mềm lòng, thái độ lúc nào cũng phải cứng rắn.

Đừng để cậu ta thấy em là đứa con gái dễ dãi, trước khi chưa hiểu bộ mặt thật của cậu ta thì không để mình rung động bởi những lời ngon tiếng ngọt đó, cần phải biết từ chối không khoan nhượng.

Nhưng sau vài lần, tôi đành bó tay với Bùi Kỳ Trung, tôi cảm thấy cậu ta đúng là đã giở hết mọi trò, hình như cậu ta muốn chiến đấu lâu dài, hướng chỉ bây giờ chúng tôi ngồi cùng bàn, mỗi ngày đều phải gặp bộ mặt đáng ghét ấy.

Nhưng theo tạp chí nội bộ của nhóm Hip Hop mới xuất bản sau này, tôi mới biết thật ra thủ đoạn của Bùi Kỳ Trung chính là: bám riết không tha.

Đáng tiếc lúc đó tôi ngây thơ, chẳng có kinh nghiệm chiến đấu, vì thế lần phản kháng nào tôi cũng thất bại.

Từ sau khi cậu ta phát lệnh truy bắt cấp một trên mạng, hầu như lúc nào tôi cũng như sắp lâm vào tình trạng rối loạn nội tiết tố.

Bởi vì dù tôi đi đến đâu cũng có người báo cáo hành tung của tôi cho Bùi Kỳ Trung biết.

Hễ tôi nói chuyện với chàng trai nào thì cũng sẽ bị cậu ta ghi lại rồi hành hạ tôi.

Nhưng cũng chính vì thế mà tình cảm giữa tôi với Triết Dân ngày càng nồng ấm hơn.

Để đối phó với Bùi Kỳ Trung, chúng tôi có cảm giác như đứng cùng một chiến tuyến.

Có một lần trường học tổ chức thi đấu thể thao, bọn con gái ăn mặc thật đẹp để cổ vũ.

Nhờ chị Phác Tuệ chỉ dẫn, tôi mặc váy jean ngắn màu lam và áo thun trắng.

“Gần đây Y Nghiên càng ngày càng đẹp, hôm nay mặc đồ trông rất dễ thương và xinh đẹp!” Tôi vừa mới xuất hiện, Triết Dân đã nói với tôi như thế.

Tôi nghe thấy mà lòng lâng lâng. Tâm huyết của tôi thật không uống phí! Chị Phác Tuệ quả nhiên tinh mắt!

“Tóc xoắn, hôm nay đi đâu thế?” Không quay đầu cũng biết Bùi Kỳ Trung đến.

“Tôi đi đâu mặc kệ tôi!”.

“Hôm nay trời lạnh, cô ăn mặc như thế cho ai xem?”

Tôi vừa nghe đã nổi cáu. Tôi ghét nhất là hạng người này. “Tôi ăn mặc thế nào đâu có liên quan đến cậu.”

“Là tôi bảo bạn ấy mặc như thế, cậu muốn thế nào? Cậu không thấy đẹp sao?” Triết Dân bước tới, cố ý đặt tay lên vai tôi.

“Bỏ cái tay bẩn của cậu ra, nếu không đừng trách tôi trở mặt! Còn nữa cô ăn mặc hở hang thế này mà chạy lòng nhong ngoài đường, người ta sẽ tưởng Bùi Kỳ Trung này quản giáo không nghiêm!” Cậu ta ăn nói ngang ngược không thể chịu nổi.

Tôi hơi hoài nghi: Chắc là cậu ta muốn trả thù tôi.

Từ đó về sau, mỗi khi tan học về nhà, Bùi Kỳ Trung đều phái anh em trong nhóm Hip Hop đi theo sau tôi.

Mấy hôm nay tôi nghĩ, không biết mình có cần báo cảnh sát hay không, tôi chưa bao giờ thấy ai như cậu ta cả.

Vì thế tôi chạy đến lớp 12 – 2 tìm gặp chị Phác Tuệ.

“Chị Phác Tuệ, em phải làm thế nào? Em chịu không nổi nữa rồi!” Tôi than thở với chị.

Chị Phác Tuệ vỗ vai tôi, ra vẻ đàn chị.

“Theo chị thấy, cách duy nhất là chấp nhận làm bạn gái của cậu ta, mọi chuyện chẳng phải sẽ ổn cả sao?”

“Trời ơi, chị Phác Tuệ, chị còn lòng dạ nào đùa nữa, em lo muốn chết đây!”.

“Vậy em nói xem, rốt cuộc em thích loại con trai nào, ghét loại con trai nào?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Thật ra cả bản thân em cũng không biết em thích con trai nào, chắc là vừa bảnh trai vừa cao lớn, nhưng em có thể biết rõ ràng, em ghét loại con trai gia trưởng như thế, chuyện gì cũng muốn quản người khác”.

“Thực ra với kinh nghiệm của chị, nếu có một người con trai để ý từng li từng tí đến em, điều đó cho thấy anh ta đang mến em, đúng là muốn cũng không được, nhưng nếu em không thích thì đành bỏ tay. Chuyện này không ai ép được.”

“Nhưng em rất nghi ngờ động cơ của Bùi Kỳ Trung, có thể đó là một cách trừng trị em, chị Phác Tuệ, em phải làm sao đây?”

Tôi kéo áo chị Phác Tuệ.

“Vậy... nếu em không thích dây dưa với cậu ta, em phải tỏ thái độ chán ghét rõ ràng. Chị biết trên đường Kim Chính có một tiệm bán đồ phòng thân, em có thể đến đấy xem, phải cho bọn chúng biết tay, xem thử sau này nhóm Hip Hop có dám theo em nữa không!”

“Được đấy, tại sao lúc trước em không nghĩ đến vậy kia?”.

Tôi sáng mắt lên.

Tôi đứng ở cửa lớp 12 – 2, bắt đầu tưởng tượng cảnh Bùi Kỳ Trung và đồng bọn của cậu ta bị tôi trừng trị rồi co giò tháo chạy.

Ha ha! Chờ đó đi, Bùi Kỳ Trung, tôi nhất định sẽ cho cậu nếm mùi khổ sở.

Vì thế, nhân ngày nghỉ cuối tuần, tôi cùng Bảo Nhi đến tiệm đồ phòng thân, tôi mua rất nhiều loại về nhà, bởi vì đàn em của cậu ta quá nhiều, mua vài món chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Có điều tôi đã dùng hết số tiền lẻ hai tháng nay.

Nhưng nếu dùng số tiền này để đổi lại cuộc sống bình yên, phân tích từ góc độ triết học bản thể, tôi thấy rất đáng giá.

Hôm sau, sắp đến giờ tan trường, Bùi Kỳ Trung nghiêng người thì thầm vào tai tôi: “Lát nữa tan học, mau đi về nhà, một mình không nên la cà bên ngoài, nhóm Hip Hop chúng tôi sắp mở đại hội cổ đông, không ai bảo vệ cho cô được đâu!”.

Gần đây cậu ta thường như thế, cứ tự nói một mình, tôi chẳng thèm nói chuyện với cậu ta, cũng chẳng cần cậu ta đưa đón, và lại đại hội cổ đông thì có liên quan gì đến tôi?

Triết Dân đưa tay đẩy cậu ta ra.

“Này, trước mặt tôi mà làm gì thế...”

Tôi vừa thấy hai người có vẻ như muốn đánh nhau, vì thế vội vàng can ngăn: “Thôi được, hết giờ rồi, về thôi!”.

Thế là tôi vội vàng thu dọn đồ đạc cùng Bảo Nhi về nhà trước.

Theo lệ thì có một người của nhóm Hip Hop đi theo tôi và Bảo Nhi.

Tôi và Bảo Nhi giả vờ không biết có người theo dõi, nên dọc đường cứ cười nói tíu tít, làm ra vẻ rất thoải mái.

Đột nhiên, tôi quay đầu lại, mỉm cười với anh chàng của nhóm Hip Hop.

Tôi giơ thứ trong tay cho cậu ta xem: “Có đẹp không?”

Cậu ta không ngờ tôi quay đầu, nên hơi sững người.

“Cái gì thế? Tôi không thấy rõ!”.

“Đáng tiếc cậu không có cơ hội nữa rồi!” Tôi không đợi cậu ta nhìn rõ, đã tước thứ đó vào đầu cậu ta.

Sau đó tôi và Bảo Nhi co giò bỏ chạy.

Tôi đoán hai tháng sau, cậu ta cũng chưa rửa sạch thứ đó!

Hô, sau tan học, vẫn có người theo sau tôi, nhưng lại là một người khác.

Tên này đã rút kinh nghiệm, trên đầu đội một cái mũ thật to.

Nhưng lần này tôi đã thay đổi sách lược.

Khi chúng tôi sắp đến đường Nhân Nghĩa, tôi tiếp tục bắt ngờ quay đầu lại, nhoẻn miệng cười: “Anh thấy cái này có đẹp không?”

Xem ra người đó đã nghe bài học của người anh em mình, vì vậy dù đã đội chiếc mũ thật to nhưng vẫn đưa tay che mặt.

Ha ha, vô ích thôi! Tôi nhân lúc cậu ta không để ý, tôi vạch áo khoác của cậu ta ra, nhét vật đó vào.

Chạy mau! A! Tôi vừa chạy vừa nghe tiếng cậu ta kêu rú lên.

Tuy tôi bỏ vào một con rắn giả, nhưng trông rất thật, chắc là sau này tên ấy sẽ mắc chứng sợ rắn.

Ha ha!!!

Ngày hôm sau, một tên khác đi theo tôi. Lần này hẳn biết khôn hơn, đầu đội mũ thật lớn, trên người mặc áo giáp chống đạn dày cộm.

Vì thế tôi diễn lại trò hôm trước, có điều lần này mục tiêu tấn công là giày của cậu ta.

Anh bạn, xin lỗi nhé, đừng trách tôi, chỉ trách cậu đã theo nhầm Bùi Kỳ Trung, tham gia vào nhóm Hip Hop gì đó, nếu cậu tham gia vào nhóm Đăng Long của Triết Dân, tôi đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện.

Liên tiếp nhiều ngày, sau khi tan học, có những người khác nhau đi theo tôi, mỗi ngày tôi đều dùng cách khác nhau để đối phó với họ.

Bùi Kỷ Trung hình như không cam lòng.

Lần nọ trong trường học, Bùi Kỷ Trung nói với tôi: “Y Nghiên này, cô nặng tay quá đấy, bạn bè của tôi đều sợ cô cả rồi!”.

Hơ, cuối cùng đã biết tôi không dễ trêu rồi!

“Cô trừng trị họ không sao, nhưng cô phải trả tiền cho họ khám bệnh, tổn của cô không ít tiền, ồ không, là tiền của chúng ta chứ, tiền của tôi sau này sẽ là tiền của cô mà!”.

Lại bắt đầu rồi, lại nói chuyện một mình nữa rồi!

Thật là không chịu nổi, một người mà đóng đến hai vai, đúng là một cuộc trò chuyện tệ hại.

“Hừ, khoan đã, một người con trai mà dễ dàng nhận thua sao!” Xem này, mặt của cậu ta bỗng trở nên trở ra.

Rõ ràng là đã thua rồi mà không chịu thừa nhận.

“Xem ra vỏ quýt dày có móng tay nhọn!” Tôi nghĩ bụng, cách của chị Phác Tuệ thật hữu dụng.

Đám nhóc con này đâu phải là đối thủ của chị ấy! Hôm nay không có ai theo mình rồi! Ha ha!

Sau khi tan học Bảo Nhi đến nhà anh họ của nhỏ, vì thế chỉ mình tôi về nhà.

Tôi định đến đường Nghĩa Chính mua một xâu cá viên, dạo này chỉ lo đối phó với Bùi Kỷ Trung nên không ăn món này!

Vì thế, sau khi xuống xe ở đường Nghĩa Chính, tôi rẽ vào tiệm ăn nhanh mua một xâu cá viên, tiện thể mua một quyển tạp chí giải trí, tôi vừa ăn cá viên vừa xem tạp chí, thật hạnh phúc!

“To thật đấy!” Có người đang ngang qua nói với tôi cậu đấy.

Tôi rất ngạc nhiên. Là nói cá viên trong tay tôi?

Tôi gơ xâu cá viên lên xem kỹ, đã lâu tôi không ăn cá viên, hình như nó hơi lớn. Tôi tiếp tục ăn cá viên và xem tạp chí.

Nào ngờ lại có một người đi ngang qua và nói: “Chưa bao giờ thấy to như thế!”

Chưa bao giờ sao? Tôi thấy hơi kỳ lạ.

Có phải mấy người này lớn lên ở Hàn Quốc không? Cá viên của Hàn Quốc chẳng phải thế này sao?

Lại có một người đi ngang qua, xem ra người ấy cũng muốn nói chuyện với tôi, vì thế tôi chủ động lên tiếng: “To thật phải không?”

“Đúng vậy. Lần đầu tiên tôi mới thấy to như thế.” Người đấy gật đầu, lộ vẻ hơi hoảng sợ.

Thật đấy! Xem ra người Hàn Quốc đang bệnh tâm lý cả rồi. Một xâu cá viên thì có gì đáng nói đâu chứ?

Xem thử nào, có hai ba học sinh đi ngang qua tôi, mặt cũng lộ vẻ sợ hãi.

Cái gì thế này?

Chưa thấy ai ăn cá viên à? Tôi quay đầu lại liếc họ.

Sở dĩ tôi chỉ liếc nửa cái là vì khi xoay người, chân tôi vấp phải một con vật lớn, suýt nữa ngã chổng bốn vó lên trời, tôi vội kìm người lại, xâu cá viên rơi xuống, còn...

Á... Tôi kêu thét lên.

Không biết có một con chó đã theo tôi từ lúc nào, nó còn cao hơn cả người, lại rất béo, bộ lông trắng như tuyết.

Nó đang ngoạm nửa xương cá viên của tôi.

Lúc này tôi biết tại sao môi người đi ngang qua tôi đều nói: “Thật là to!”.

Thì ra nó ở ngay đằng sau tôi. Tôi run rẩy nhìn nó, chẳng biết làm cách nào cả.

Nó lớn như thế này, chắc không phải là chó hoang rồi, chỉ có chó nhà nuôi mới to như thế. Nhưng tại sao nó theo tôi?

Đột nhiên tôi để ý thấy trên cổ nó đeo một tấm bảng nhỏ xíu, để mấy chữ “Lệnh theo dõi”.

Lại là Bùi Kỳ Trung!!

Trời ơi!! Tôi thật phục cậu ta! Cách này mà cậu ta cũng nghĩ ra được!

Làm thế nào bây giờ?

Xem ra nó không phải là chó dữ.

Nhưng tôi không dám trêu nó.

Nó không đụng đến tôi, tôi đã cảm ơn lắm rồi. Tôi phải trốn cho xa mới được!

Tôi thấy phía trước có một con hẻm nhỏ, bước tới là có thể rẽ vào đường Kim Chính, ở đó có vài người bày quầy bán hàng, gần đây tôi đã ốm hơn rất nhiều, nên tôi có thể len qua, và đoán chắc là con chó này không qua được, tôi có thể thoát thân từ lối đó!

Quả nhiên khi đi được nửa đường, tôi quay lại nhìn thì thấy con chó ngu ngốc to đùng đang kẹt ở giữa, quay trái cũng không được, quay phải cũng không xong.

Ha ha! Bùi Kỳ Trung, cậu ngốc nghếch nên mới sai một con chó ngốc như thế đi theo tôi.

Cũng chẳng lạ gì, chủ ngốc thì chó cũng ngốc mà!

Tôi nhớ ở đường Kim Chính có một tiệm bán mì lạnh Hàn Quốc rất ngon, giờ vẫn còn sớm, chi bằng đến đó ăn bát mì.

Vì thế tôi đẩy cửa bước vào, chọn một chỗ ngồi thoải mái.

Đột nhiên tôi thấy người đối diện chỉ mới ăn được nửa bát mì đã bỏ đi. Thật là lãng phí.

Tôi đang suy nghĩ, nếu có con chó lúc này ở đây, họ sẽ hoảng sợ chạy mất! Chợt có một cái đầu thò đến trước mặt tôi.

Tôi sững người đến bốn phần chín giây.

Lại là con chó đó! Cái đầu nó gác trên bàn, mắt cứ nhìn tôi dờ dẫm. Mẹ ơi, chạy mau! Tôi vội vàng phóng ra cửa.

Tôi vừa chạy vừa thầm cầu khẩn để nó đừng đuổi theo!

Tôi chạy một mạch mấy ngàn mét, nghĩ bụng chắc con chó đó không theo tôi nữa!

Tôi cẩn thận quay đầu, nhìn bên phải nhìn bên trái, không có, nhìn xuống bên cạnh... ôi lại là nó! Tôi tức thật, chẳng biết làm cách nào nữa, tôi chạy chẳng bằng nó! Làm thế nào bây giờ!

Trong đầu tôi hiện ra một cảnh tượng: Hàn Y Nghiên giở hết bản lĩnh đánh con chó đến tơi bời hoa lá!

Hì hì! Có rồi!

Chờ đấy! Tôi lấy ra bấu vật phòng thân trong cặp, đó là một bình tương ớt! Đừng trách tao độc ác! Đó là mìn bắt nạt tao quá đáng!

Tôi dốc ngược chai tương ớt trút xuống đầu nó.

Nào ngờ con chó chớp mắt một cái, hai dòng nước mắt tuôn ra nhìn tôi!

Nó khóc rồi, cuối cùng tôi không chịu đựng nổi cũng khóc òa lên!

Ôi! Bùi Kỳ Trung, tôi phục cậu rồi, tôi chịu đủ rồi!

Thế là lần phản kháng thứ năm mươi chín của tôi thất bại.

Về đến nhà, tôi lên mạng tìm chị Phác Tuệ than thở.

Tôi kể lại hết tất cả mọi chuyện sau giờ tan trường.

Chị Phác Tuệ nghe xong, gửi cho tôi một khuôn mặt buồn bã trpng ICQ

“Ôi, kinh nghiệm của em thật là kém, con chó này rất to lớn nên nhiều người sợ nó, nhưng nó và Bùi Kỳ Trung đều có một nhược điểm chí mạng đó là sợ người ta cù léc. Nếu em cù léc nó, nó sẽ bỏ chạy!”

Thì ra là vậy? Xem ra kinh nghiệm chiến đấu của tôi đúng là được nâng cao rồi!

“Chị out đây, lát nữa chị còn phải học bài!” Chị Phác Tuệ nói.

“Vâng. Bye bye chị”.

Không còn ai chat với tôi nữa sao? Một mình buồn quá, chắc lát nữa người bạn trên mạng – Tiramisu của tôi sẽ online.

Người bạn thân yêu nhất của tôi online rồi đây!

“Cậu khỏe không? Tôi đây!”.

Mấy tháng trước tôi đã quen cậu ta trên mạng.

Hai chúng tôi chat rất vui, không phải là vì chúng tôi quý mến nhau, mà bởi hai chúng tôi thường trêu chọc lẫn nhau, nguyên nhân là: cậu ta dám xưng mình là người bảnh trai nhất Hàn Quốc.

Với kinh nghiệm nhiều năm của một con sâu mạng như tôi, tôi biết ngay đó là những lời khoác lác.

Vì thế tôi cố ý chê bai cậu ta, trong khi chat với nhau.

“Không thể, theo thuyết tương đối của Einstein, một người bảnh trai nhất không thể lên mạng chat được, bởi có nhiều cô gái đeo bám nên họ rất bận. Theo định luật thứ hai của Newton, có thể đưa ra một kết luận: Hễ những kẻ nào rảnh rỗi lên mạng chat đều là loài ếch xanh.”

“Nói vậy tất cả những cô gái rảnh rỗi lên mạng chat đều là loài khủng long phải không?”

“Không phải, không phải, sở dĩ tôi online là bởi không có anh chàng bảnh trai nào lọt vào mắt tôi. Một người bạn bảo rằng, bọn con trai Hàn Quốc bây giờ rất kém trong tình yêu, họ thường chơi những trò quê mùa như tặng hoa, gửi bưu thiếp, gấp ngôi sao, chẳng có gì sáng tạo cả. Cho nên không cần phải tốn thời gian với bọn con trai đó, nên ta làm những chuyện có giá trị hơn.”

“Ai bảo thế, tôi chưa bao giờ chơi những trò ấu trĩ đó. Tôi chơi trò truy bắt.”

“Ồ, nghe ra rất lợi hại. Vậy cậu dạy tôi làm cách nào đối phó với người tôi ghét đi”.

“Hả? Thì ra cô cũng muốn đá người khác! Không biết anh chàng nào lại thê thảm đến thế?”.

“Đúng vậy, gần đây có một gã cứ bám theo tôi, phiền chết đi được, con gái xinh đẹp nhất Hàn Quốc sắp chết khô rồi! Để bảo vệ người đẹp duy nhất còn sót lại ở Hàn Quốc, cậu hãy dạy tôi đi!”.

“Thế này nhé, tôi biết con trai rất sĩ diện, đầu tiên cô phải tìm hiểu nhược điểm của hắn là gì, sau đó vạch trần trước mặt đám đông để cho hắn mất mặt, tôi dám đảm bảo, từ nay về sau hắn sẽ không dám bám lấy cô nữa.”

Đúng vậy, người bạn đó đã nhắc nhở tôi! Làm chuyện gì cũng phải nắm bắt điểm quan trọng!

Thì ra con trai rất sĩ diện!

Nhưng Bùi Kỳ Trung có nhược điểm gì?

Cậu ta bảnh trai, giàu có, nhiều bạn bè, có tài ca hát, lại cao ráo rắn chắc, chẳng bệnh đau gì cả. Từ lúc khai giảng đến giờ, cậu ta chưa bao giờ xin phép nghỉ bệnh, làm thế nào đây? Nhìn từ bề ngoài, hình như không có nhược điểm gì để tấn công.

Trên thực tế phương án thứ nhất của chị Phác Tuệ đã chứng minh rằng không thể áp dụng ở cậu ta được.

Ấn tượng của tôi là hình như cậu ta có một tử huyệt: đó là rất sợ ngứa, sợ người ta cù vào nách của mình.

Tôi đã thử dùng cách này nhiều lần, nhưng bây giờ thì vô ích, bởi vì sau lần đó, cậu ta kẹp thêm hai miếng đệm dưới nách rồi.

Vậy làm thế nào đây? Đúng rồi, cậu ta thường trốn học, đi học không đem theo sách vở, chẳng chịu nộp bài tập, gần đây tôi thường nghe cậu ta gọi điện thoại cho Kim Tại Vũ, cũng chính là người bạn đắc lực của cậu ta trong nhóm Hip Hop: “Nhóc con, hôm nay cậu bị phạt rồi, hôm qua lại quên giúp ta làm bài tập.”

Từ định luật thứ ba của Newton có thể suy đoán rằng: Thành tích học tập của cậu ta không tốt, thông thường loại con trai này học hành rất tệ.

Có lẽ ngày nào đó tôi có thể lợi dụng nhược điểm này của cậu ta.

Hôm sau trên đường đi học, tôi gặp Bảo Nhi.

Thật kỳ lạ, mấy ngày nay đi học về chẳng có gì xảy ra, không còn bị người của nhóm Hip Hop bám nữa, gần đây Bùi Kỳ Trung rất ít khi xuất hiện trong trường, nhưng điều đó khiến tôi hơi bất an.

Trước đây Bùi Kỳ Trung ngày nào cũng quanh quẩn trước mặt khiến tôi ngán ngẩm; bây giờ đột nhiên cậu ta biến mất, tôi cảm thấy hơi trống vắng.

Không biết đây là gì!

“Bảo Nhi, cậu có biết gần đây bọn họ đang làm gì không?”

“Nhóm của Tổng Triết Dân đấy à? Chẳng phải ngày nào cậu cũng ngồi bên cạnh cậu ta sao?”

“Không phải, mình muốn nói, muốn nói Bùi Kỳ Trung kia. Gần đây rất ít gặp cậu ta, không biết cậu ta sao rồi?”

“Ồ... mình biết rồi!” Bảo Nhi có vẻ hiểu ra: “Ha ha, Y Nghiên, nói thật đi, có phải cậu thích Bùi Kỳ Trung rồi không, trước đây cậu mong cậu ta và nhóm Hip Hop biến mất hay tuyệt chủng gì đấy, sao bây giờ lại hỏi đến họ?”

“Cậu nói gì vậy Bảo Nhi! Mình sẽ không thay lòng đổi dạ đối với Triết Dân đâu! Mình chỉ hỏi thôi!” Tôi đẩy Bảo Nhi một cái, Bảo Nhi nói bậy thật! Hừ! Tôi mà thích Bùi Kỳ Trung sao?

“Hình như mình nghe Tú Phàm nói nhóm Hip Hop định khiêu chiến với Triết Dân. Nhưng cũng chỉ nghe nói mà thôi, cậu đừng cho là thật!”

“Cái gì? Nhóm Hip Hop khiêu chiến với nhóm Đằng Long? Thật không?”

“Mình chỉ nghe nói thôi. Đúng rồi, Y Nghiên, mình còn nghe nói Ái Sa sắp đối phó với cậu đó, cậu phải cẩn thận, đừng trêu vào nó. Nghe nói trước đây Ái Sa rất thân với Tổng Triết Dân, từ khi có cậu, suốt ngày Tổng Triết Dân cứ lo đấu qua đấu lại với Bùi Kỳ Trung, hình như Ái Sa rất bực mình!”

Bảo Nhi nói thế, khiến tôi cũng phải cẩn thận.

Trong giờ tự học buổi chiều, không biết Bùi Kỳ Trung lại chạy đi đâu, chỗ ngồi bên trái của tôi lại trống, không biết có phải là mở đại hội cổ đông nhóm Hip Hop nữa không! Đây là một trong những thủ đoạn thường dùng của cậu ta.

Một hồi sau, Triết Dân bước vào với một quả bóng rổ, hình như là đi đánh bóng, khắp người mồ hôi đầm đìa.

Tôi định hỏi Triết Dân vừa đi đâu, thì Ái Sa bước tới.

“Triết Dân, gần đây hình như cậu rất bận, giờ tự học cũng chẳng thấy cậu đâu. Khi nào rảnh chúng ta cùng đi xem phim nhé, Triết Dân?”

Hôm nay Ái Sa mặc bộ đầm lam chấm trắng, trông giống như một nàng công chúa nhỏ, cô nàng đang nắm lấy tay Triết Dân.

Tôi lên nhìn Ái Sa, cảm giác tự ti lại trở dậy.

Hôm nay tôi mặc bộ vét jean liền áo thêu hoa, lại thua rồi!

Thật là tức quá!

Sau này, lúc nào cũng phải chú ý đến quần áo của mình, đừng để lại thua ở mặt này, đây là thời kỳ quan trọng!

“Về sau rảnh rồi sẽ đi, bây giờ tớ không rảnh đâu.”

“Triết Dân, gần đây các cậu làm gì thế?”

“Bọn này đang chuẩn bị thi bóng rổ.” Triết Dân vừa nói vừa lau mồ hôi.

“Đạo này hình như không nghe nói có thi đấu bóng rổ, cậu lại thi với trường nào vậy? Khi nào bắt đầu? Triết Dân, cậu yên tâm, đến lúc đó tớ sẽ cổ vũ cho cậu!”

“Không cần, không cần đâu!” Triết Dân vội vàng xua tay: “Chỉ là thi đấu giao hữu thôi, không có gì đâu!”

Tôi cảm thấy Triết Dân hình như hơi sợ cô ta. Hay là tôi đã suy nghĩ quá nhiều?

Triết Dân nói xong, chỉ trái bóng trong tay mình: “Mình phải đi đây, mọi người đang đợi.”

“Này, Triết Dân...” Ái Sa chưa nói xong, Triết Dân đã ôm quả bóng chạy ra ngoài.

Ái Sa nhìn theo bóng dáng của Triết Dân, quay lại trừng mắt nhìn tôi, rồi xoay người bỏ đi.

Thật kỳ lạ! Trừng mắt nhìn tôi làm gì! Đâu phải tôi bảo Triết Dân đi đánh bóng.

Tôi thầm mắng Ái Sa.

Lúc này, thầy Kim chủ nhiệm lớp bước vào.

“Các em, các em im lặng nào, có một chuyện lúc này thầy quên nói, đó là học kỳ này chúng ta bắt đầu học theo nhóm, các em hãy tự xếp nhóm, cứ hai người một nhóm, xếp nhóm xong các em viết danh sách hôm sau giao cho thầy.”

Tôi nghe nói trường Thừa Nguyên có một thói quen, đó là mỗi học kỳ đều tổ chức nhóm học tập, lần này cũng không ngoại lệ.

May mà hôm nay không có mặt Bùi Kỳ Trung, nếu không cậu ta chắc chắn ép tôi ghép chung với cậu ta một nhóm, cảm ơn ông trời!

Ha ha, thế là tôi có thể lấy danh nghĩa bạn cùng bàn, bảo Triết Dân vào chung nhóm với tôi. Vì thế tôi gửi tin nhắn cho Triết Dân.

“Triết Dân, thầy Kim vừa mới vào lớp bảo chúng ta sắp xếp nhóm học tập, cậu với mình là một nhóm nhé!”

Tôi không quên gửi theo một cái mặt cười.

Rất mau chóng, anh chàng đẹp trai Tống Triết Dân gửi lại tin nhắn.

“Được thôi! Có thể cùng một nhóm với Y Nghiên, mình sẽ học tiến bộ hơn”.

Sau tin nhắn cũng có một cái mặt cười.

Có nghĩa là từ nay về sau tôi sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh Triết Dân hơn.

Hôm sau, vì thức dậy sớm, bên bảy giờ rưỡi tôi đã vào lớp.

Không ngờ Bùi Kỷ Trung cũng đến lớp thật sớm, vừa gặp tôi, cậu ta đã sa sầm mặt và hỏi: “Tôi nghe nói cô và Tống Triết Dân chung một tổ học tập phải không? Cô đừng nói đấy là sự thật nhé!”

“Đúng vậy, thì sao nào?” Tôi ngồi xuống, nhét cặp vào học bàn.

“Tại sao cô không thông báo trước cho tôi, tại sao cô có thể tự quyết định?”

Cái gì?

“Thầy giáo bảo chúng ta tự lập nhóm, tôi không định lập nhóm với cậu, tại sao phải nói cho cậu biết chứ?” Tôi trả lời thẳng thừng.

Đối với cậu ta, tôi không thể mềm lòng được, nếu không cậu ta sẽ hành hạ tôi nhiều hơn.

Tôi đã sợ cậu ta lắm rồi!

“Tôi nói không được là không được, cô là bạn gái của tôi, sao lại có thể ở chung nhóm với người con trai khác. Ngồi bên nhau suốt ngày vẫn chưa đủ, tan học lại còn chung nhóm sao? Cô làm tôi điên tiết lên rồi đấy!”

Bệnh gia trưởng của cậu ta lại trở dậy rồi!

“Tôi không biết cậu đang nói gì, dấu sao thấy giáo bảo một nhóm cũng chỉ có hai người, số người trong nhóm tôi đã đủ rồi.”

Chẳng thèm nhìn mặt cậu ta, tôi cúi xuống lấy vở bài tập ra xem.

(Đây là một trong những đòn sát thủ của tôi, trước khi vào học 10 phút đều lấy vở ra ôn bài. Một phương án rất đơn giản nhưng có hiệu quả, đáng tiếc phương án càng đơn giản bao nhiêu, người ta càng lơ là bấy nhiêu. Thật đáng tiếc!)

Bùi Kỷ Trung giật phắt cuốn vở trong tay tôi.

“Không được, tôi sẽ bảo với thầy giáo, chắc chắn tôi sẽ vào chung nhóm với cô”.

“Ồ, thật ngãi quá, nhóm của tôi chỉ nhận người học giỏi, cậu học kém quá, tôi e rằng cậu không theo kịp chúng tôi”.

Tôi lấy vở lên che mặt, chẳng thèm nhìn vẻ mặt tức tối của cậu ta.

“Ai nói tôi học tệ, chưa có bài kiểm tra nào, cô làm sao biết được?”

“Cần gì phải nói, từ trước tới nay, cậu rất ít mang theo vở bài tập, giờ ngữ văn anh cậu lại đem theo vở toán, giờ tiếng Anh lại mang theo vở địa lí, và lại cậu chưa bao giờ làm bài tập, cần gì thì mới biết?”

“Vậy nếu điểm thi của tôi cao hơn Tống Triết Dân, thì cô sẽ thế nào, cô có đối xử tốt với tôi không?”

“Này, không phải ý của tôi đâu nhé, cậu đừng nói bừa đấy!”.

“Được thôi! Cứ quyết định như vậy, là cậu nói đấy nhé!”. Một giọng nói vang lên phía sau là Triết Dân.

“Được, tôi sợ cậu đấy à?!”

Bùi Kỷ Trung vừa nói vừa đâm xuống bàn, cả hai dường như muốn nhảy xổ vào nhau.

Toi định kéo họ ra, thì có một người xông vào giữa.

“Triết Dân, sao cậu có thể như thế được?!”. Thì ra là Ái Sa

Hôm nay cậu ta mặc chiếc áo khoác ngoài in hoa màu xám, ở hông có sợi dây nịt cũng y như vậy, phía dưới có chiếc quần dài màu xanh rêu.

Triết Dân, chẳng phải lúc hè chúng ta đã nói rồi sao. Chúng ta sẽ học cùng một nhóm mà?” Ái Sa bước đến trước mặt chúng tôi

“Ái Sa...”. Triết Dân mỉm cười, tỏ vẻ rất miễn cưỡng.

“Triết Dân, tớ mặc kệ, chúng ta đã nói từ hồi hè rồi!”.

“Ái Sa, cậu với Tú Phàm cùng một nhóm cũng được mà! Còn...”.

“Triết Dân, tớ mặc kệ. tại sao từ khi có Hàn Y Nghiên. Cậu không còn đối xử với tớ như trước?!”. Ái Sa bặm lầy Triết Dân.

Tôi vội vàng cúi đầu nhìn xuống bàn giả vờ như không nghe thấy.

Tôi sợ nhất là nhìn thấy cảnh đó.

“Này, này, bà thím ơi, thím ăn nói phải chú ý một chút, tôi phải nói bao nhiêu lần thím mới hiểu Hàn Y Nghiên là bạn gái của tôi, tôi không để cho người khác phỉ báng cô ấy trước mặt tôi đâu”.

Trời ơi! Bình thường mình ghét nhất là Bùi Kỳ Trung ăn nói kiêu này, nhưng hôm nay trước mặt họ, Bùi Kỳ Trung, nói ra những lời như thế lại khiến tôi cảm động, suýt nữa là rơi nước mắt.

Thật kỳ lạ, rõ ràng là tôi ghét kiêu làm ra vẻ đàn ông của cậu ta mà! Nhưng trông lúc này. Thậm chí tôi còn có cảm giác hơi thích cậu ta.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Đây có phải là sai lầm không!!!

Cuối cùng, dưới áp lực của Bùi Kỳ Trung và Ái Sa, nhóm học tập của chúng tôi từ hai trở thành bốn người.

Vì thế bốn người chúng tôi cũng dần dần kèn cựa nhau.

Bề ngoài hình như chẳng có gì thay đổi, nhưng thực ra mọi người đều âm thầm ra sức.

Tổng Triết Dân rất ít khi bỏ đi chơi bóng rổ trong thời gian tự học. Còn Ái Sa có lần nghe Bảo Nhi nói, cô ta còn đi học thêm ở ngoài nữa. Tôi nhất định phải nâng cao cảnh giác. Ái Sa là đối thủ số một của tôi! Nhưng người thay đổi nhiều nhất là Bùi Kỳ Trung.

Cuối tuần trước tôi và chị Phác Tuệ đến đường Kim Chính mua sắm.

Khi chúng tôi bước ra khỏi cửa hàng, chị Phác Tuệ chỉ tay qua bên đường nói: “Có người đang tìm em kìa!”.

Tôi nhìn theo hướng chị Phác Tuệ chỉ, thì ra đó là Kim Tại Vũ, tôi đã thấy cậu ta rất nhiều lần, mỗi lần đề có người của nhóm hip hop đi theo, nghe nói cậu ta là trợ thủ đắc lực của Bùi Kỳ Trung. Tôi cảm thấy thật khó khăn cho cậu ta khi ở bên cạnh một người như Bùi Kỳ Trung.

“Y Nghiên, nhờ có chị mà em mới tiên bộ được như vậy, lại có một người theo đuổi nữa à?”. chị Phác Tuệ hướng về phía Kim Tại Vũ.

“ Là cậu ta đấy àh!?”. Tôi không khỏi bật cười.

“Cậu ta là đàn em của Bùi Kỳ Trung...cậu ta đi theo Bùi Kỳ Trung đã vất vả lắm rồi, chị đừng ghép cậu ta cho em chứ!?”

“Chào chị dâu! Chào chị!”.

Đèn xanh bật lên, Kim Tại Vũ và bạn bè của cậu ta đã chạy tới.

“Tại Vũ cậu dạo này làm sao thế? Sao sắc mặt kém dữ vậy?”.

“Chao ôi, anh em chúng tôi đã nhiều ngày không được ngủ ngon, không biết thế nào mà đại ca lại rất siêng năng, bảo phải cố gắng học tập, hằng ngày đều buộc chúng tôi cùng đại ca đến thư viện tìm sách, chúng tôi vừa phải chuẩn bị thi bóng rổ, vừa phải học chung với anh ấy, mệt chết đi được!”.

Hay thật! không ngờ Bùi Kỳ Trung lại ra sức học tập đến thế.

“Tại Vũ, tôi đã khuyên cậu hoàn lương rồi,nếu các cậu tham gia vào nhóm Đẳng Long, các cậu sẽ chẳng cực nhọc như thế này!”.

Tôi thường thực hiện công tác “tẩy não cho người của nhóm hip hop.

“Cậu vừa nói thi bóng rổ, tại sao các cậu lại phải thi bóng rổ, đấu với ai vậy?”.

“Cậu vừa nói thi bóng rổ, tại sao các cậu lại phải thi bóng rổ, đấu với ai vậy?”.

Tôi chợt nhớ lại, hôm qua Tổng Triết Dân cũng nói vậy, bọn họ đang làm gì thế?

“Oh, không có gì, cứ xem như là tôi chưa nói, chị dâu đừng nói lại với đại ca nhé! Nếu anh ấy biết, tôi sẽ bị anh ấy chém chết mất!”.

Hắn vừa nói vừa lau mồ hôi, làm như Bùi Kỷ Trung đang ở trước mặt không bằng.

Thật kì lạ, có gì mà phải sợ!

Sau khi ra khỏi cửa hàng chị Phác Tuệ bảo có việc phải đi trước, vì thế chúng tôi chia tay nhau ở trạm xe.

Về đến nhà, tôi xem đồng hồ, vẫn còn sớm, vì thế tôi lên mạng.

Vừa mở ICQ, người bạn Tilamisu của tôi cũng đang online.

Tôi lập tức gửi cho cậu ta một cái mặt cười.

“Cậu bạn đẹp trai lúc này mà cũng online ah? Sao hôm nay không đi tìm kinh nghiệm tình yêu?”.

Cậu ta mau chóng gửi cho tôi một khuôn mặt buồn.

“Đã từ lâu lắm rồi, tôi không làm chuyện này nữa, bây giờ tôi chuyên tâm học hành”.

“Hả?... Không phải chứ, xem ra tình trạng yêu đương của anh chàng đẹp trai nhất Hàn Quốc không tốt rồi, một nhân vật như cậu mà cũng rút lui sao? Có chuyện gì thế?”

“Tôi không cần đích thân ra tay giải quyết những chuyện nhỏ này nữa, tôi giao toàn quyền cho đàn em của tôi xử lý. Bây giờ tôi có chuyện quan trọng hơn phải làm!!! Đúng rồi, cô nói thử xem nên học hành như thế nào, gần đây đầu tôi trương lên như đầu heo!”.

“Ha ha... sau này sẽ gọi cậu là anh chàng đẹp trai đầu heo!!!”.

“Cô... cô...”.

“Không phải sao, gần đây thế nào rồi, người đẹp trai nhất trên đời này như cậu mà cũng bắt đầu học hành sao?”.

“Ôi, tôi nói thực đấy, yêu đương ngày càng khó khăn, nếu không tự rèn luyện thì sẽ bị đào thải mất!”.

“Hả, tình thế nghiêm trọng như thế sao, cô gái nào có sức hút đến nỗi khiến anh chàng đẹp trai nhất thay đổi vậy? Nói nghe thử xem!”.

“Nói thực ra, lần đầu tiên tôi gặp một người con gái không màng đến tôi, cho nên tôi thề nhất định phải cua cho được cô ấy!”.

“Thôi được, nếu cậu có thành ý như thế, tôi sẽ dạy cậu mấy chiêu, bởi vì cả tôi cũng bị cậu làm cảm động rồi, làm bạn gái của cậu nhất định sẽ hạnh phúc lắm!”.

“Hi hi, nói nghe thử xem!”.

“Trước tiên học tiếng Anh nhé, thật ra điều quan trọng nhất không phải là làm bài tập, mà là phải đọc thuộc lòng bài luận của mỗi phần, phải nhớ hết toàn bộ từ mới, chỉ cần cậu làm được hai điều này, cậu sẽ đạt điểm cao. Nếu muốn có điểm cao hơn, cậu phải xem nhiều phim Mỹ bản gốc, phương pháp này rất hữu ích, có thể học được nhiều tiếng lóng, khả năng nghe lại tiến bộ rất nhanh.”

“Quả nhiên là cao thủ! Sao lúc trước tôi không phát hiện ra nhỉ?”

“Hi hi, còn phải nói, đó là kinh nghiệm của tôi đấy!”.

“Vậy những môn khác thì học như thế nào?”

“Thật ra những môn khác cũng vậy, đó là trước khi vào lớp học phải ôn lại mười phút, tan học về nhà phải làm tất cả bài tập, trước khi ngủ phải ôn tập lại, bởi vì hiệu quả của trí nhớ là tốt nhất, sáng hôm sau thức dậy, tranh thủ thời gian xem lại những thứ đã học tối hôm trước là ok rồi. Thật ra không khó đâu, chỉ cần mỗi ngày cậu đều làm như thế, tôi đảm bảo cậu sẽ thi được điểm cao thôi.”

Tôi và Tiramisu nói chuyện rất lâu.

Thật ngại quá, chỉ cần nói đến sở trường, tôi sẽ có nhiều chuyện để nói.

Vả lại tôi cũng khó gặp được một người ham học như Tiramisu, con trai như vậy rất hiếm thấy.

Tôi nghĩ, nếu bên cạnh tôi xuất hiện một người như vậy, tôi nhất định sẽ yêu anh ta.

Nhưng...

Sáng hôm sau trong giờ giải lao tiết hai, tôi và Bảo Nhi tranh thủ thời gian đến nhà vệ sinh.

Khi về đến lớp học, tôi mới thấy mọi người đang tụm năm tụm ba, không biết họ đang xem gì, cả Triết Dân cũng chen vào xem.

“Đang xem gì vậy?” Tôi và Bảo Nhi cũng chạy tới.

“Xem tạp chí nói về thần tượng của cậu đó!” Triết Dân nói với tôi.

Ôi! Thì ra là tạp chí nói về anh Rain!

“Thật đẹp trai quá...!” Tú Phàm say mê ngắm tấm hình trong tay.

“Để mình xem thử!” Tôi giật tờ báo trong tay cậu ta.

Sau khi xem bộ phim “Ngôi nhà hạnh phúc” do anh đóng, tôi đã trở thành fan ruột của anh.

Tôi không hề bỏ sót những tin tức về Rain. Máy vi tính của tôi cũng đầy hình ảnh của anh làm hình nền desktop.

Tôi đọc mẫu tin trong tạp chí, thì ra Rain sẽ tổ chức show diễn của mình tại nhà thi đấu thể dục.

“Ôi, buổi biểu diễn của Rain! Nếu có thể đi xem thì tốt quá!”

“Đúng vậy! Mình cũng muốn đi xem.”

“Ôi, đáng tiếc chỉ còn sót lại một vé mời! Giá vé lại quá cao, xem ra chúng ta không đi được rồi!”

“Tớ thật hâm mộ Ái Sa, cô ta có vé đấy... hay quá, có thể tận mắt thấy thần tượng của mình rồi!”

Bọn con gái trong lớp ồn ào bàn tán.

Tôi nhìn quyển tạp chí trong tay, tròn mắt như muốn rút ra ngoài, cuối cùng thần tượng của tôi sắp có show diễn riêng rồi! Nhưng bây giờ chỉ còn lại vé mời, làm sao đây?

“Đây là vé vào cổng phải không? Để mình xem thử!”

Tôi nhìn tấm giấy trong tay Tú Phàm và đưa tay về phía đó.

Đột nhiên có người giật tấm vé.

“Này, vé này mắc lắm, lỗ rách không có tiền đền đâu!”

Mọi người xung quanh tôi đều im lặng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Ái Sa. Cô ta cầm tấm vé, mặt vênh lên.

Tôi chẳng thể cất mặt lên nổi. Nếu Ái Sa nói như thế trước mặt người khác cũng không sao, nhưng Triết Dân cũng có ở đây, thật khiến tôi mất mặt quá, tôi hy vọng có một chỗ nứt dưới chân để mình lập tức chịu xuống.

“Ái Sa, thôi đi, chẳng phải vé trong tay cậu đó sao?!”

Có thể Triết Dân thấy tôi khó xử nên lên tiếng giúp tôi. Nhưng những lời của cậu ấy nói càng khiến tôi khó chịu. Thực ra tôi cũng không biết lòng mình đang ra sao, chỉ cảm thấy rất mất mặt!!!

Khi tôi đứng ngẩn ra chẳng biết làm thế nào, thầy giáo vào lớp.

“Các em về chỗ đi! Chuông đã reo rồi sao các em còn đứng đó làm gì?”

Mọi người xung quanh giải tán, tôi mừng rỡ bước về chỗ của mình.

“Sau mau vào lớp thế, may vẫn còn kịp lúc!”

Bùi Kỷ Trung hốt hải chạy vào, chắc là bị đám con gái kéo đi xin chữ ký.

“Tóc xoắn, này... tóc xoắn cho tôi một miếng khăn giấy! Có nghe thấy không?”.

Cậu ta phát tay trước mặt tôi. Lúc này tôi mới phản ứng, lấy gói khăn giấy trong học bàn ra đưa cho cậu ta.

Buồn quá!

Thầy giáo đã giảng bài nhưng tôi chẳng lọt tai được chữ nào.

Tôi rầu rĩ nhớ lại chuyện không vui lúc này.

Chỉ có một tấm vé ca nhạc mà nó chẳng như vậy. Hừ... tôi nhất định phải chẳng hơn mới đề bẹp bó nổi, mới lấy lại được sĩ diện trước mặt Triết Dân.

Nhưng làm sao tôi có thể lấy được vé vào cửa trong buổi biểu diễn ca nhạc của anh Rain.

Tôi suy nghĩ, theo tình hình tài khoản tiết kiệm thì cả vé đứng tôi cũng chẳng mua được.

Vậy phải làm sao? Không thể mượn tiền mẹ để mua vé xem ca nhạc, bố mẹ rất bảo thủ, họ mà biết được là tôi chết chắc.

Có cách nào đây, vô số ý nghĩ lướt qua đầu tôi.

Cướp ngân hàng?

Không được phí trang bị dụng cụ quá cao, ở nhà tôi có một tá vớ da, nhưng tôi không có súng.

In vé giả?

Không được, kỹ thuật phải cao siêu, tôi lại là kẻ dốt máy móc. Chỉ biết hai nút “Power” và “off”.

Vay nặng lãi?

Càng không được, cái này cần tố chất tâm lý rất cao, tôi chưa kịp lên tiếng chắc đã tè ra quần rồi.

Ăn cướp? Tôi không có gan đó.

Mượn tiền chị Phác Tuệ? Đó không phải là tôi.

Buồn quá, phải nghĩ một cách nào thực tế mới được.

Nhưng phải làm sao đây? Tất cả mọi con đường đều bế tắc, phải dựa vào bản thân thôi.

Đúng rồi, lúc này tôi thấy hình như trong báo có đăng quảng cáo, đó là chọn fan trước buổi biểu diễn, nếu như chọn trúng có thể được mua vé giảm giá đến 20%.

Có lẽ tôi nên thử xem sao, vừa có thể kiếm được một ít tiền lẻ, lại vừa mua được vé giảm giá, nghe ra cũng ổn lắm.

Thôi được! Đành như vậy!

“Này! Y Nghiên, cậu đang nghĩ gì vậy, có chuyện gì sao?” Triết Dân khều tay tôi.

“À, không sao, mình đang suy nghĩ!”

“Suy nghĩ gì? Có phải có chuyện gì không vui sao?” Triết Dân hỏi với vẻ quan tâm.

“Này, có phải cậu vừa bắt nạt bạn gái của tôi không, tôi mới chỉ chạy xuống lầu một vòng thôi, nếu cậu dám làm gì bạn gái của tôi, tôi không tha cho cậu đâu!”

“Này, ai nói cô ấy là bạn gái của cậu? Cậu đúng là mặt dày, cô ấy mới là bạn gái của tôi.” Triết Dân cũng bộp chộp trở lại.

Được rồi, hể hai anh chàng này gặp nhau là cãi nhau đến tóa lửa.

“Thôi được, hai người đừng cãi nhau nữa, tôi chẳng phải bạn gái của ai cả!”

Tôi suy nghĩ, lát nữa tan học tôi sẽ lập tức đi ghi danh.

Cuối cùng chuông hết tiết cũng reo vang, tôi vội vàng thu xếp đồ đạc định ra về.

“Bảo Nhi, mình có việc đi trước, cậu về nhà một mình nhé!” Tôi vừa thu xếp vừa nói với Bảo Nhi.

“Tóc xoắn, cô định đi đâu, có phải cô có việc gì giấu tôi không...” Tôi phóng ra khỏi lớp, Bùi Kỳ Trung chạy sát theo sau tôi.

“Cô muốn đi đâu?”

“Nhà tôi có chút việc, tôi phải về gấp.” Tôi không muốn nói thật với Bùi Kỳ Trung, sợ cậu ta sẽ theo đuôi tôi.

“Có chuyện gì mà gấp như vậy, hãy nói với tôi, tôi sẽ giúp cô!”

“Tôi tự giải quyết được mà!” Tôi vội vàng cản cậu ta lại.

“Không được, bạn gái có việc, người làm bạn trai không thể trở mặt ra nhìn...”

“Trời ơi, đã bảo không có chuyện gì mà, cậu cứ làm chuyện của mình đi, dưới lầu còn có nhiều người đợi xin chữ lý của cậu đó!”

5. Chương 5: Trận Bóng Rổ Không Vừa Ý

Chiều nay tôi phải đến xem Bùi Kỳ Trung đánh bóng rổ.

Hôm qua cậu ta đã giúp tôi, đương nhiên tôi phải giữ lời, hơn nữa chỉ là xem một trận bóng rổ thôi mà?

Không có gì khó cả, chỉ cần ngồi xem họ đánh bóng là được.

Bùi Kỳ Trung bảo tôi 3g chiều phải đến, vì thế tôi đi xe buýt đến trường Thuận Kim vào lúc 3g đúng.

Khi tôi đến sân bóng nhóm hip hop đã có mặt đủ.

Bùi Kỳ Trung đang khởi động cùng họ.

“Tóc xoắn, cô đến đúng giờ đấy chứ!”.

“Cần gì phải nói, tôi giữ lời hứa mà!”.

Vì hôm qua Bùi Kỳ Trung đã giúp tôi cho nên bây giờ tôi không còn ghét cậu ta như trước nữa.

“Cô ngồi yên ở đây, lát nữa thi đấu cô phải cổ vũ cho chúng tôi”.

“Được thôi. Lát nữa tôi sẽ cổ vũ như thế nào?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Một lát nữa sẽ biết thôi!”. Bùi Kỳ Trung vừa nói vừa làm nóng người.

Tôi đành ngồi xuống.

Thật kỳ lạ, trong sân chỉ có một mình tôi là con gái.

Lúc bình thường, ở đâu có nhóm Hip Hop ở đó sẽ có con gái vây quanh, nhưng thật kỳ lạ, sao hôm nay không thấy bóng dáng họ.

Tôi vừa ngồi vừa suy nghĩ.

“Chị dâu, đến rồi đấy a!”. Kim Tại Vũ vừa nhìn thấy tôi cậu ta đã bước tới chào.

“Làm ơn đi Tại Vũ, tôi đã nói biết bao nhiêu lần rồi tôi không phải chị dâu của cậu. Ngày tại sao cậu không khởi động với họ?”.

“Hôm nay tôi không ra sân, tạm ngồi dự bị.”

“Hôm nay thi đấu với ai vậy? sao chỉ thấy mình nhóm Hip Hop của các cậu?!”.

Tôi chợt nhớ trên sân chỉ có một đội, thế nên hỏi Kim Tại Vũ.

“Thi đấu với nhóm Đằng Long của Tống Triết Dân! Thế nào? Chị không biết àh?”

“Cái gì? Thi đấu với Triết Dân?”. Tôi ngạc nhiên nhìn Tại Vũ.

“Hôm qua Bùi Kỳ Trung không hề nói thi đấu với Triết Dân mà!”

“Tôi cũng thấy lạ tại sao chị không biết, chuyện này đã nói từ trước kia mà!”

Kim Tại Vũ nói: “Xem kìa, nhóm Đằng Long đến kìa!”

Tôi nhìn theo hướng Tại Vũ chỉ, đúng là Triết Dân cùng người của nhóm Đằng Long đến rồi.

“Y Nghiên, sao cậu lại ở đây? Cậu đến đây làm gì?”

Triết Dân thấy tôi đã vội hỏi, xem ra rất ngạc nhiên.

Tôi cũng không biết tại sao cậu ấy ngạc nhiên đến thế.

“Là... là Bùi Kỳ Trung kêu mình đến đây!”

“Làm ơn đi! Cậu bị tên Kỳ Trung dọa nạt rồi, cậu về đi, ở đây không có chuyện của cậu!”

Triết Dân hình như nóng nảy hơn lúc bình thường, vội vàng kéo tay tôi.

“Này, cậu làm cái trò gì thế? Lôi lôi kéo kéo...”

Bùi Kỳ Trung vội chạy tới.

“Bùi Kỳ Trung, chẳng phải hai chúng ta đã nói cạnh tranh công bằng sao!!!”

Xem ra Triết Dân rất lo.

Tôi thấy hai nhóm cứ gờm gờm nhìn nhau, trong lòng càng lo hơn, cũng không biết họ sắp giở trò gì.

“Đúng vậy, là cạnh tranh công bằng, cậu không thể buộc Y Nghiên cổ vũ cho đội cậu được!” Bùi Kỳ Trung nói.

Tôi nghe thấy rất ngạc nhiên.

“Y Nghiên...” Triết Dân nắm lấy tay tôi.

“Nhưng đã quá muộn rồi, Y Nghiên đã hứa cổ vũ cho tôi! Thế nào? Có phải là tôi quyến rũ hơn cậu không?”

Triết Dân chưa kịp nói gì, Bùi Kỳ Trung đã bồi thêm một câu.

“Này, khoan đã, Bùi Kỳ Trung hôm qua cậu bảo tôi đến đây chứ không phải tôi...” Tôi vội vàng giải thích.

“Được! Bùi Kỳ Trung, cậu hay lắm! Lần này xem như cậu thắng! Lần sau sẽ đến lượt tôi!”

Vừa nói Triết Dân vừa ném trái bóng xuống sân.

Thế là cả hai nhóm xông ra sân, để tôi đứng lại một mình.

“Khoan đã, có một chuyện quan trọng mà suýt nữa quên rồi.”

Bùi Kỳ Trung ngừng lại, lấy trong túi áo ra một tờ giấy ném về phía tôi.

“Tóc xoắn, cầm lấy, cô phải đọc cho tôi trước trận đấu!”

Gì thế này? Tôi ngạc nhiên chụp lấy tờ giấy.

“Tóc xoắn, đứng đó làm gì, đọc mau lên!” Bùi Kỳ Trung thúc giục.

“Y Nghiên, có phải là lời hù dọa gì đó không, đừng sợ, có mình ở đây! Cậu cứ đọc đi xem thử hần làm gì cậu nào?”

Tôi thực sự chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn họ, bởi vì lòng bàn tay tôi đã toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì những điều Bùi Kỳ Trung bắt tôi đọc còn đáng sợ hơn cả lời hù dọa nào đó.

Làm sao bây giờ? Tôi có chết cũng chẳng thể đọc.

“Tóc xoăn, nhanh lên, hôm qua cô đã hứa rồi mà!” Bùi Kỷ Trung lại kêu lên.

“Y Nghiên, đọc được cứ đọc, sợ gì?” Triết Dân cũng nói to với tôi.

“Đúng vậy, đọc nhanh lên!”

“Đừng sợ cậu ta, cậu cứ đọc thử xem cậu ta muốn gì?”

Cả hai người đều thúc giục tôi.

Cuối cùng, tôi không chịu nổi nữa!

Tôi bực bội quá! Cuối cùng tôi la lớn: “Đọc thì đọc!”

Vì cả hai người đều ép, tôi đành đọc mẫu giấy của Bùi Kỷ Trung.

“Bùi Kỷ Trung, anh tuyệt vời nhất! Anh giỏi nhất! Trong lòng em, anh luôn chiến thắng, anh sẽ thắng! Em tự hào về anh!”

Đọc xong, tôi cảm thấy muốn nôn.

Nhìn lại tờ giấy vừa Bùi Kỷ Trung, không chỉ chữ nghĩa ngả nghiêng còn có vài từ sai chính tả nữa chứ!

“Đọc xong rồi, các người hài lòng chưa!” Tôi tức tối giơ tờ giấy trước mặt họ.

“Tôi không đánh nữa!” Triết Dân ném trái bóng xuống đất, gần giọng nói với Bùi Kỷ Trung!

Tôi thấy thế giật mình, tại sao Triết Dân lại tức tối đến thế!

Tôi chưa bao giờ thấy Triết Dân nổi giận như vậy, trong ấn tượng của tôi, Triết Dân luôn hòa nhã nên con gái rất mê cậu ấy, hôm nay làm sao vậy?

Triết Dân chẳng thèm màng đến Bùi Kỷ Trung, cậu ấy đi thẳng ra cổng, sau đó người của nhóm Đăng Long cũng đi theo sau.

“Vậy cậu đã nhận thua rồi à?” Bùi Kỷ Trung nhìn Triết Dân.

Triết Dân không quay đầu, chỉ bước thẳng về phía trước.

“Triết Dân, đợi mình!” Tôi vội vàng đuổi theo anh Triết Dân.

“Này, tóc xoăn, cô làm gì vậy?” Tôi chưa chạy được mấy bước đã bị Bùi Kỷ Trung cản lại.

“Cậu buông tôi ra, tôi không thèm nói chuyện với cậu!” Tôi giằng tay Bùi Kỷ Trung ra.

Cậu ta đã chọc giận Triết Dân, tôi không thể nào tha thứ cho cậu ta được!

Còn nữa, cậu ta bắt tôi đọc những dòng chữ nghe mà muốn nôn, tôi chịu đủ rồi!

Tôi chạy theo Triết Dân, nhưng bị Bùi Kỷ Trung cản lại, nên Triết Dân và người của nhóm Đăng Long đã bỏ đi xa.

Tôi tức tối trở về nhà một mình.

Sau khi ăn cơm tối xong, Bảo Nhi gọi điện đến cho tôi.

“Y Nghiên, có phải hôm nay cậu xem nhóm Hip Hop chơi bóng không?”

“Đúng, làm sao cậu biết, mình chưa nói với cậu mà? Cậu nghe ai nói vậy?”

“Mình gặp Kim Tại Vũ trên mạng, mình nghe cậu ta nói.”

“Chao ôi...” Tôi thở dài, trả lời: “Đúng, Bùi Kỷ Trung bảo mình đi, bởi vì hôm qua cậu ta giúp mình, nhưng điều kiện trao đổi là hôm nay mình phải xem cậu ta chơi bóng, cậu tưởng mình muốn đi à?”

“Làm ơn đi Y Nghiên! Mình cứ tưởng cậu bị Bùi Kỷ Trung tóm lấy yếu điểm. Được rồi, kế hoạch thay đổi trong học kỳ này của cậu đã chính thức hta61t bại.”

“Hả? Thất bại? Thế là sao? Mình chẳng hiểu gì cả?”

“Cậu tưởng mọi người không biết sao, mình vừa nghe Kim Tại Vũ nói, hôm nay là trận đấu giữa nhóm Hip Hop và nhóm Đằng Long, ai thua người đó sẽ tự nguyện rút lui! Thế thì tốt rồi, cậu cố vũ cho Bùi Kỷ Trung, vậy là cậu với Triết Dân chẳng còn cơ hội nào nữa!”

Thì ra là vậy! Hèn chi dạo này mình ít gặp cậu ấy, thì ra là đi tập bóng.

Trận đấu vừa rồi là cuộc quyết đấu giữa họ, ai thua sẽ tự nguyện rút lui!

Tôi có cảm giác như bị mắc lừa.

Nếu biết là vậy có đánh chết tôi cũng không đi xem.

Đều là bởi tên Bùi Kỷ Trung đáng ghét!

Bảo Nhi còn có nhiều chuyện muốn nói với tôi, nhưng tôi không còn lòng dạ nào để nghe điện thoại nữa.

Tôi suy nghĩ, nghĩ mãi nước mắt tôi sắp rơi rồi.

Sau này Triết Dân có còn ngó ngang đến tôi? Sau này cậu ấy có trở lại với Ái Sa không?

Hu hu... đừng mà!

Nghĩ đến chuyện từ nay về sau, mỗi ngày Triết Dân vẫn ngồi bên cạnh tôi nhưng cậu ấy đã là bạn trai của người khác, tôi không muốn điều đó xảy ra, điều này sẽ khiến tôi đau lòng lắm!

Nghĩ đến đây, tôi chẳng còn lòng dạ nào làm chuyện khác, cũng chẳng thèm thay quần áo mà đã ngã lên giường.

Tôi buồn bã nhìn lên trần nhà, lòng cứ nghĩ mãi đến Triết Dân.

Lần đầu tiên gặp cậu ấu ở trường Thừa Nguyên, cậu ấy đá bóng trúng tôi rồi vội vàng chạy đến xoa đầu cho tôi. Lần đầu tiên trong đời có một người con trai đối xử tốt với tôi như vậy, điều đó khiến tôi nhớ mãi trong lòng.

Chả lẽ từ nay tôi và cậu ấy không còn cơ hội nào nữa sao?

Tôi hận Bùi Kỷ Trung! Tôi hận nhóm Hip Hop của cậu ta!

Nếu gặp lại Bùi Kỷ Trung, tôi sẽ chẳng thèm ngó ngang đến, tôi thề đấy!

Tôi nhất định sẽ giết cậu ta bằng ánh mắt căm thù!

Tại sao tôi bị một người như cậu ta kiềm chế chứ?

Tại sao tôi không có cơ hội để tự do chọn lựa nữa.

Không được!

Tôi nhảy xuống giường, tôi không thể tiếp tục như thế, tôi còn phải học ở Thừa Nguyên ba năm nữa, không thể để mặc cho Bùi Kỷ Trung tiếp tục làm thế, tôi chỉ còn con đường duy nhất là chuyển trường mà thôi.

Nhưng tôi khó khăn lắm mới thi đậu vào trường trọng điểm như Thừa Nguyên, tôi không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Tôi quyết định từ nay về sau phải thoát khỏi bàn tay của Bùi Kỷ Trung, tôi phải ở bên cạnh Triết Dân.

Bây giờ tôi phải nói cho Triết Dân biết!

Tôi ngồi dậy, quyết định gửi tin nhắn cho Triết Dân.

(Thật ra, các phương pháp khác khiến tôi thấy ngại ngùng, chỉ có gửi tin nhắn mới là thích hợp nhất...)

Tin nhắn của tôi rất đơn giản, chỉ có mấy chữ nhưng tôi đã giấu trong lòng từ lâu, đó chính là: Triết Dân, chúng ta quen nhau đi!

Hôm sau trên đường đi đến trường, tôi thấy thấp thỏm lo âu.

Tôi biết, nguyên nhân là: tôi sợ sẽ gặp Triết Dân trên đường...

Tuy tối hôm qua khi gửi tin nhắn cho Triết Dân, tôi không hề sợ điều gì, nhưng vẫn đều là cho đến giờ Triết Dân vẫn chưa trả lời tôi.

Khi hớn hở gửi tin ột người, bạn hy vọng người đó trả lời, nhưng họ chẳng hề có động tĩnh gì, cảm giác đó tựa như đang bị mắc nghẹn.

Tôi chỉ đành an ủi: có lẽ hôm qua Triết Dân khóa máy. Cậu ấy không đọc được tin nhắn!

Lẽ nào đến giờ này cậu ấy vẫn chưa mở máy xem tin nhắn?

Tôi không khỏi lo lắng, nếu lúc này Triết Dân đi về phía tôi, mà lại đang xem mẫu tin đêm qua tôi gửi, tôi phải làm thế nào? Tôi phải tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Nhưng tôi biết chuyện đó dù không xảy ra trên đường, thì hôm nay chúng tôi vẫn sẽ ngồi bên nhau.

Tôi nhìn đồng hồ, còn mười phút là vào lớp, tôi phải đi vòng qua bảng tin để xem thông báo, đợi lát chuông reo hãy vào, để khỏi ngưng ngừng khi gặp Triết Dân.

Tôi đứng ở bảng tin xem thông báo mà lòng nao nao, một lát sau chuông đã reo lên.

Vì thế tôi đành phải đeo ba lô cúi đầu bước vào lớp.

Khi đi ngang qua Ái Sa, nếu tôi nghe không lầm, rõ ràng nó đang hừ một tiếng.

Khó khăn lắm mới bước về chỗ ngồi của mình, vừa mới đặt cặp xuống, Triết Dân đã mỉm cười: “Hôm nay sao đến trễ thế?”

“Ừ...” Tôi không dám nhìn vào mắt Triết Dân, cúi đầu ấp úng đáp.

Tôi vẫn nhớ cảm giác khi gửi tin nhắn cho Triết Dân. Khi bước vào lớp, tôi vẫn nói với mình: khi nhìn Triết Dân phải thản nhiên, đừng để cậu ấy thấy mình khác lạ.

“Vào lớp...” May thay. Thầy giáo vào rồi, vì thế Triết Dân không nói gì nữa, đương nhiên cũng không nhắc đến mẫu tin hôm qua.

Hôm nay học môn đại số, môn học khiến tôi đau đầu nhất.

Không biết tại sao hễ vào tiết đại số là tôi ngán ngẩm, mỗi lần lên lớp tôi đều nói với mình phải cố gắng lên, phải nghe giảng, nhưng cứ nghe được mười phút là đầu óc lại nghĩ tộn đầu đầu.

Đang suy nghĩ, chợt Triết Dân thúc tôi.

“Y Nghiên, có tin nhắn...”

“Vậy à...” Tôi thò tay tìm điện thoại. (Tôi không phản ứng kịp, rõ ràng tôi đặt điện thoại di động trong cặp, vả lại khi vào lớp tôi thường chuyển sang chế độ rung, sao Triết Dân biết tôi có tin nhắn. Thật ngốc quá...!)

Mò mẫm một hồi tôi mới kiếm được điện thoại, tôi lấy ra xem.

“Tối hôm qua tắt máy sạc pin, sáng dậy mới thấy tin nhắn. Triết Dân.” Là tin nhắn của Triết Dân.

Tim tôi đập loạn xạ, thật sáng tạo, ngồi cạnh nhau, không nói chuyện mà gửi tin nhắn cho nhau.

Tôi cầm điện thoại trên tay, không biết trả lời thế nào.

Không ngờ Triết Dân lại gửi tin nữa: “Sao không nói sớm? Mình đợi câu nói này từ lâu rồi!”

Tôi quay sang nhìn Triết Dân mỉm cười.

Tôi nghĩ ngợi một hồi, gửi lại tin nhắn cho Triết Dân: “Mình cũng đã đợi rất lâu câu nói này của cậu rồi! Tại sao cậu không nói sớm?”

Triết Dân gửi lại một cái mặt cười.

Tôi và Triết Dân vừa ngồi nghe giảng bài vừa gửi tin nhắn cho nhau.

Điện thoại di động của Bùi Kỳ Trung vang lên, cậu ấy lại quên chuyển sang chế độ rung.

Thật là!

Tôi không khỏi liếc mắt nhìn sang Bùi Kỳ Trung, phát hiện cậu ta đang đọc tin nhắn, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Tôi muốn gọi Triết Dân nhìn sang, không ngờ quay đầu lại, tôi nhìn thấy ánh mắt khác lạ của Triết Dân.

Trời ơi!

Triết Dân.

Bùi Kỳ Trung đang đọc tin nhắn, lẽ nào... lẽ nào là cậu đã gọi cho hắn.

Tôi nhìn Triết Dân với ánh mắt dò hỏi, hình như hiểu ý tôi, cậu ta khẽ gật đầu.

“Cái gì!” Lớp học đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng kêu của Bùi Kỳ Trung.

Hôm sau, khi tôi thức giấc bởi tiếng chuông báo thức, tôi chẳng biết đã mấy giờ.

Bởi vì phòng ngủ của tôi sao tối quá, chẳng lẽ là trời đang mưa?

Tôi nhảy bật dậy, vạch cửa sổ ra nhìn, hôm nay trời âm u, tuy đã sáng bảnh mắt rồi nhưng bên ngoài, trời giăng đầy mây đen.

Chao ôi, nghĩ đến phải đến lớp, tôi chán ngán vô cùng.

Gần đây đến trường chẳng có gì vui cả, mấy ngày nay quan hệ giữa Triết Dân với Bùi Kỳ Trung rất căng thẳng, không thể đụng vào hai người này được, hễ đụng vào sẽ bốc hỏa, tôi ngồi vào giữa mà như một tội đồ!

Có thể đừng đi học được không!

Thời tiết nặng nề, tốt nhất là đừng nên làm chuyện gì, cứ nằm trên giường đắp mền, xem tiểu thuyết hoặc phim truyền hình, gạt bỏ hết mọi chuyện nhức đầu, không cần phải nghĩ gì cả.

Cuộc sống như thế mới là của con người chứ!

“Y Nghiên, sao còn chưa ra đánh răng súc miệng? Coi chừng đi học trễ đấy!”

Mẹ nói vọng vào phòng tôi.

Thôi, rốt cuộc tôi phải đối diện với hiện thực!

Mấy tiết cuối hôm nay, tôi phải học thể dục.

ở trường Thừa Nguyên, con trai và con gái học thể dục riêng, hôm nay chúng tôi phải chạy hai vòng sân, sau khi cùng khởi động làm nóng người với thầy giáo, mọi người được tự do hoạt động.

con gái bắt đầu chơi bóng chuyền, con trai chơi bóng rổ.

Hôm nay tôi được thầy giáo thể dục xếp đứng phía trước, tôi chợt nghe Bảo Nhi đứng phía sau nói: “Cậu xem bọn kia có phải nhóm Hip Hop không? Hình như sắp đánh nhau thì phải!”

“Đâu?” Tôi quay đầu lại nhìn.

Một đám người đang đi về phía sân bóng rổ trông rất hùng hổ, người đi đầu chính là Bùi Kỳ Trung.

Mọi người trong sân thể dục đều quay lại, không biết sắp xảy ra chuyện gì.

Ban đầu tôi cũng ngăn người: “Chúng ta đang trong giờ thể dục mà, Bùi Kỳ Trung làm gì vậy?”

Bùi Kỳ Trung bước đến trước mặt Triết Dân nói: “Tổng Triết Dân, bắt đầu từ hôm nay, nhóm Hip Hop chính thức hạ chiến thư với cậu, có ngon hãy đấu với chúng tôi.”

“Đừng tưởng tôi sợ nhóm Hip Hop của cậu!” Triết Dân cũng trở nên cứng rắn.

Xem ra hai nhóm sắp đánh nhau rồi, lúc này thầy giáo trực ban đến.

Chắc có ai đã báo với thầy rồi! Cũng may thầy tới kịp lúc nếu không, hôm nay sẽ to chuyện.

“Các em làm gì đấy! Dám gây sự trong trường à!”

Bùi Kỷ Trung nhìn Triết Dân, nói vớ thầy: “Thưa thầy, chúng em sắp thi bóng rổ!”

“VẬY à, nếu là thi đấu thì đấu cho tốt nhé!” Thầy giáo tin ngay lời cậu ta.

Mọi người kéo đến càng lúc càng đông, không ai còn lòng dạ nào học thể dục nữa.

Đám đông chia làm hai phe, một phe gào to: “Nhóm Hip Hop!” cổ vũ cho Bùi Kỷ Trung, nhóm kia thì gào: “Cố lên Tổng Triết Dân!”

Cả hai phe chẳng ai thua ai, những người dưới sân đều toát mồ hôi.

Tôi đứng trong đám người, trong lòng đương nhiên rất hồi hộp, thế nhưng tôi chẳng biết làm gì, lúc này họ như những con ngựa sút cương, chẳng ai ghìm được họ.

Nếu họ mà nhảy xổ vào nhau, cũng chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa!

Rồi trận đấu cũng diễn ra.

Màn đêm buông xuống, cả hai bên đều không hề muốn dừng cuộc đấu lại.

Một hồi sau, một số người xem bỏ đi ăn tối.

Nhưng hình như họ chơi càng lúc càng hăng.

Tôi đứng xem họ thi đấu, sau mấy hiệp, chân tôi tê rần!!!

(Thậm chí tôi còn tổng kết được một kinh nghiệm, đó chính là đi xem bóng rổ phải đem theo một cái ghế nhỏ)

Dần dần, mọi người đều tản ra, cả đám con gái ủng hộ cho Triết Dân hay Bùi Kỷ Trung cũng kéo đi hết cả.

Tôi đoán Tổng Triết Dân và Bùi Kỷ Trung đã mệt lắm rồi, nhưng không ai chịu dừng lại trước.

Sau đó, tôi nghe Bảo Nhi nói, không biết ai đã vào phòng giáo vụ tìm chủ nhiệm, họ mới ngừng cuộc chiến. Điều khiến tôi mừng nhất là họ vẫn không phân thắng bại, xem như tránh được một lần.

Nhưng quan hệ giữa Tổng Triết Dân với Bùi Kỷ Trung càng đi vào bế tắc khiến tôi ngày nào cũng phải lo nơm nớp, ngồi giữa họ, một ngày đối với tôi dài đằng đẵng, không biết chừng nào họ lại nhảy xổ vào nhau.

Sau đó, có một chuyện xảy ra khiến Bùi Kỷ Trung mất danh trong trường, thậm chí còn trở thành đề tài cho người ta đàm tiếu.

Sự việc bắt nguồn từ một buổi dạ hội dành cho học sinh rất quan trọng do hiệp hội học sinh trung học thành phố Nhân Xuyên tổ chức, rất nhiều người nổi tiếng tham gia, năm nay trường Thừa Nguyên chúng tôi cũng được chọn làm nơi tổ chức buổi dạ hội.

Ở trường Thừa Nguyên, chỉ cần nói đến tham gia buổi diễn văn nghệ hay thi đấu thể thao đều phải nhắc đến nhóm Đẳng Long của Triết Dân, năm nay cũng thế.

Mọi người đều nghe nói, nhà trường đã quyết định để nhóm nhạc của Triết Dân tham gia buổi biểu diễn này.

Nhưng không ngờ hai ngày trước buổi dạ hội, tôi nghe Bảo Nhi thông báo một tin tức hết sức bất ngờ.

“Cậu biết không, Triết Dân bảo bọn họ không còn tham gia buổi biểu diễn lần này nữa.” Điều đó khiến tôi bất ngờ.

“Cậu nghe ai nói vậy? Thật không?”

“Chắc là thật, chiều nay mình nghe tụi bạn nói, Triết Dân của cậu trông thiếu não lắm.”

“Cậu có biết tại sao không?” Tôi hỏi Bảo Nhi.

“Chính là vì không biết nguyên nhân gì nên mới thiếu não!” Bảo Nhi nói.

“Làm sao bây giờ?”

“Mình cũng không biết, chuyện này thật kỳ lạ, Triết Dân rất hòa đồng với mọi người trong trường, lại chẳng gây sự với ai, tại sao lại không được tham gia biểu diễn.”

Tôi nghe Bảo Nhi nói, bỗng một ý nghĩ lướt qua trong đầu.

Chả lẽ... chả lẽ là do Bùi Kỷ Trung? Lâu nay chỉ có một mình Bùi Kỷ Trung gây sự với Triết Dân.

Tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, chắc chắn là Bùi Kỷ Trung rồi.

Không được! Tôi phải tìm cậu ta nói chuyện, không thể để cho cậu ta tiếp tục như thế được nữa!

“Này! Y Nghiên, cậu đi đâu vậy, đợi mình với!”

“Mình đi tìm Bùi Kỷ Trung”

“Khoan đã, mình chưa nói hết với cậu mà, cậu đi đâu vậy?”

Tôi nghĩ ngợi, suốt ngày hôm nay không thấy Bùi Kỷ Trung, cũng không biết cậu ta đi đâu rồi, tôi phải gọi điện hỏi.

“Bùi Kỷ Trung, cậu đang ở đâu?”

Giọng tôi hơi run run, thật đấy, gần đây mối quan hệ với Bùi Kỷ Trung rất căng thẳng, bây giờ tôi lại chủ động gọi cho cậu ta, tôi cảm thấy hơi lạ.

“Tìm tôi à? Có việc gì?” Giọng nói của cậu ta không còn nhiệt tình như trước nữa.

Tôi chợt nhớ lúc trước, ngày nào Bùi Kỷ Trung cũng gọi cho tôi, rất nhiệt tình, nhưng bây giờ lại trở nên như thế, nghĩ đến đây, tôi thấy hơi thất vọng.

“Cậu ra đây, tôi có việc tìm cậu.”

“Việc gì?”

“Là chuyện liên quan đến Triết Dân.”

Làm sao vậy, nói xong câu này, tôi thấy mình ăn nói sao ngốc nghếch đến thế!

“Về chuyện Triết Dân thì cô cứ tìm Triết Dân đi.” Bùi Kỷ Trung lạnh lùng đáp lại. Rõ ràng là cậu ta đang bực bội.

“Không được! Chuyện Triết Dân không được buổi diễn có phải liên quan đến cậu không?”

Tôi đánh liều nói thêm một câu: “Tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng.”

“Vậy cô đến đây đi!”

Hả?

“Đến... thì đến, tôi sợ cậu đấy à.”

Rồi Bùi Kỷ Trung nói địa chỉ, tôi lập tức leo lên xe buýt.

Trong thời gian trên xe, tôi nghĩ ngợi lát nữa nhất định mình phải nói rõ ràng, không chỉ là chuyện giữa cậu ta với Triết Dân, mà còn là chuyện giữa tôi với Bùi Kỷ Trung cũng phải giải quyết ngay trong hôm nay, dẫu sao lúc này cậu ta đã ăn nói lạnh nhạt lắm rồi...

“Bùi Kỷ Trung, Triết Dân không được biểu diễn, có phải do cậu giở trò không?” Vừa mới gặp mặt cậu ta, tôi đã hỏi thẳng.

“Đúng vậy!”

Tôi sững sờ, chẳng biết nói thế nào. Tôi không ngờ cậu ta còn thẳng thừng hơn cả tôi, tôi cứ nghĩ cậu ta sẽ đôi co một hồi.

“Tại sao? Cậu có biết là buổi biểu diễn đó rất quan trọng đối với Triết Dân, cũng là chuyện rất quan trọng đối với trường Thừa Nguyên chúng tôi không.”

“Tôi biết mà.”

“Biết? Biết tại sao làm vậy?” Tôi không dám tin cậu ta có thể thẳng thắn đến thế.

“Này, cô phải hiểu rằng, tôi không phải học sinh trường Thừa Nguyên, tôi ở trường Thuận Kim, tôi chỉ đến trường Thừa Nguyên dự thính thôi.”

Bùi Kỷ Trung vênh mặt lên khiến tôi tức tối!

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tôi bắt giác cao giọng nói... Hay lắm! Cậu hay lắm! Tôi chuẩn bị để cãi nhau với cậu ta một trận.

“Thì là vậy!”

“Bây giờ cậu học ở trường Thừa Nguyên, chuyện này có liên quan đến cậu.”

“Muốn tôi giải quyết cũng được, nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Cậu trở về bên tôi!” Bùi Kỷ Trung nói rất bình tĩnh, đầy sức mạnh.

Nhưng tôi chẳng hề bình tĩnh nổi, tôi vốn định đến đây cãi nhau với Bùi Kỷ Trung, nhưng không ngờ cậu ta vẫn còn nhớ đến tôi, đòi tôi đến với cậu ta, điều này thật sự khiến tôi bất ngờ.

“Y Nghiên, tôi không muốn cô đi cùng với Tổng Triết Dân trong trường nữa! Cô hãy trở về bên tôi.”

Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của Bùi Kỷ Trung nhưng tôi cảm thấy ánh mắt cậu ta nóng bỏng, như muốn đốt cháy tôi.

“Y Nghiên, hãy nhìn tôi, hãy trả lời tôi đi!” Bùi Kỷ Trung nắm lấy vai tôi.

Tôi hơi lúng túng, không biết đáp thế nào.

“Không lên tiếng? Vậy là cô vẫn ở bên cạnh Tổng Triết Dân?” Bùi Kỷ Trung bắt đầu lớn tiếng.

“Được, cô không cần trả lời nữa, tôi biết rồi!” Bùi Kỷ Trung tức tối đẩy tôi ra, quay đầu bỏ đi thẳng.

Tôi nhìn theo bóng dáng của Bùi Kỷ Trung, trong lòng thần thờ, hôm nay tôi chẳng làm được chuyện gì, chẳng những cắt đứt quan hệ với Bùi Kỷ Trung mà cũng chẳng giải quyết được chuyện của Triết Dân. Lần này cũng vì tôi với Bùi Kỷ Trung mà Triết Dân không được biểu diễn.

Mình thật có lỗi, Triết Dân à...

Sáng hôm sau đi học, tôi hơi ngại khi đối diện với Triết Dân.

Tuy Triết Dân không biết nhưng tự tôi cảm thấy mình thật có lỗi.

“Y Nghiên, sao bây giờ mới đến?” Có giọng nói vang lên sau lưng tôi.

Là Triết Dân.

Ôi, khi không muốn gặp nhất lại gặp.

“Triết Dân, cậu cũng đến rồi à!” Tôi đánh liều quay lại chào Triết Dân.

Thật kỳ lạ, hình như Triết Dân không còn vẻ buồn bã như Bảo Nhi đã nói, ngược lại trông cậu ta rất vui vẻ.

“Triết Dân, chuyện gì mà vui vậy?”

“Nhóm Đàng Long được tham gia biểu diễn rồi! Hôm qua bọn mình còn tưởng không có dịp lên sân khấu, làm mình lo quá!”

Lần này đến lượt tôi ngạc nhiên, hôm qua Bùi Kỳ Trung bức tức đẩy tôi ra, tôi còn tưởng mọi chuyện đã hỏng hết rồi, không ngờ Bùi Kỳ Trung vẫn còn để ý đến lời nói của tôi.

Tôi đang suy nghĩ thì đến cửa lớp học.

Tôi nhìn thấy Bùi Kỳ Trung từ đầu bên kia đi tới,

Tôi muốn chào hỏi cậu ta, nhưng không mở miệng được, tôi đang đứng với Triết Dân.

Không biết trong lòng Bùi Kỳ Trung nghĩ gì, hôm qua cậu ta vừa giúp tôi, nhưng hôm nay tôi đã đứng chung với Triết Dân...

Chao ôi quan hệ ba người chúng tôi thật là phức tạp.

Nhưng thật may mắn, Triết Dân và nhóm Đằng Long của cậu ấy có thể đại diện cho trường Thừa Nguyên tham gia biểu diễn rồi.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc mọi người đều rất vui, cùng nhau đi hát karaoke.

Ho cũng lôi tôi theo.

Không ngờ lại gặp Bùi Kỳ Trung ở tiệm karaoke, còn có cả người của nhóm Hip Hop, hai nhóm gặp nhau, không khí rất căng thẳng, suýt nữa đã choảng nhau, may mà ông chủ quán kịp thời ngăn lại.

Chao ôi! Bây giờ chắc Bùi Kỳ Trung rất ngượng.

Điều đau khổ hơn là ngày nào tôi cũng phải gặp cậu ta.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi không muốn đi học.

Nhưng đành chịu, mẹ lại lôi tôi dậy, tôi vùng vằng rửa mặt rồi thay quần áo.

Nửa tiếng sau tôi đang trên đường đến trường.

“Này, sao hôm qua cậu về muộn thế?” Có người vỗ vai tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra là Bảo Nhi.

“Bảo Nhi.” Tôi ôm lấy nhỏ than thở: “Mình hy vọng hôm nay có mưa bão để khỏi lên lớp! Mình không muốn gặp Bùi Kỳ Trung.”

“Được rồi, cậu cứ che mắt lại là không thấy Bùi Kỳ Trung rồi!” Bảo Nhi an ủi tôi.

“Trời ơi! Lại còn đùa nữa, mình nói thật đấy!”

“Đúng rồi, Y Nghiên, hay là hôm nay cậu đến ngồi với mình, đưa bạn cùng bàn với mình xin phép nghỉ bệnh rồi.”

“Như vậy được không? Thầy giáo sẽ nói gì?”

“Không sao đâu, chỉ cần khi thầy giáo điểm danh cậu hô có là được. Trí nhớ của thầy kém lắm.”

“Vậy cũng được, hôm nay mình ngồi với cậu.”

Thế là tôi xuống ngồi bên cạnh Bảo Nhi.

Một hồi sau tôi thấy Bùi Kỳ Trung cũng vào.

Khi nhìn thấy tôi, cậu ta khựng người, có thể ngạc nhiên vì tôi ngồi với Bảo Nhi.

Nhưng chúng tôi vẫn không nói chuyện gì.

Lúc thầy giáo giảng bài, tôi suy nghĩ về việc có nên làm hòa với Bùi Kỳ Trung hay không?

Chúng tôi cũng không thể mãi như thế này, nhưng...

Chao ôi! Thật kỳ lạ, bình thường Bùi Kỳ Trung và Triết Dân hề gặp nhau là phải cãi vài câu, chuyện đó dường như đã trở thành tiết mục cố định của mỗi ngày. Nhưng hôm nay trong lòng yên tĩnh đến lạ thường.

Tan học thì trời chợt đổ mưa.

Bên ngoài hành lang có rất nhiều người, hình như do buổi sáng không mang theo dù, nên dường như ai cũng đứng đợi phụ huynh mang dù đến.

“Y Nghiên, cậu không đem dù sao, chúng ta cùng về nhà thôi! Xem này! Thông minh không?” Bảo Nhi kéo học bạn đưa cây dù ra trước mặt tôi.

“Bảo Nhi, hay là cậu về trước đi, hôm nay mình phải trực nhật.”

“Hả? Vậy à. Có phải cậu trực nhật với Triết Dân không?”

Bảo Nhi vừa nói vừa nhìn ra phía sau: “Nhưng hôm nay hình như Triết Dân đã quên trực nhật, cậu ấy đi rồi.”

“Không sao, một mình mình trực cũng được.”

“Này, Y Nghiên, có phải từ hôm qua Bùi Kỷ Trung bảo cậu ta sẽ không còn qua lại với cậu không? Bùi Kỷ Trung cũng đã về rồi, hôm nay cậu ta hơi lạ, nếu bình thường chắc chắn cậu ta ta sẽ ở lại trực nhật với cậu.”

“Mặc kệ cậu ta.”

Tôi nói với Bảo Nhi như đã quyết tâm.

“Vậy bắt đầu quét dọn đi, mọi người đều về cả rồi.”

Tôi nhìn ra ngoài, hành lang chẳng còn bóng ai, nhưng mưa càng lúc càng lớn, bên ngoài trắng xóa một màu.

“Y Nghiên, mình giúp cậu quét dọn, sau đó chúng ta cùng về.”

“Không cần đâu, cậu về trước đi, một mình mình quét dọn cũng được, việc này rất đơn giản. Cậu về trước đi. Nào! Về đi.”

Tôi vừa nói vừa đẩy nhỏ ra cửa lớp: “Về trước đi mà.”

Thật ra tôi muốn ngồi lại một mình.

“Có thật không cần mình ở lại không? Vậy mình đi đấy nhé!” Nhỏ quay đầu lại hỏi tôi.

“Đi đi, cậu về trước đi!”

“Mình đi thật đấy!”

“Làm ơn đi! Sao cậu nói nhiều thế!”

“Được thôi, tạm biệt!” Nói xong Bảo Nhi đeo cặp lên lưng.

Bây giờ trong lớp chỉ còn lại mình tôi. Tôi thầm nhủ: quét dọn xong sẽ làm chuyện khác, hôm nay có nhiều việc đang chờ mình.

Tôi đứng ở cửa cầu thang, lúc này hầu như không còn ai nữa, chỉ còn vài người vẫn đang quét dọn, sau giờ tan học, ngôi trường thật yên tĩnh.

Mưa hơi lớn, sân trường được nước mưa dội rất sạch sẽ.

Nước bắn vào hàng cây trước cửa lớp, lá rụng tươi tắn trong mưa.

Tôi đứng một mình ngắm mưa, xem ra mưa còn lâu mới tạnh, hay là cứ dùng cặp sách che đầu rồi chạy ù ra trạm xe buýt.

Tôi ngồi xuống cuộn ống quần lên, chạy vào màn mưa.

Đột nhiên tôi phát hiện không biết sao trên đầu mình lại có một cây dù màu đỏ.

Tôi quay đầu nhìn lại, người đứng phía sau tôi chính là Bùi Kỷ Trung.

Cậu ta cầm dù, gương mặt chẳng tươi cười, rồi lấy trong túi quần ra một thứ đưa cho tôi.

“Cho tôi đây à? Cái gì vậy?”

Tôi không cầm, chỉ hỏi Bùi Kỳ Trung, không biết cậu ta lại giở trò gì đây.

Bùi Kỳ Trung kéo tay tôi và nhét vật đó vào.

“Cô cầm lấy. Tôi phải đi đây, mọi người đang chờ tôi!” Nói xong, cậu ta định quay người bỏ đi, nhưng đi được hai bước, lại đưa cây dù cho tôi: “Suýt nữa quên rồi, này, tóc xoắn, cho cô cái này.”

Bùi Kỳ Trung đưa cây dù màu đỏ cho tôi, sau đó chạy đi trong mưa.

Tôi nhìn theo bóng dáng cậu ta, không khỏi mỉm cười. Tóc xoắn?

Chỉ có cậu ta mới gọi tôi như thế. Nhưng hôm nay sao nghe thân thiết lạ.

Tôi che dù, sau đó mở tay ra xem thử Bùi Kỳ Trung đưa cho tôi thứ gì.

Ồi... thì ra là vé mời xem buổi biểu diễn của Rain.

Không biết cậu ta tìm được ở đâu, ai cũng bảo vé xem Rain biểu diễn rất khó mua mà.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là tôi không cần phải đi làm thuê.

Tôi thật ngạc nhiên và vui mừng!

Nhưng tại sao cậu ta không đưa sớm cho tôi, tôi cảm thấy hơi giận trong lòng.

Nhưng, này Hàn Y Nghiên, mi phải biết vừa lòng.

Rồi đến ngày biểu diễn, bọn con gái trong lớp đang bàn nhau có nên tham gia buổi dạ hội hóa trang hay không.

“Đêm nay tôi không đi được rồi.” Ái Sa nói, “Bởi vì tôi phải đi xem ca nhạc.”

Ái Sa vừa nói xong, bọn con gái kêu lên đầy ghen tỵ.

“Thật ngại quá, hôm nay mình cũng không đi xem dạ hội hóa trang được.” Tôi nói.

Ái Sa bĩu môi: “Có phải cậu cũng xem buổi biểu diễn của Rain không?”

Tôi liếc mắt nhìn nhỏ, lấy ra tấm vé: “Đúng vậy, thật ngại quá, mình cũng phải đi xem ca nhạc.”

Ái Sa sững người, tôi thấy vẻ mặt cô nàng thay đổi, trong lòng rất khoái trá.

Sau này đừng bao giờ xem thường người khác nhé.

Người khác ỉnh sĩ diện, nhưng chính mình đã đánh mất sĩ diện.

“Ồi, Y Nghiên, cậu giỏi quá, vé ở đâu ra vậy, có thể ỉnh mượn xem?”

“Đưa đây, đưa đây, mình cũng muốn xem! Trời ơi cậu có thể đi xem buổi biểu diễn của thần tượng rồi.”

Bọn con gái vừa truyền tay nhau tấm vé của tôi, miệng vừa xuýt xoa.

“Này Y Nghiên, ai tặng vậy. Có phải anh chàng Bùi Kỳ Trung học dự thính ở lớp mình không?”

“Y Nghiên, mình ngưỡng mộ cậu quá! Vừa mới lên trung học đã có anh chàng đẹp trai theo đuổi, lại còn tặng vé xem ca nhạc, oai thật đó.”

“Ồ, không phải đâu...” Tôi do dự rồi nói: “Không phải cậu ta tặng đâu, là anh họ của mình đó.”

Tôi không muốn mọi người cứ đồn ầm lên chuyện giữa tôi với Bùi Kỳ Trung, hơn nữa Bùi Kỳ Trung cũng đã từng làm anh họ của tôi mà.

Dù sao tôi cũng chẳng lấy không tấm vé này, sau này tôi sẽ nghĩ cách trả tiền lại cho Bùi Kỳ Trung.

Tuy tôi rất biết ơn cậu ta, nhưng sau đó tôi lại nghĩ, ai biết sau này Bùi Kỳ Trung sẽ dùng chuyện này uy hiếp tôi? Cậu ta rất lắm trò. Tôi không thể sơ ý được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Bùi Kỳ Trung đã làm tôi nổi tiếng trong trường.

Cả tôi cũng không tin được, trước đây tôi chỉ là một học sinh bình thường mà thôi.

Cuối cùng thời khắc quan trọng đã tới.

Buổi tối tôi ăn mặc thật đẹp định đi xem ca nhạc, tôi còn đem theo máy chụp ảnh kỹ thuật số, ổng nhòm, trước khi ra khỏi nhà tôi còn đứng ngắm mình trước gương, ngắm nghĩ có nên đem theo túi đường khí hay không?

“Y Nghiên...” Mẹ đến gõ cửa phòng tôi, “Có phải con đi xem ca nhạc với bạn không? Mấy giờ mới về?”

“Xem xong là con về ngay, có thể chín giờ!” Tôi bá cổ mẹ, nũng nịu nói.

“Xem xong về nhanh nhé, đừng la cà bên ngoài. Tối nay bố mẹ đến nhà nội, sẽ không về nhà. Con dám ngủ một mình không? Có cần gọi chị họ của con đến đây không?”

“Không cần đâu, lúc trước bố mẹ tặng ca, con cũng ngủ một mình mà.”

Hơn nữa từ dạo bị Bùi Kỷ Trung tấn công, tôi đã mạnh dạn hơn trước.

“Thôi được, con đừng ham chơi, về ngủ sớm nhé.”

“Dạ.” Tôi hôn mẹ một cái.

“Mẹ, con đi trước đây, sắp đến giờ biểu diễn rồi.”

Nói xong tôi ra ngoài.

Hì hì, hồi hộp quá!

Tôi sắp thấy được thần tượng của mình rồi.

Bọn con gái chắc là ngưỡng mộ lắm, ngày mai tôi sẽ có dịp khoác lác.

Tôi sợ chen lấn nên đến trước một tiếng đồng hồ.

Không ngờ vừa đến nơi, trời ơi, có nhiều người thông minh hơn tôi.

Bên ngoài có rất nhiều nữ sinh như tôi, ai cũng mang theo máy ảnh.

Không biết chừng nào rạp mới mở cửa, người xem càng lúc càng đông, tôi bị đám người đẩy qua đẩy lại như một quả bóng, tôi sắp ngạt thở đến nơi!

Tôi kêu khổ trong lòng, sao đến giờ vẫn chưa mở cửa.

Đột nhiên cửa bên phải mở, đám người dồn sang bên phải, tôi cũng vội vàng chen tới.

“Này, đừng chen lấn được không?”

“Này, chị ơi, chị đang ép tôi mà.” Người bên cạnh trách.

“Này, thím ơi, thím đạp chân tôi rồi.”

Có người vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra người đó là Ái Sa.

Cô ta vừa gọi tôi là thím? Sao lại thế, tức chết đi được.

Tôi chưa kịp lên tiếng, Ái Sa đã nói trước: “Này, sao lại là cậu? Cậu đứng đây làm gì? Cánh cửa này mở cho người có vé VIP, đây không phải là trường Thừa Nguyên đâu.”

Cái gì? Hừ! Có vé VIP ghê gớm lắm sao? Tôi bĩu môi, định nói tôi cũng có vé VIP, nhưng người bên cạnh chen quá dữ, tôi suýt ngã.

“Này, hay là cậu về nhà xem truyền hình đi! Ở đây không có nhóm Hip Hop bảo vệ, một lát là cậu đẹp như cái bánh dầy! Thôi kệ cậu, tở vào trước đây.”

Tôi rút tấm vé ra định dẫn mặt Ái Sa, nhưng bị dòng người đẩy qua đẩy lại, ngẩng đầu lên nhìn, Ái Sa đã sắp vào rồi.

“Sao giờ cô mới đến?”

Khi tôi bị đám người đẩy qua đẩy lại, chợt có ai đó cốc lên đầu tôi một cái.

Tôi bực bội xông lên, đã đông người thế này rồi, thế mà có người còn trêu tôi nữa.

Tôi quay đầu lại định lên tiếng, không ngờ va phải bức tường dày.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Bùi Kỳ Trung, dáng người hần cao lớn nên nổi bật trong đám đông.

“Này! Hàn tóc xoắn, còn đứng đây làm gì, mai theo tôi vào, anh em của tôi đang canh cửa kia.”

“Này, cậu làm gì vậy? Có buông ra không?”

Tôi chưa kịp vùng vằng, Bùi Kỳ Trung đã tóm lấy tôi đẩy vào trong, nhiều người nhận ra cậu ta, lại thêm cậu ta cao lớn, nên ai nấy cũng nhường đường.

Bùi Kỳ Trung nắm chặt lấy tôi, tuy khó chịu nhưng...

Bình thường tôi rất ghét Bùi Kỳ Trung, nhưng cậu ta xuất hiện ngay trong lúc quan trọng khiến tôi rất biết ơn.

Khi đi ngang qua Ái Sa, tôi thấy cô ta lộ vẻ ngạc nhiên... tôi đặc ý liếc cô ta, hừ có còn lên mặt với ta nữa không! Tôi ghét nhất là đứa con gái kiêu kỳ như cô.

“Được rồi, được rồi. Bùi Kỳ Trung, đến cửa rồi, buông tay tôi đi!” Sau khi thoát khỏi vòng vây của đám đông, tôi kêu lên.

Lúc này cậu ta mới buông tôi ra, tôi xoa xoa tay, xem một buổi biểu diễn ca nhạc mà mệt như thế này!

“Được rồi, Bùi Kỳ Trung, lúc này, lúc này... cảm ơn cậu. Còn nữa, cảm ơn cậu đã tặng tôi tấm vé này.” Tôi lấy tấm vé ra: “Tôi nghĩ vé này chắc mắc lắm, nhưng tôi sẽ cố gắng làm công kiếm tiền trả lại cho cậu. Bấy giờ cậu có thể về rồi, tôi vào xem ca nhạc đây.”

Nói xong tôi xoay người đi một mạch mà chẳng thèm để ý đến cậu ta.”

Cũng không biết Bùi Kỳ Trung nghe xong thì phản ứng thế nào.

Tôi đưa tấm vé cho người soát vé.

“Cảm ơn.” Soát vé xong, tôi vào trong.

:Cảm ơn!” Sau lưng vang lên tiếng nói của Bùi Kỳ Trung.

Cậu ta đang đi sau tôi chẳng?

Tôi định quay đầu nhìn lại, một bàn tay đã đặt lên vai tôi, thì ra Bùi Kỳ Trung cũng vào.

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Sao cậu vào đây? Cậu mua hai tấm vé à?”

“Đương nhiên rồi!” Bùi Kỳ Trung giơ tấm vé lên cho tôi xem: “Bạn gái của tôi đến xem người khác biểu diễn, tôi có thể yên tâm được sao? Đương nhiên tôi phải vào giám sát chứ.”

Ôi, thì ra là vậy! Xem ra tôi thật quá ấu trĩ, không đủ kinh nghiệm chiến đấu, tôi còn tưởng rằng từ nay Bùi Kỳ Trung sẽ thay đổi, thì ra cậu ta vẫn thế!

Tại vì tôi quá ngây thơ! Muốn một con sói dữ trở thành một con cừu hiền là điều không thể được.

Hôm nay xem như tôi đã nhận ra, sau này đừng mong Bùi Kỳ Trung sẽ bỏ cái tính chỉ làm theo ý mình ấy, đối với con người này phải giữ lập trường! Lập trường! Lập trường!

“Này, cậu buông tay ra.” Tôi lập tức nghiêm khắc trở lại.

“Khoác bộ đồ này lên.” Bùi Kỳ Trung ném thứ gì đó về phía tôi.

Tôi chụp lấy, thì ra đó là một bộ áo khoác ngoài.

“Tôi mặc cái này làm gì?” Tôi giơ bộ đồ lên hỏi, Bùi Kỳ Trung đúng là lảm trò, lại bắt tôi mặc cái này làm gì?

“Bảo cô khoác lên thì cứ khoác lên! Tôi biết hôm nay cô đến xem ca nhạc, nhất định sẽ mặc loại đồ thiếu vải. May mà tôi đoán trước nên đã chuẩn bị cho cô một bộ áo khoác ngoài.”

“Tôi ăn mặc thế nào liên quan gì đến cậu. Này chú ơi! Chú có thể nổi lũng cho cháu được không? Tôi thích ăn mặc thế này thì làm sao, tôi thích xem Bi Rain thì làm sao?”

Vừa mới dịu dàng đấy giờ đã trở nên dữ dằn rồi.

“Này, tóc xoăn, nếu cô không phải là bạn gái của tôi, việc gì tôi phải để ý đến cô! Nếu hôm nào cô nổi hứng lên chẳng mặc gì hết ra đường, tôi cũng không màng! Nhưng bởi tôi là bạn trai của cô? Đó là trách nhiệm của tôi.”

Tôi không còn điều gì để nói! Tôi cảm thấy trước mặt cậu ta tôi rất thất bại, logic tư duy của cậu ta rất khác người, cậu ta nói toàn là lý lẽ, tôi không hiểu tại sao nhiều cô gái mê cậu ta đến thế.

“Cậu cứ mặc đi.”

Tôi ném trả chiếc áo lại, tôi nói không lại cậu ta, cũng chẳng cần tranh cãi nữa.

Tôi bực tức chạy về phía trước.

Nhưng cậu ta vẫn theo tôi như hình với bóng, tôi chẳng tách rời được, cậu ta cứ lấy áo khoác lên người tôi.

Thật là tức chết đi được! Cuối cùng tôi cũng tìm được chỗ ngồi của mình.

“Này tóc xoăn, tránh qua một bên, tôi phải vào.” Tôi giả vờ không nghe cậu ta nói gì.”

“Này, cô có nghe không?”

“Hả, cậu nói gì. Nhạc ồn quá, tôi không nghe thấy?” Tôi quyết không chịu hợp tác với cậu ta.

“Vậy tôi chen vào đây nhé!”

Tôi chưa kịp phản ứng gì, Bùi Kỳ Trung đã chống hai tay lên vai tôi rồi lộn người qua.

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, khỏi cần suy nghĩ cũng biết Bùi Kỳ Trung đã mua vé liền chỗ.

Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, nhân viên hậu đài đang bận làm việc trên sân khấu, còn tôi thì ngồi nín thinh, tôi không muốn nói chuyện với Bùi Kỳ Trung nữa.

Lúc này, có nhiều người nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

“Này, nhìn cái gì? Chưa thấy hai người đang yêu cái nhau sao?” Bùi Kỳ Trung trừng mắt về phía những người tò mò.

Những người xung quanh cũng tưởng là thật, vội ái ngại quay mặt sang chỗ khác.

Trời ơi, oan cho tôi quá! Tôi chẳng có quan hệ gì với Bùi Kỳ Trung.

“Này tóc xoăn, làm ơn mà, cô đừng tỏ ra nghiêm nghị được không, người xung quanh sẽ tưởng nội bộ chúng ta có vấn đề.”

Bùi Kỳ Trung dậm chân, kề sát tai tôi thì thầm.

Tôi mặc kệ, xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, dang chân đạp lại một cái thật mạnh.

Cậu ta kêu ối lên một tiếng.

Đáng kiếp.

6. Chương 6: Cuối Cùng Tôi Cũng Gặp Được Rain

Tuy bị Bùi Kỷ Trung cản tay cản chân, nhưng cuối cùng Rain cũng xuất hiện!

Khi đó, khán giả như nổi điên lên.

Tôi thật thích anh ấy! Một chàng trai vừa thoải nển sinh nhật tuổi hai mươi ba mà nở nụ cười thật quyến rũ, ở anh như tỏa ra một vòng hào quang sáng chói, lại còn đôi mắt mí lót nhỏ khiến người ta nhìn qua thật khó có thể quên.

Nhưng tôi mặc kệ, tôi vẫn thích anh Rain đến cùng!

Thời gian vui vẻ qua đi thật nhanh, buổi biểu diễn mau chóng kết thúc.

Dưới sân khấu có nhiều fan vẫn đang kêu gào tên của Rain, nhưng anh không xuất hiện lần nữa, mọi người đành tiu nghỉu đi về.

Khán giả dần dần đi hết, cả sân vận động vừa rồi rất đông người chen lấn bây giờ trống trơn.

Không biết từ lúc nào, trời đổ mưa.

Tôi đứng lên định ra về, quay đầu lại mới thấy Bùi Kỷ Trung nằm gục trên ghế.

“Này, Bùi Kỷ Trung! Cậu làm gì vậy, đừng giả vờ nữa được không, giả vờ giống thật đấy.”

Tôi quay lại thấy cậu ta nằm trên ghế không nhúc nhích, tay ôm đầu tựa như đang bị bệnh.

Tôi hồ hững nhìn cậu ta diễn, nghĩ bụng, Bùi Kỷ Trung thật lăm trờ, lần này mình phải cẩn thận, không thể mắc lừa được nữa!... Tôi đã bị cậu ta chơi khăm nhiều lần rồi.

“Tôi đau đầu quá!” Bùi Kỷ Trung kêu lên.

“Cậu thật là giỏi tài biểu diễn! Mặc kệ cậu, tôi phải đi trước đây!”

Tôi không có thời gian tranh cãi với cậu ta, bây giờ trễ lắm rồi, muộn nữa tôi sẽ không dám về nhà một mình.

Tôi xoay người đi, bỏ cậu ta lại một mình.

Nhưng càng đi trong lòng càng thấy không ổn, sắp đến cổng rồi, nhưng Bùi Kỷ Trung vẫn không đi theo.

Tôi quay đầu nhìn lại, cậu ta vẫn co quắp người trên ghế, không lẽ bệnh thật rồi.

Tôi nửa tin nửa ngờ quay lại.

Bùi Kỷ Trung cứ kêu lên: “Đau đầu quá, đau đầu quá.”

Tôi sờ trán cậu ta.

Trời ơi, Trán nóng ran! Cậu ta sốt rồi!

“Này, Bùi Kỷ Trung, cậu làm sao vậy? Có phải cậu bị bệnh không?” Tôi ngồi xuống hỏi.

“Ừ, tôi đau đầu quá.” Bình thường trông Bùi Kỷ Trung mạnh mẽ là thế, mà giờ đây trông rất thảm hại.

“Làm thế nào bây giờ? Cậu đứng dậy được không? Cậu thử xem!” Tôi định kéo tay Bùi Kỷ Trung.

Nhưng cậu ta nặng quá!

“Này, khoan đã...” Tôi chẳng lời được cậu ta, trái lại còn bị lôi ngược trở lại.

Làm sao đây? Tôi rất lo lắng.

Mọi người đều đi về hết rồi, chỉ còn lại nhân viên hậu đài đang dọn dẹp đạo cụ.

Mưa càng lúc càng lớn, họ cũng đang bận rộn.

Tôi nghĩ nếu nhờ họ giúp đỡ, họ nhất định sẽ không thềm để ý đến. Làm sao đây? Tôi xem lại tiền trong túi, tiền của tôi chỉ đủ đi taxi.

Gọi taxi đưa cậu ta về nhà? Tuy chúng tôi quen biết đã lâu nhưng không biết nhà cậu ta ở đâu.

“Bùi Kỷ Trung, nhà cậu ở đâu?” Tôi lắc tay cậu ta hỏi.

“Tôi không biết, tôi chỉ biết đầu tôi đau lắm.” Bùi Kỷ Trung yếu ớt nói.

“Này, cậu tỉnh lại đi, nói cho tôi biết nhà cậu ở đâu, tôi sẽ gọi xe đưa cậu về.”

Tôi vỗ nhẹ vào mặt cậu ta.

Nhưng Bùi Kỷ Trung vẫn ôm đầu rên rỉ, chẳng nói được gì.

Hay là gọi điện cho bạn bè trong nhóm Hip Hop của cậu ta? Tôi biết số điện thoại di động của Kim Tại Vũ.

Tôi do dự, không biết có nên gọi cho Kim Tại Vũ không, tôi sợ người của nhóm Hip Hop mà kéo tới sẽ không ổn.

Thôi đi, thôi đi, đừng gọi cho Kim Tại Vũ.

Hay là đưa cậu ta về nhà mình, đêm nay bố mẹ mình không về.

Cho cậu ta ngủ một giấc, uống vài viên thuốc, có lẽ ngày mai sẽ khỏi bệnh.

“Này, Bùi Kỷ Trung hay là đến nhà tôi trước nhé!” Tôi nói với cậu ta.

“Nào, đứng dậy, nhà hát sắp đóng cửa rồi! Coi chừng chúng ta bị nhốt đó.”

Tôi gào lên bên tai Bùi Kỷ Trung.

“Đưa tay cho tôi, nào, đứng dậy.”

Tôi lôi thật mạnh, Bùi Kỷ Trung loạng choạng đứng dậy. Tôi gác tay cậu ta lên vai tôi, vất vả lắm tôi mới lôi được cậu ta ra ngoài.

“Taxi...” Ra đến ngoài nhà hát, một tay đỡ Bùi Kỷ Trung, một tay tôi vẫy taxi.

Chiếc taxi chạy tới trước mặt tôi, người tài xế giúp tôi đưa Bùi Kỷ Trung lên xe. Tôi nói địa chỉ của nhà mình.

Trên xe tôi thầm nghĩ: “May mà đêm nay bố mẹ không có nhà, nếu không chẳng biết làm thế nào.”

Tôi nhìn Bùi Kỷ Trung, cậu ta đang nằm bên cạnh tôi, tuy bình thường cậu ta thường làm tôi tức tối, nhưng đêm nay vì cùng tôi đi xem ca nhạc mà mắc mưa, tôi cũng hơi cảm động. Thậm chí tôi còn nghĩ, chỉ cần cậu ta thôi ra về, tôi cũng muốn làm bạn với cậu ta.

Xe dừng lại dưới nhà tôi, tôi trả tiền rồi xuống xe.

Sau đó tôi lại nhờ người tài xế đưa Bùi Kỷ Trung vào nhà.

May mà người tài xế mạnh khỏe, nếu chỉ một mình tôi thì chẳng biết xoay sở thế nào.

Tôi cho cậu ta ngủ ở phòng khách.

Bùi Kỷ Trung vừa đến ghế sofa đã ngã lăn xuống.

Tôi vào phòng tắm lấy khăn rồi vào nhà bếp lấy nước đá ra, định chườm cho cậu ta.

Tôi sờ đầu cậu ta, vẫn còn nóng lắm, xem ra phải cho cậu ta uống thuốc giảm sốt trước.

Tôi nhớ hình như thuốc ở trong phòng bố mẹ, vì thế tôi vào tìm, quả nhiên tôi tìm được một hộp thuốc hạ sốt.

“Này, Kỷ Trung, tỉnh dậy, uống thuốc đã.” Tôi gào lên.

Nhưng cậu ta chỉ ậm ừ mấy tiếng rồi xoay lưng ngủ thiếp đi.

“Này, làm ơn mà, tỉnh dậy đi!”

Tôi cố lật người cậu ta dậy, nhét thuốc vào miệng rồi lấy nước đổ vào.

Xong mọi chuyện, thì trời đã khuya lắm rồi.

Ồi chao, mệt chết đi được!

Đúng rồi, Bùi Kỳ Trung bị bệnh bất ngờ, người nhà của cậu ta không biết, cậu ta lại không gọi điện về nhà, chắc chắn họ sẽ rất lo.

Tôi nhìn cậu ta, xem ra không thể đánh thức cậu ta ngồi dậy gọi điện cho người nhà, vừa rồi gọi cậu ta dậy uống thuốc mà tôi đã khản cả giọng.

Bây giờ lại gọi chắc phải đến mai.

Thôi được, để tôi gọi điện cho cậu ta! Điện thoại di động của cậu ta đâu nhỉ?

Lúc xem ca nhạc, hình như cậu ta lấy ra từ túi quần bên phải.

Vì vậy tôi thò tay vào túi quần bên phải của cậu ta, quả nhiên tìm được điện thoại.

Đúng là người giàu có! Lần đầu tiên tôi mới xem kỹ điện thoại của Bùi Kỳ Trung, không cần nói cũng biết nó là kiểu mới nhất trên thị trường.

Điện thoại cậu ta thuộc loại bật nắp, tôi bật nắp điện thoại, chợt giật mình.

Bởi vì hình nền điện thoại di động của cậu ta chính là hình của tôi!

Chắc là hình cậu ta chụp, nhưng chẳng biết đã chụp lúc nào.

Nhưng nhìn kỹ tấm hình, có lẽ là lúc mới khai giảng, tôi và Bảo Nhi xem Triết Dân biểu diễn, sau đó gặp Bùi Kỳ Trung, đôi bên cãi nhau một trận.

Tấm hình không đẹp lắm, hình như là lúc Triết Dân vừa mới lên sân khấu, tôi đang hò hét điên cuồng, thế là bị chụp, trông rất xấu.

Nhưng tôi không hiểu nổi, xấu như thế này tại sao Bùi Kỳ Trung lại giữ làm hình nền.

Chả lẽ Bùi Kỳ Trung thật sự thích tôi? Hoặc chỉ vì tôi thích Triết Dân nên cậu ta nổi lòng háo thắng muốn cua được tôi, bởi cậu ta có nhiều bạn gái mà.

Tại sao cậu ta lại thích tôi trong khi có nhiều người đang theo đuổi cậu ta?

Lần đầu tiên khi gặp Bùi Kỳ Trung, tôi chỉ là một con vịt xấu xí.

Cậu ta thích tôi ở điểm nào?

Tôi nhìn bức hình mà nghĩ ngợi, hay là thích mình thật?

Nhưng tôi lại xem đó là một trò đùa.

Có lẽ sau này tôi phải đối xử với cậu ta tốt hơn, không nên gay sự với cậu ta mãi.

Nhưng khoan đã, còn Triết Dân thì sao? Rõ ràng tôi thích Triết Dân mà, tôi cũng cảm thấy Triết Dân rất thích tôi, tuy có một đối thủ mạnh như Ái Sa, nhưng chỉ cần tôi học cùng lớp với Triết Dân ba năm, tôi và Triết Dân cũng có thể lắm chứ.

Trong ba năm chắc chắn tôi sẽ thay đổi rất nhiều.

Cũng như chị Phác Tuệ nói với tôi: “Nhất định phải có lòng tin đối với bản thân, vịt con xấu xí cũng trở thành thiên nga.”

Nhưng tôi giải quyết thế nào chuyện của Bùi Kỳ Trung?

Ồi! Tôi không muốn nghĩ đến chuyện nhứt đầu này nữa. Ai cũng nói tình đầu ngọt ngào khó quên, nhưng bây giờ tôi suy nghĩ đến vỡ đầu cũng không tìm ra câu trả lời.

Đối với một cô bé chưa đến tuổi mười tám, thì đây quả là một bài khảo nghiệm khó.

Tôi đang ngăn người ra, thì điện thoại của Bùi Kỳ Trung reo lên.

Suýt nữa tôi quên gọi cho người nhà của cậu ta.

Không chừng họ đang gọi tôi. Bởi đã khuya thế này, chắc hẳn họ rất lo cho cậu ta.

Tôi bắt điện thoại, đúng là người nhà của cậu ta gọi tôi, nhưng không phải là bố mẹ mà là người quản gia.

“Vâng, không phải, cháu là bạn học của Bùi Kỳ Trung, Bùi Kỳ Trung vừa mắc mưa, hình như bị sốt... Vâng, sau đó cháu đưa cậu ấy về nhà cháu. Ồ, ông không cần đến rước, khuya rồi, cứ để cậu ấy ngủ ở nhà cháu cũng được... Dạ không sao, ông đừng khách sáo ạ. Dạ, cháu chào ông.”

Tôi giải thích cho người quản gia chuyện xảy ra đêm nay.

Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là khi tôi bảo tôi họ Hàn, người quản gia cười nói: “Ồ, thì ra là cô Hàn Y Nghiên, tôi nghe cậu hai nhà tôi nhắc nhiều đến cô. Có cô chăm sóc cho cậu hai, tôi yên tâm rồi.”

Không phải chứ, cả quản gia của cậu ta cũng biết tôi? Tôi đâu biết mình nổi tiếng như thế.

Khi người quản gia định gác điện thoại, tôi chợt nhớ đến một chuyện: “Ồ, xin đợi một lát, cháu có thể hỏi một việc được không ạ?”

“Cháu cứ hỏi...”

“Tại sao ông gọi điện đến mà không phải là bác trai hay bác gái?”

“Ồ...” hình như ông ta hơi do dự một lúc, “vì ông bà chủ không ở Hàn Quốc, họ đang ở Mỹ.”

“Ồ, thì ra là vậy, ngày mai Kỳ Trung tỉnh dậy, cháu sẽ bảo cậu ấy gọi điện cho ông.”

Tôi nghĩ ông ta sẽ không nói cho người ngoài biết chuyện trong nhà, vì thế tôi tắt điện thoại trước.

“Reng reng...” Chuông đồng hồ trong phòng khác báo giờ thật đúng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đã khuya rồi, đi ngủ thôi.

Ngày mai là thứ hai, tôi còn phải đi học! Tôi vào toilet, khi rửa mặt tôi thấy đã buồn ngủ lắm rồi.

Hôm nay tôi rất vất vả vì Bùi Kỳ Trung.

“...”

Rõ ràng tôi nằm mơ thấy cùng một anh chàng đẹp trai đi xem phim, xem phim xong, bên ngoài trời mưa, cả hai người chúng tôi không đem theo dù, anh chàng đó cởi áo ra, chúng tôi đội chiếc áo chạy về nhà, nhưng không biết thế nào mà tôi chẳng tìm ra anh ta, tôi vội vàng gọi điện cho anh ta, nhưng điện thoại cứ réo vang mà chẳng ai bắt máy.

Khi tôi đang lo lắng, điện thoại vẫn cứ vang vẫn cứ vang...

Chợt tôi thức giấc, tôi mở mắt ra nhìn, đâu có anh chàng đẹp trai nào? Cũng chẳng có điện thoại nào?

Rõ ràng là Bùi Kỳ Trung đang ngồi trên đầu giường tôi.

“Này, tóc xoăn, cô ngủ say quá, cứ như heo vậy! Vừa ngủ vừa chảy nước dãi ướt cả gối. Tôi phải đập cả buổi cô mới thức dậy.”

Tôi mơ màng ngồi dậy, lúc này mới thấy Bùi Kỳ Trung đang cầm một cái nắp nồi, âm thanh tôi nghe lúc nãy chính là do anh ta làm.

Nhưng khoan đã, tôi vẫn chưa hiểu lắm, tại sao Bùi Kỳ Trung lại ngồi ở đầu giường của tôi? Tôi nghiêm mặt, hỏi cậu ta: “Bùi Kỳ Trung, sao cậu ở trong nhà tôi?”

Cậu ta gõ vào trán tôi: “Này, tóc xoăn, tôi hỏi cô mới phải, tại sao tôi ngủ trong nhà cô? Có phải hôm qua xem ca nhạc xong, cô đánh tôi ngất xỉu rồi đưa tôi về nhà cô?”

Bùi Kỳ Trung, chắc là cậu xem tiểu thuyết khoa học giả tưởng nhiều quá rồi, nói cái gì thế không biết?

Tôi vỗ lên trán mình: “Khoan đã, để tôi nhớ lại.”

Ca nhạc? Đêm hôm qua? Ồ... tôi nhớ lại rồi, hôm qua đi xem ca nhạc, nhưng trời mưa, xem xong, Bùi Kỷ Trung lên cơn sốt, tôi không mang theo nhiều tiền, lại không muốn quấy rầy bạn bè của cậu ta, vì thế tôi đưa cậu ta về nhà.

Nhưng khoan đã, hôm qua chẳng phải là cậu ta lên cơn sốt sao? Tựa như chẳng còn sức, nhưng bây giờ trông rất khỏe mạnh, nếu hôm qua tôi mà bỏ mặc, chẳng biết cậu ta sẽ ra sao.

“Hôm qua xem ca nhạc xong, cậu bị mắc mưa lên cơn sốt, chẳng còn cách nào nữa, tôi đành đưa cậu về nhà tôi, xem ra tôi đã uống công rồi, cậu đang rất khỏe, lại còn có sức lấy nắp nồi ra đập nữa.” Tôi bực bội nói.

“Thì ra là thế, hèn gì khi thức dậy trên đầu tôi có một cái khăn. Này, bố mẹ cô không có nhà sao?” Bùi Kỷ Trung chột tiến tới sát tôi.

“Ừ, đêm qua họ đến nhà bà nội rồi, thế nào?” Tôi lập tức nhích ra.

“Có nghĩa là đêm qua tôi và cậu ở cùng một nhà?”

“Cùng cái gì mà cùng!”

Tôi hét lên bên tai cậu ta, tôi hơi hối hận, hôm qua thực sự không nên giúp làm gì, còn tưởng cậu ta sẽ thay đổi, đúng là hết thuốc chữa.

“Này, điều này đối với tôi rất quan trọng! Đây là một chứng cứ hùng hồn, sau này cậu sẽ ăn nói thế nào với Triết Dân? Lần này cậu ta phải nhận thua rồi.”

Xem ra hôm qua sau khi uống thuốc, Bùi Kỷ Trung đã hoàn toàn khỏe, nhưng giờ đầu tôi lại bắt đầu kêu ong ong. Trải qua chuyện hôm qua, hình tượng của Bùi Kỷ Trung trong lòng tôi dần dần thay đổi, tôi không còn ghét cậu ta như thế nữa, nhưng hôm nay thức dậy, tôi mới thấy đó chỉ là một giấc mơ.

Bùi Kỷ Trung vẫn như thế.

Tôi và Bùi Kỷ Trung đang đối diện nhau, lúc này chuông điện thoại ở phòng khách reo vang, cả hai chúng tôi cùng phóng ra.

Bùi Kỷ Trung nhanh tay hơn tôi, cậu ta vươn tay chụp lấy ống nghe điện thoại.

“Dừng lại.” Tôi quát lên.

“Bùi Kỷ Trung, cậu thật quá đáng! Đây là nhà tôi. Sao cậu có thể bắt điện thoại? Nếu mẹ tôi gọi về thì thế nào? Mẹ sẽ tưởng đêm qua chúng ta ở với nhau.” Tôi rất tức giận.

Không ngờ Bùi Kỷ Trung nói: “Hôm qua chúng ta ở cùng nhau! Đây là sự thật!”

Ồi... Bùi Kỷ Trung! Lại lần nữa tôi bị cậu đánh bại.

Chuông điện thoại vẫn reo vang, tôi nhấc máy, là giọng của mẹ.

“Y Nghiên, con dậy rồi đó à? Mẹ sợ con ngủ quên không đi học, cho nên mới gọi về nhà.”

“Mẹ, con thức dậy rồi.”

“Ngoan nào, ngủ một mình có sợ không?”

“Đêm qua à... đương nhiên không rồi! Con đã lớn rồi mà.”

“Vậy con ăn sáng chưa? Ăn sáng rồi đi học đi nhé, đừng đi muộn đấy.”

“Vâng, ăn sáng, con ăn rồi.”

Tôi chưa nói xong, Bùi Kỷ Trung chột chen vào: “Ăn xong cái gì, tôi đói sắp chết đây rồi, đi tìm tâm đâu?”

Ồi! Không ngờ Bùi Kỷ Trung lại làm thế, đột nhiên nói chen vào làm tôi hoảng hồn, tôi vội nhặt chiếc khăn trên ghế sofa nhét vào mồm cậu ta.

Nếu mẹ mà biết đêm qua có một đứa con trai ở trong nhà, tôi sẽ bị mắng tơi tả.

Quả nhiên mẹ hỏi đầy nghi ngờ: “Hình như mẹ mới nghe có tiếng con trai bên cạnh con, ai trong nhà chúng ta vậy.”

Trời ơi, tiêu rồi.

“À, đâu có, là tiếng phát ra từ tivi con mở to quá.”

Tôi vội vàng giải thích.

“Ti vi? Y Nghiên, con càng lúc càng hư rồi, sáng sớm phải đi học, thế mà con ở nhà xem ti vi, con làm bố mẹ thất vọng quá.”

Rồi hình như tôi nghe mẹ nói chuyện với bố.

Hu hu, lần này tôi bị mẹ mắng tơi tả rồi.

“Mẹ, con không xem ti vi, sáng sớm con mở là để xem chương trình dạy tiếng Anh.” Tôi ấp úng trả lời.

“Thật không? Đừng gạt mẹ nhé? Sao hôm qua mẹ không thấy con xem chương trình học tiếng Anh đó, lại còn dậy muộn như thế này.”

“Ồ, vì hôm nay chương trình đó mới bắt đầu phát cho nên hôm nay con mới dậy sớm.”

“Con chăm chỉ học tập là tốt rồi, mau chóng chuẩn bị đi học đi, tối nay bố mẹ mới về.” Mẹ tôi dặn dò.

“Vâng ạ, mẹ, con đi học ngay đây.” Khó khăn lắm mới qua mặt được mẹ, tôi thở phào.

Còn may chuyện Bùi Kỷ Trung ở nhà tôi chưa bị lộ! Nếu không nước sông chẳng rửa sạch nỗi oan này của tôi.

Bùi Kỷ Trung thật đáng ghét. Lúc này tôi mới thấy cái khăn vẫn còn trong miệng của cậu ta.

Hình như Bùi Kỷ Trung không thở nổi, mắt đã bắt đầu trợn ngược.

Tôi vội vàng lấy cái khăn ra, tôi sợ cậu ta sẽ chết!

Lúc này tôi mới thấy Bùi Kỷ Trung lại giả vờ.

“Này, cậu giả vờ thật là giống, hôm nay tôi mới thấy thủ đoạn của cậu tồi đến thế.”

“Này, tóc xoắn, lúc nãy cô định dùng cái khăn mưt sát bạn trai, bây giờ lại còn trỉ chích tôi! Tôi thật không hiểu tại sao tôi lại thích loại con gái như cô?”

“Hối hận phải không? Tôi đã nhắc nhở cậu rồi, đừng có trêu tôi, bây giờ vẫn còn tỉnh táo1thi2 hãy buông tôi ra đi. Chúng ta không nên tốn thời gian nữa.”

Không ngờ Bùi Kỷ Trung có thể nói được những lời như thế, tôi phải cầu xin cậu ta buông tha cho tôi.

“Nhưng tôi cũng đành bó tay, ai bảo tôi thích cô? Từ ngày gặp cô, tôi không còn may mắn nữa.”

Hừ, thật buồn cười, chúng tôi đang nói chuyện mà cứ như ở trong phim! Cậu ta tưởng cậu ta là ai? Bùi Kỷ Trung hay Rain? Nếu là Rain nói với tôi như thế, tôi sẽ lập tức chấp nhận làm bạn gái của anh ấy mà chẳng hề chần chừ.

Nhưng đáng tiếc là không phải!

Tôi xem đồng hồ, tiêu rồi, sắp đến giờ vào lớp rồi!

Sáng nay cứ mãi đôi co với Bùi Kỷ Trung, suýt nữa đã trễ, tôi quên mình là học sinh, vả lại tôi còn muốn mình trở thành học sinh giỏi của trường Thừa Nguyên, ít nhất kết quả học tập cũng hơn tình địch của tôi là Ái Sa.

Thời gian không còn nhiều, tôi vội vàng ba chân bốn cẳng chạy vào nhà bếp luộc hai quả trứng bằng lò vi ba.

Sáng nào dù bận đến đâu, tôi cũng bảo mẹ luộc cho tôi hai quả trứng để tôi ăn trên đường, tôi có thể không uống sữa, không ăn bánh mì nhưng phải ăn trứng gà, nhất là trước kỳ thi. Đây là kinh nghiệm của tôi, trứng gà là thứ rất bổ dưỡng cho não...

Sau khi bỏ trứng gà vào túi, tôi vội chạy về phòng lấy cặp sách.

“Sao chỉ luộc có hai quả? Ít ra phải luộc đến năm quả, bao nhiêu đây tôi ăn không đủ.”

“Làm ơn đi, tôi đâu có luộc cho cậu ăn, cậu lo cái gì?”

“Hà? Không phải chứ, cô đối xử với bạn trai như thế à?”

“Bùi Kỳ Trung, còn chưa đi sao? Tôi phải khóa cửa rồi.” Tôi bực bội quát lên.

Khi cậu ta cầm áo khoác bước ra cửa, tôi quay lại định tra chìa khóa vào ổ.

Đứng ở cửa, ngay lúc sắp đi, tôi chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

“Này, Bùi Kỳ Trung, cậu không được kể chuyện đêm qua cho ai nghe. Từ nay về sau, tôi mặc kệ cậu, tôi nói rõ với cậu một lần nữa, người tôi yêu là Triết Dân, và lại tôi còn rất, rất yêu cậu ấy, tôi nói vậy đủ rõ chưa? Sau này cậu đừng bám theo tôi nữa! Này, cậu có nghe tôi nói không đấy?”

Hôm nay tôi không muốn nhập nhằng nữa, tôi phải tỏ rõ lập trường, nhưng cậu ta lại vờ như không nghe.

Khi tôi đang nghiêm trọng nói với cậu ta, thừa lúc tôi không để ý, cậu ta đưa tay cướp hai quả trứng của tôi rồi ù té chạy.

“Này, đứng lại cho tôi.” Tôi vội vàng chụp Bùi Kỳ Trung nhưng không kịp nữa, quả trứng đã nằm trong miệng cậu ta rồi.

“Bùi Kỳ Trung.” Tôi tức tối giậm chân.

“Cô còn đứng đấy làm gì? Nếu không đi sẽ muộn đấy.” Bùi Kỳ Trung vừa ăn vừa nói.

“Bùi Kỳ Trung... tôi mặc kệ cậu! Nếu tôi lo cho cậu nữa, tôi sẽ là, tôi sẽ là... quả trứng.” Tôi tức tối gào lên.

Nhưng tôi bắt đầu hối tiếc, bởi vì tôi vừa so sánh một cách khập khiễng? Lát nữa cậu ta sẽ cười tôi.

Tôi tức tối chạy về phía trước, khi đi ngang qua cậu ta, tôi không quên nói một câu: “Bùi Kỳ Trung, cậu đợi đấy, tôi sẽ không thềm để ý đến cậu nữa.”

Suốt cả buổi sáng tôi chẳng nói gì, khi ngồi xe buýt đến trường, tôi quay mặt nhìn ra cửa sổ, chẳng thềm nói chuyện với Bùi Kỳ Trung.

Đến trường học, tôi càng chẳng có lí do gì để ngó ngang đến cậu ta, bởi vì vừa đến lớp, tôi đã trò chuyện với Triết Dân, mặc cho Bùi Kỳ Trung phản ứng ra sao, tôi cứ coi như cậu ta là người tàng hình.

Tiết hai vừa kết thúc, chúng tôi được giải lao hai mươi phút.

Tôi quyết định đến dãy lớp mười hai tìm chị Phác Tuệ, tôi vừa đi, điện thoại đã vang lên.

Tôi lấy ra nhìn, đó là một mẫu tin: “Bây giờ đến cuối hành lang, tôi có chuyện muốn nói.”

Không có tên, tôi cũng chưa thấy số điện thoại này, không biết đó là ai?

Tôi vừa đi vừa nhấn tin hỏi lại: “Bạn là ai vậy?”

Một hồi sau tôi nhận được tin nhắn: “Tôi là Ái Sa, chẳng lẽ cậu không biết số điện thoại của tôi sao?”

Làm ơn đi, cô tưởng cô là ai? Sao tôi lại phải nhớ số điện thoại của cô? Thật là!”

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Thật kỳ lạ, tại sao phải làm thế? Tại sao phải ra ngoài nói chuyện? Rõ ràng khi ở trong lớp, Ái Sa chẳng nói gì, bây giờ lại kêu tôi ra nói chuyện, Ái Sa muốn làm gì tôi?

Tôi không vui lắm.

“Có một chuyện rất quan trọng liên quan đến bốn người chúng ta, nếu không đến, cậu sẽ hối hận.”

Liên quan đến bốn người? Tôi thật sự không nghĩ ra.

Đi hay không? Tôi đứng một chỗ nghĩ ngợi một hồi, nhìn đồng hồ, còn mười phút nữa mới vào lớp, có lẽ không kịp tìm chị Phác Tuệ, hay là đến gặp Ái Sa nghe thử nó nói có chuyện gì quan trọng?

Thế là tôi quyết định đến cuối hành lang gặp Ái Sa.

Đúng là Ái Sa đứng ở đó, trong tay đang cầm điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi cô ấy, “Có chuyện gì nói mau lên, nếu không mình về lớp đây.”

Tôi giả vờ lạnh nhạt.

“Tôi cho cậu xem một thứ, chắc chắn cậu sẽ vui.” Ái Sa nói với tôi.

“Thứ gì? Đưa mình xem thử?” Tôi nghi hoặc nhìn nhỏ.

Ái Sa đưa điện thoại đến trước mặt tôi: “Chắc cậu biết cái này.”

Tôi định đưa cái điện thoại đến gần xem cho kỹ. Nhưng Ái Sa lại rút tay trở về: “Nhìn thế này là được rồi.”

“Cậu không đưa tới gần, làm sao mình thấy?”

“Chắc là rõ rồi chứ gì?” Ái Sa hỏi tôi, lời lẽ có vẻ rất đắc ý.

Tôi nhìn rõ màn hình điện thoại, không khỏi giật mình.

Ôi! Cậu hay lắm! Thì ra Ái Sa cho tôi xem một loạt hình trong điện thoại, nhân vật chính trong hình là tôi và Bùi Kỳ Trung.

Điều đó cũng chẳng có gì, bởi vì tôi và Bùi Kỳ Trung ngồi cùng bàn, chụp hai chúng tôi cùng nhau cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng nếu là hình đêm hôm qua tôi đưa Bùi Kỳ Trung về nhà...

“Xem ra mối quan hệ giữa hai người tiến triển cũng tốt lắm? Trước tiên là cùng xem ca nhạc, xem xong về nhà. Xem ra, cậu ta đã qua đêm trong nhà cậu.” Ái Sa thì thầm bên tai tôi.

“Không phải như cậu tưởng tượng đâu.”

“Tôi tưởng tượng cái gì? Đây rõ ràng là sự thực. Tấm hình này sẽ làm chứng.”

“Hôm qua vì Bùi Kỳ Trung bệnh, mình mới đưa cậu ấy về nhà! Còn cậu thì lại nghỉ lệch lạc đi.”

Tôi rất uất ức nên cảm thấy nhất thời không thể nào giải thích ngay được.

Tôi càng nghĩ càng thấy tức giận, toàn là do Bùi Kỳ Trung cả.

“Cậu nghĩ xem nếu như tôi post những tấm hình này lên mạng nội bộ của trường Thừa Nguyên, chắc là cậu sẽ bị bọn con gái trong trường ám sát mất.”

“Hừ! Muốn uy hiếp mình sao? Tụi nó có liên quan gì đến mình? Mình còn có Triết Dân bảo vệ, Triết Dân đã nói rồi, nếu có ai dám bắt nạt mình, cậu ấy sẽ bảo vệ.” Tôi cố ý đem Triết Dân ra chọc giận nó.

Quả nhiên Ái Sa tái xanh mặt, nghiêng răng nói: “Triết Dân nói với cậu như thế à? Có phải cậu bịa ra để gạt tôi không?”

“Đúng vậy, chính Triết Dân đã nói, thế thì làm sao? Không tin cậu hãy đi hỏi cậu ấy đi.”

“Hay lắm, cậu giỏi lắm. Dù cậu không sợ bọn con gái, nhưng còn bố mẹ cậu? Nếu tôi rửa một trong những tấm hình này rồi gửi cho họ xem thì sao?”

Không ngờ Ái Sa đem bố mẹ tôi ra uy hiếp tôi, tim tôi đánh thình một tiếng, nếu bố mẹ tôi biết, chắc chắn sẽ lớn chuyện.

Xưa nay bố mẹ tôi rất bảo thủ, tôi không biết họ sẽ phản ứng gì khi nghe Bùi Kỷ Trung đã qua đêm trong nhà tôi.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Tôi trừng mắt nhìn Ái Sa.

Đêm qua tôi đã quá sơ hở, lúc về nhà tôi cũng không để ý xung quanh có người quen hay không. Tôi không ngờ Ái Sa lại chụp lên tôi với Bùi Kỷ Trung.

“Nếu cậu bảo mình không bám lấy Bùi Kỷ Trung nữa, được thôi, sau này mình mặc kệ cậu ta.”

Tôi vừa nói vừa nghĩ bụng, không biết nó còn giở trò gì nữa.

Chả lẽ nó bảo tôi từ nay về sau không được bám lấy Bùi Kỷ Trung và Triết Dân nữa? Chắc là tôi ngày càng nổi tiếng trong trường, nó chỉ ghen tức mà thôi, con gái bao giờ cũng ích kỷ như thế.

“Sai rồi, tôi muốn cậu từ nay trở đi đừng bám lấy Tống Triết Dân nữa. Còn Bùi Kỷ Trung...”

Nhỏ ngừng một hồi.

“Bùi Kỷ Trung thế nào? Cậu nói đi, mình không thể qua lại với cậu ta phải không? Mình ok ngay.”

Tôi tưởng rằng từ nay về sau Ái Sa không muốn tôi đi bên cạnh Bùi Kỷ Trung nữa, nhưng câu nói sau cùng của nhỏ khiến tôi ngừng thở đến mấy giây.

“Không, tôi muốn từ nay về sau cậu chính thức qua lại với Bùi Kỷ Trung, đồng thời phải tỏ rõ thái độ và lập trường với Triết Dân.”

“Cái gì?”

Muốn tôi chính thức qua lại với Bùi Kỷ Trung, lại còn nói rõ ràng với Triết Dân.

Điều này khiến tôi hoàn toàn bất ngờ, tôi ngờ sau này mình có thể sanh chính ngôn thuận thoát khỏi Bùi Kỷ Trung rồi.

7. Chương 7: Sao Cơ? Tôi Sẽ Làm Bạn Với Bùi Kỷ Trung?

“Thế nào? Đồng ý không? Nếu không trả lời, đến khi vào lớp rồi, tôi sẽ không cho cậu cơ hội đâu. Nhưng nếu đồng ý, tôi sẽ xóa những tấm hình này trước mặt cậu.”

Ái Sa lại giơ điện thoại lên trước mặt tôi.

Ôi! Tức chết đi được! Có hứa hay không?

Nếu hứa, ba năm trung học của tôi sẽ chìm trong bóng tối.

Nhưng nếu không hứa, đêm nay chắc tôi khỏi về nhà. Làm sao đây?

Chỉ có hứa sẽ làm bạn với Bùi Kỷ Trung, dù sao cũng không phải là thật, tôi đâu có thích cậu ta nhưng còn cách nào nữa đâu, chỉ đành qua phen này, tội sẽ nghĩ cách thoát khỏi biển khổ.

“Được thôi.” Tôi miễn cưỡng đáp một câu.

“Được.” Ái Sa tỏ vẻ đắc ý: “Nói rõ rồi đấy nhé, cậu phải thừa nhận trước mặt mọi người, nhất là với Triết Dân.”

“Ừ.” Tôi lí nhí đáp.

“Được, bây giờ đi thôi.” Ái Sa kéo tôi đi.

“Khoan đã.” Tôi gượng lại, “Cậu phải xóa những tấm hình này trước mặt mình đã.”

“Vậy cậu xem cho kỹ nhé! Tôi xóa đây...” Nói xong, Ái Sa xóa từng tấm trước mặt tôi.

“Được chưa nào?” Ái Sa đưa điện thoại cho tôi.

Tôi thấy đúng là cô nàng đã xóa hết.

“Ái Sa, cậu có giữ lại bản copy không đó?” Tôi lo lắng hỏi.

“Trong điện thoại làm sao giữ lại bản copy?”

Tôi nghĩ ngợi, nếu có cách copy tôi cũng không rõ, nhưng bây giờ chỉ đành đi được bước nào hay bước đó. Tôi nắm chắc nắm đấm, Bùi Kỳ Trung, cậu đợi đấy, chừng nào mình tự do trở lại, mình sẽ nghĩ cách trừng trị cậu, lần này toàn là do cậu hại mình cả!

“Được thôi, bây giờ đi theo tôi.” Ái Sa nắm tay tôi.

“Tại sao mình phải đi theo cậu?” Tôi vẫn đứng yên.

“Thì bây giờ cậu phải đi nói với mọi người là cậu chính thức làm bạn gái Bùi Kỳ Trung.”

“Hả, không cần đâu, mình nói với Bùi Kỳ Trung là được rồi.”

Tôi không chịu đi.

“Không được, cậu không nói trước mặt tôi với Triết Dân, làm sao bọn này biết cậu chính thức qua lại với Bùi Kỳ Trung?”

“Dễ lắm, cậu hỏi Bùi Kỳ Trung là biết ngay mà.”

“Hỏi Bùi Kỳ Trung? Hỏi cũng bằng không. Cậu ta vốn tự mình là bạn trai của cậu mà.”

“Vậy không được sao?”

“Đương nhiên là không được, mục đích của tôi là muốn Triết Dân biết cậu chính thức qua lại với Bùi Kỳ Trung! Cậu còn chưa hiểu sao?” Nhỏ ghé sát mặt tôi.

Đừng mà... Triết Dân... Xem ra hai chúng tôi không có duyên phận rồi! Nhưng mình vẫn mãi nhớ cậu! Mình chỉ yêu mình cậu. Tôi tự thề trong lòng.

Tôi bị Ái Sa lôi vào lớp.

Bọn con gái ngạc nhiên nhìn chúng tôi, tôi biết, bọn chúng đang thấy lạ, tại sao bình thường tôi với Ái Sa đối đầu nhau, hôm nay lại tay trong tay?

Ôi, có ai hiểu lòng tôi?

“Bùi Kỳ Trung.” Tôi nghe Ái Sa kêu lớn.

Bùi Kỳ Trung bước tới, sau lưng là một đám con trai.

“Bùi Kỳ Trung, thì ra cậu có chuyện giấu cả lớp...” Ái Sa tỏ vẻ nghịch ngợm.

Thật là tởm lợm.

“Tôi giấu chuyện gì?” Bùi Kỳ Trung ngạc nhiên hỏi.

“Thì ra cậu chính thức qua lại với Hàn Y Nghiên! Hàn Y Nghiên vừa nói với tôi, chứ nếu không chúng tôi cũng không biết... Bùi Kỳ Trung, lần này xem như cậu đã giao lưu thành công rồi đấy...”

Ái Sa nói xong, bọn con trai xung quanh kêu ồ lên một tiếng!

Lúc này tôi tiếc không có một cái lỗ chui xuống, nhưng Ái Sa nắm chặt tay tôi, khiến tôi chẳng nhúc nhích nổi.

Tôi càng không dám nhìn mặt Bùi Kỳ Trung, tôi biết tổng tông tong, bây giờ mặt cậu ta đang vênh lên.

Cuối cùng, cậu ta đã đạt được mục đích rồi.

“Này!” Ái Sa bóp mạnh tay tôi, khê rít qua tai tôi: “Nói gì đi chứ?”

Xem ra hôm nay không thừa nhận cũng không được rồi, tuy sĩ diện rất quan trọng, nhưng “danh tiết” còn quan trọng hơn, thôi đành vậy, tôi đành liều thôi.

Tôi hít thật sâu, cố nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt ngẩng lên nhìn Bùi Kỳ Trung.

“Để tôi hỏi đã, Y Nghiên... có thật không?” Không biết Tống Triết Dân đã đứng bên cạnh Bùi Kỳ Trung từ lúc nào.

“Này, Tống Triết Dân, cậu làm gì thế? Cậu không nghe bạn gái của tôi nói rõ rồi sao?”

Bùi Kỳ Trung đẩy Tống Triết Dân sang bên.

Xem ra Triết Dân rất bức tức: “Tôi chưa nói chuyện với cậu, tôi đang nói với Y Nghiên, Y Nghiên, có đúng là cậu đã chấp nhận Kỳ Trung không?”

Ánh mắt của Tống Triết Dân khiến tôi không dám nhìn vào cậu ta.

“Đúng vậy...” Tôi nói.

“Có nghe thấy chưa, bạn gái của tôi đã nói rồi, sau này cậu đừng tìm bạn gái của tôi nữa đấy nhé.”

“Cậu thật lòng với cậu ta sao?”

“Vâng.” Tôi lại gật đầu.

Đến lúc này không đợi Bùi Kỳ Trung nói gì nữa, Triết Dân quay người đi, cậu ta không vào lớp, cũng chẳng biết đã đi đâu.

“Triết Dân, đợi tớ.” Ái Sa vừa kêu vừa đuổi theo.

Ôi, tôi không cần lo cho Triết Dân, cậu ấy có Ái Sa rồi! Chẳng phải Ái Sa luôn đi theo cậu ấy sao? Cuối cùng cô ta đã được như mong muốn rồi.

Lúc này chuông báo tiết vang lên, mọi người kéo nhau vào lớp.

Bùi Kỳ Trung vẫy tay trước mặt tôi: “Này, tóc xoắn, không được nhìn bạn trai của người khác đấy nhé!”

“Tôi đâu có nhìn! Còn nữa, tôi nhìn ai thì liên quan gì đến cậu...” Tôi kêu lên, cậu ta làm như tôi là của riêng mình vậy.

“Sao lại không liên quan đến tôi? Có liên quan lắm đấy chứ! Lẽ nào bạn gái của tôi lại nhìn bạn trai của người khác trước mặt tôi chứ?”

Tôi đang muốn cự lại, cậu ta nói tiếp: “Còn nữa, sau này không được xoắn tóc, không được mặc quần bò xệ lưng, không được mặc áo hai dây. Không được mang giày cao gót, không được mặc váy quá ngắn, toàn thân không được lộ ra quá 5%, muốn gặp người con trai khác phải báo với tôi hoặc bộ phận bảo vệ của nhóm Hip Hop trước một ngày, có nghe thấy chưa?”

Tôi gặp phiền phức rồi, phiền phức quá mức rồi.

Bệnh gia trưởng của Bùi Kỳ Trung lại bắt đầu rồi.

Ai bảo tôi xui xẻo có một người bạn trai như thế này.

“Vào lớp thôi.” Sau khi Bùi Kỳ Trung nói ra một loạt những quy tắc này nọ, cậu ta chẳng để cho tôi nói tiếng nào.

Bùi Kỳ Trung xem tôi là gì đây?

Cứ thế này chắc tôi phải bỏ học mất.

“Y Nghiên.” Bùi Kỳ Trung vừa đi, Bảo Nhi đã phóng đến bên cạnh tôi.

“Bảo Nhi...” Tôi ôm chặt lấy cô bạn thân của mình, chẳng nói câu nào, xúc động đến nỗi suýt khóc òa lên.

May mà còn có Bảo Nhi! Chắc chắn nhỏ thấy tôi bị Bùi Kỳ Trung bắt nạt nên mới đến an ủi tôi.

“Y Nghiên, mình thật hy vọng người vừa rồi nói chuyện với Bùi Kỳ Trung và Tống Triết Dân là mình.”

Tôi nghe Bảo Nhi nói thế, sống mũi thấy cay cay, nước mắt suýt rơi thành sông.

Đâu chỉ là bạn bè, đây mới là bạn tốt thật sự.

Tôi thầm nhủ, chắc chắn Bảo Nhi thấy chương mắt nên mới chia buồn với tôi.

“Bảo Nhi, chỉ có cậu mới hiểu nỗi khổ của mình! Hu hu...”

Tôi than thở với Bảo Nhi chuyện Bùi Kỷ Trung bắt nạt tôi.

“Đau khổ?... Phải là mừng đến phát khóc chứ? Nhưng cũng khó trách, nếu là mình, mình cũng rất xúc động... Hai anh chàng đẹp trai nhất trường Thừa Nguyên và Thuận Kim đều điên lên vì cậu... Tất nhiên là mình phải phát khóc rồi! Có bao nhiêu con gái đang chạy theo Bùi Kỷ Trung, thế là bọn họ chẳng còn cơ hội nữa.”

Cái gì? Tôi không nghe nhầm chứ? Thì ra Bảo Nhi không phải an ủi tôi, nhỏ cảm thấy đây là chuyện hạnh phúc đến nỗi phải phát khóc lên!

Tôi thật không hiểu, tại sao nhỏ không biết rằng tôi đau khổ đến như thế nào chứ?

“Hu hu... Y Nghiên, tại sao đến giờ mình vẫn chưa có bạn trai, từ đầu hè chúng ta đã có kế hoạch thay đổi, giờ cậu đã sắp đến giai đoạn thu hoạch rồi, còn mình vẫn chưa tìm thấy người bạn trai nào. Sao lại như thế? Cậu dạy ỉnh đi...”

Chao ôi, thôi rồi, đừng mong Bảo Nhi có thể hiểu được cảm giác của tôi, ngược lại bây giờ tôi phải an ủi nhỏ.

Ôi, vất vả cả ngày, cuối cùng tôi cũng được về nhà.

“Ôi... mệt quá...” Tôi bước vào nhà, chưa kịp bỏ ba lô xuống đã ngã lăn ra ghế sofa.

Buổi tối tôi chẳng đi đâu, tôi cần ngủ một giấc cho đã, nếu không ngày mai tôi chẳng còn sức đối phó với “chính sách đàn áp” của Bùi Kỷ Trung nữa.

Lúc này, chị Phác Tuệ gửi tin nhắn cho tôi. Trời ơi, học sinh trường Thừa Nguyên sao mà nhiều chuyện đến thế, hôm nay tôi đã biết rồi.

Mới đây mà cả chị Phác Tuệ cũng biết chuyện.

“Vũ khí phòng thân trước kia có còn không?”

“Đã dùng hết rồi, chị hỏi có việc gì không chị?”

“Từ nay về sau sẽ có nhiều người muốn hại em đấy.”

Chuông cửa réo vang. Chắc là bố quên đem theo chìa khóa rồi, tôi chạy ra mở cửa.

“Bố, bố lại quên chìa khóa rồi à.” Tôi nhìn ra lỗ tò vò hỏi.

“Con đâu có đưa cho bố chìa khóa...”. Người tôi gọi bằng bố lên tiếng.

Tôi vừa nhìn thấy cậu ta đã điên tiết lên.

Lại là Bùi Kỷ Trung, sau lưng cậu ta là Kim Tại Vũ.

Tôi chặn cửa không cho cậu ta vào: “Này, Bùi Kỷ Trung, cậu đến đây làm gì nữa?”

“Có ai ăn nói với bạn trai như cô không?”

Kim Tại Vũ chột ho khục khịch trong miệng.

“Cậu ho cái gì thế?” Bùi Kỷ Trung quay ra sau quát.

Nhìn thấy cảnh đó, tôi rất thông cảm với Kim Tại Vũ.

“Cậu có chuyện gì nói mau, không là tôi đóng cửa đấy.”

“Tóc xoắn, cô thường để bạn trai đứng ngoài cửa nói chuyện vậy à?”

Tôi vừa nghe Bùi Kỷ Trung nhắc tới chuyện đó liền xoay người đóng sầm cửa lại.

“Này”. Bùi Kỷ Trung vội vàng thò chân chặn cửa, không cho tôi đóng lại.

“Có chuyện gì nói mau.”

“Tôi quên chưa nói với cô, tối hôm nay nhóm Hip Hop tổ chức lễ kỉ niệm thành lập, tất cả những người có liên quan đều phải tham gia, không được vắng mặt.”

“Đó là chuyện của các người, có liên quan gì đến tôi, tôi đi làm gì chứ?”

Tôi vừa mới nói, Kim Tại Vũ đã nháy mắt với tôi, đưa tay lên cổ làm động tác bóp cổ. Tôi cũng nháy mắt với Kim Tại Vũ, rồi bắt chước hắn đưa tay lên giả vờ bóp cổ.

Bùi Kỷ Trung đứng giữa chúng tôi, đương nhiên không thể biết chúng tôi đang nháy mắt.

Vì thế cậu ta lên tiếng: “Làm sao thế? Muốn dùng cái chết để uy hiếp tôi à? Hì hì... vô ích thôi... chiều nay lỗi thời rồi. Năm xưa khi còn ở trường Thuận Kim, nhiều đứa con gái đã dùng chiêu này với tôi, tôi quen rồi...”

Bùi Kỷ Trung đang nói, Kim Tại Vũ đứng phía sau nhép miệng theo cậu ta, lại làm ra vẻ chết giắc, khiến tôi bật cười, chẳng hề để ý Bùi Kỷ Trung đang nói gì.

Chợt nghe Bùi Kỷ Trung đưa ra lời tổng kết: “Thế nào? Lúc này tôi bảo với Tại Vũ cô nhất định sẽ tham gia, bây giờ tối nay tôi đợi cô ở trường, cô không được đến trễ đấy nhé!”

Bây giờ, Bùi Kỷ Trung đến đón tôi.

Nhưng vừa xuống xe, cậu ta đã kêu lên: “Trời ơi, cô làm cái quái gì thế này, đòn bánh tét à?”

Tôi liếc cậu ta: “Này, anh hai, chính anh đã bảo tôi không được mặc quần bò hông xệ mà, không được mặc áo hai dây, không được mang giày cao gót, cũng không được mặc váy quá ngắn, chỉ được lộ 5% thôi.” Tôi nhắc lại lời Kỷ Trung, “Cho nên tôi mặc như thế này là đúng tiêu chuẩn rồi chứ gì.”

Lần này Bùi Kỷ Trung chẳng nói được gì.

Thế là tôi cùng Bảo Nhi lên xe.

Tôi biết đêm nay sẽ có rất nhiều người của trường Thuận Kim đến, không biết tại sao tôi lại hơi ngại. Bởi vậy tôi mới kéo Bảo Nhi đi theo.

Party tổ chức trong nhà của Bùi Kỷ Trung, tôi quen biết cậu ta khá lâu, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến nhà cậu ta. Trời ơi, nhà cậu ta là một biệt thự. Phòng khách rất rộng, được bài trí thật sang trọng.

Trong phòng khách có nhiều người, Bùi Kỷ Trung vừa vào, đám người ấy đã ủa tới, cậu ta đúng là người bận rộn.

Tôi nhìn xung quanh, ngoại trừ người của nhóm Hip Hop, đa số tôi đều không quen biết.

Tôi nghĩ thầm, may mà mình thông minh, đã gọi Bảo Nhi đi theo.

Nhưng không được bao lâu, tôi nhận ra mình đã tính nhầm. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bảo Nhi đã trở thành con người hết sức hoạt bát, vừa bước vào đã hớn hở bắt chuyện với người khác, chẳng còn giống cô nàng Bảo Nhi nhát gan mà tôi biết nữa.

Thế là nó bỏ rơi tôi.

Có người phục vụ bưng nước ngang qua, tôi lấy một ly nước trái cây. Tôi thấy sau phòng khách hình như có một vườn hoa rất đẹp, vì thế tiện chân bước tới xem. Vườn hoa thật là lớn, lại rất sạch sẽ, hoa cỏ tươi tốt, ở giữa lại còn có một vòi phun nước, đúng là người giàu có.

Tôi thấy bên cạnh gốc cây có một cái xích đu, tôi chạy tới, ôi, cậu ta thật là biết hưởng thụ. Buổi chiều mà ngồi trên xích đu đọc sách, chắc là thích lắm.

Tôi ngồi một mình đung đưa suy nghĩ.

Chợt xích đu ngừng lại, hết như bị kẹt thứ gì.

Tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng tôi là một đám con gái.

Tôi không quen họ, xem ra chắc là học trò của trường Thuận Kim đây.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi, trong lòng hơi lo. Bởi vì bọn họ đông quá, còn tôi chỉ có một mình nên hơi sợ.

Đứa con gái đứng đầu nắm lấy xích đu, lại còn đặt một chân lên xích đu nữa chứ.

“Cô muốn gì?”

“Hàn Y Nghiên! Cô hại nữ sinh trường Thuận Kim thê thảm rồi.”

“Nhưng tôi đâu biết nữ sinh trường Thuận Kim.” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Bây giờ tôi lấy tư cách một người con gái nói chuyện với cô, đừng yêu đương gì với Bùi Kỷ Trung nữa. Trước đây mỗi ngày chúng tôi đều gặp Bùi Kỷ Trung, bây giờ thì hết rồi, chúng tôi muốn gặp anh ấy phải đến trường Thừa Nguyên, thật buồn cười. Còn cô thì ngày nào cũng được gặp anh ấy.”

“Tôi... tôi đâu có qua lại với Bùi Kỷ Trung.” Tôi nói.

“Không qua lại? Hừ. Đừng tưởng tụi này không biết nhé, hôm đó chẳng phải chính miệng cô đã bảo có qua lại với Bùi Kỷ Trung sao?” Cô ta quay đầu lại nhìn bọn con gái sau lưng: “Ta nói không sai chứ, cô ả còn muốn gạt chúng ta nữa. Đừng tưởng là tụi này không biết.”

Bọn con gái bên cạnh phụ họa thêm: “Trông nó thật thà thế kia mà lòng dạ xấu xa.”

“Còn nữa, đã cùng nhau đi xem ca nhạc, lại còn bảo không có gì.”

Bọn chúng chất vấn tôi. Nhưng tôi có thể nói gì đây?

Tôi không thể nói với chúng rằng, tôi bị Kim Ái Sa bắt buộc phải kết giao với Bùi Kỷ Trung. Làm sao tôi có thể giải thích đây?

“Lên tiếng đi, đừng tưởng không lên tiếng là bọn này sẽ tha đấy nhé.”

Tôi bị bọn họ bao vây. Làm thế nào đây?

Chẳng biết Bùi Kỷ Trung đi đâu rồi, tôi nghĩ ngợi, nước mắt sắp rơi rồi, Bùi Kỷ Trung! Đều tại cậu cả, tôi chẳng muốn tham gia buổi tiệc quý quái này tí nào.

“Đừng tưởng cô lên tiếng là tôi sẽ tha cho cô nhé.” Giọng nói bên cạnh vang lên.

Là Bùi Kỷ Trung.

Vừa thấy cậu ta, tôi như gặp người thân, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Các cô bao vây bạn gái tôi làm gì?” Bùi Kỷ Trung hỏi.

“Đâu có, chúng tôi... chúng tôi chỉ hỏi bài tập bạn Y Nghiên thôi.”

“Ra ngoài.” Bùi Kỷ Trung chợt gầm lên.

Tôi hoảng hồn, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta nổi giận như vậy.

Bọn con gái càng hoảng hơn, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

“Chúng tôi...” Bọn họ còn muốn nói gì nữa nhưng...

“Tôi bảo ra ngoài.” Bùi Kỷ Trung chỉ ra cửa quát lên.

Thế là bọn họ rón rén chuồn ra ngoài.

Ha ha. Lợi hại chưa. Tôi thật sự rất bất ngờ và khoái trá.

Đôi lúc có bạn trai bên cạnh cũng tốt chứ. Bây giờ tôi mới thấy được điều này.

“Tôi đã bảo cô đừng đi lung tung mà. Tại sao không đứng một chỗ?” Bùi Kỷ Trung quay lại quát tôi.

Tôi định nói vài câu bày tỏ lòng biết ơn, nhưng Bùi Kỷ Trung quát lên, tôi đành im lặng.

“Vào ăn bánh đi. Đang cắt bánh kìa, tôi tìm cô khắp nơi.” Bùi Kỷ Trung kéo tôi.

Vừa vào phòng khách, tôi thấy giữa phòng đặt một cái bánh thật to. Xung quanh có rất nhiều người, chắc là chờ Bùi Kỷ Trung vào.

Mọi người vừa thấy Bùi Kỷ Trung kéo tôi vào đều đổ ánh mắt về phía chúng tôi.

Tôi thấy hơi ngượng ngùng, vì thế vội vàng rút tay ra.

Rồi Bùi Kỷ Trung đến thổi nến, lúc này tôi chỉ nghe bọn con gái xì xầm sau lưng.

“Trời ơi, anh Kỷ Trung thật bánh.”

“Ước gì được thổi nến với anh Kỷ Trung.”

“Chắc mình cũng phải vào nhóm Hip Hop để ngày nào cũng được thấy anh ấy.”

“Mình đã gấp cho anh ấy mấy ngàn ngôi sao rồi mà anh ấy cũng chẳng nói chuyện với mình. Ôi.”

Không phải chứ? Thì ra Bùi Kỷ Trung nổi tiếng đến thế.

“Nghĩ gì vậy?” Không biết từ lúc nào mà Bùi Kỷ Trung lại đứng trước mặt tôi, tay cầm một miếng bánh: “Ăn bánh đi, tôi cắt cho cô đây.”

Ôi, bánh thơm thật! Một lớp kem thật dày, được làm thành một đóa hoa thật khéo. Tôi sắp chảy nước miếng rồi.

Tôi cũng không muốn nghĩ gì nữa, thế là ăn ngay miếng bánh.

“Cô ăn trước đi, tôi đi đây một chút.”

“Được.” Tôi vừa ăn vừa nói.

“Chị dâu...” tôi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Kim Tại Vũ và người trong nhóm Hip Hop đến.

“Tại Vũ.” Tôi cũng chào hỏi lại.

“Chị dâu, chắc là từ nay chị với đại ca của chúng tôi không xảy ra chuyện gì nữa chứ. Hai người mà gây với nhau thì chúng tôi sẽ gặp họa.”

Tôi nghe mà thấy buồn cười, gì thế này, lúc này bọn con gái trường Thuận Kim đến bảo tôi nên tránh xa Bùi Kỷ Trung, bây giờ bọn con trai lại bảo tôi đừng gây gổ với Bùi Kỷ Trung.

Tôi phải nghe lời ai đây?

Hôm sau, tôi ngủ đến mười giờ sáng mới thức dậy. Đêm qua đi dự tiệc thật là mệt.

Ngày nào cũng ở bên cạnh một con người như Bùi Kỷ Trung, tôi mệt mỏi quá.

Tôi mặc áo ngủ ra phòng khách.

“Y Nghiên, bây giờ con mới thức dậy đấy à?” Hôm nay bố mẹ không đi làm.

Mẹ đang làm việc trong bếp, bố ngồi xem truyền hình ở sofa.

“Ôi, buồn ngủ quá.” Tôi ngồi phịch xuống, ngáp một cái rõ to.

“Sao mới thức dậy mà đã ngáp vậy? Chắc là con học vất vả lắm.” Bố giơ tay khê gõ đầu tôi.

“Đúng vậy, bố, bố không biết đấy thôi, trường Thừa Nguyên chẳng phải là chỗ dành cho con người mà, con sắp bị suy nhược thần kinh đây.”

“Thật không? Vậy con chịu nổi không? Nếu không được, hay là con chuyển sang trường Thuận Kim, bố quen người bên đó.”

Hả? Trường Thuận Kim? Ở đó toàn là người nhóm Hip Hop, tôi chuyển sang trường Thuận Kim chẳng khác nào nạp mạng.

“Bố, thôi đi, bây giờ chương trình học của trường nào cũng đều nặng cả.

Ôi, bố tưởng tôi học hành quá cực nhọc nên mới than mệt.

Nếu bố mà biết chuyện ở trường, tôi sẽ xong đời, xem ra tôi phải tranh thủ thời gian để ôn tập.

“Bố... bố yên tâm đi, con sẽ học tốt mà.” Tôi nín tay bố nũng nịu.

“Reng reng...” Điện thoại của tôi vang lên.

“Con có điện thoại.” Tôi chạy vào phòng để nghe điện thoại.

“Y Nghiên, hình như dạo này con có nhiều điện thoại lắm đấy, có phải con làm chuyện gì khác ngoài việc học ở trường không? Hay là yêu đương với anh chàng nào trong trường?”

Cả bố cũng bắt đầu nghi ngờ rồi.

“Điện thoại di động của con đâu rồi?” Tôi lật tung cả gối, mền.

Đây rồi, thì ra là bị quyển sách che lại. Tôi mở ra xem, đó là tin nhắn của Triết Dân.

“Y Nghiên, không bao lâu nữa sẽ thi rồi, chừng nào nhóm học tập của chúng ta mới bắt đầu?”

Hà hà, tôi vừa mới nói với bố chuyện học tập, Triết Dân đã nhắn tin hỏi đến rồi.

Tôi cầm điện thoại ra phòng khách.

“Yêu đương cái gì? Bố nghe này...” Tôi đọc mẫu tin nhắn của Triết Dân cho bố nghe.

“Bạn con hỏi chuyện học tập đấy mà.”

Tôi vênh mặt nói.

“Được rồi, vậy mới được chứ. Học trò thì phải học hành cho tử tế.” Bố lại bắt đầu giảng đạo đức nữa rồi.

“Được rồi, bố ơi, con không rảnh, bây giờ con phải bàn chuyện học tập với bạn bè đây.”

“Hôm nay là cuối tuần, các con đi đâu bàn chuyện học hành?”

“Phải đấy, đi đâu bây giờ? Trường lại không mở cửa. Hay là đến tiệm hamburger ở khu đông tìm một chỗ ngồi?”

“Sao các con cứ muốn tốn tiền vậy, hay là cứ gọi bạn con đến nhà, tiện thể cùng ăn cơm với bố mẹ vậy.”

Bảo Triết Dân đến nhà tôi? Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, không ngờ bố tôi, một con người bảo thủ lại đưa ra đề nghị này.

Hì hì, anh chàng bánh trai nhất của trường Thừa Nguyên Tổng Triết Dân đến nhà tôi ăn cơm, sau đó cùng tôi học tập, sáng thứ hai chắc chắn sẽ đồn ầm trong trường, tôi sẽ nổi tiếng mất.

Dạo gần đây quan hệ với Triết Dân hơi căng thẳng, có lẽ nhân dịp này tôi sẽ làm hòa với cậu ấy.

“Thôi được, bố nói đúng, ra ngoài ăn cũng tốn tiền. Vậy con gửi tin nhắn cho bạn con biết.” Tôi cố nén hồi hộp, giả vờ bình tĩnh nói với bố.

“Vậy con bảo với mẹ nấu thêm vài món đi.”

“Yes, sir.” Tôi ngồi bật dậy, giả vờ chào bố kiểu nhà binh, rồi chạy vào nhà bếp nói với mẹ.

Sau đó tôi dọn dẹp lại căn phòng của mình. Một tiếng đồng hồ sau, Triết Dân đến.

“Chào bác trai bác gái.”

“Đây là Tổng Triết Dân bạn con, cậu ấy học rất giỏi.” Tôi không quên quảng cáo Triết Dân vài câu trước mặt bố mẹ: “Reng reng...” bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

“Y Nghiên, là bạn của con à? Nhóm học tập của con có mấy người?”

Bố tưởng chẳng còn ai đến.

“Để con ra mở cửa, chắc không phải bạn của con, nhóm học tập của con chỉ có hai người...” Tôi vừa nói vừa chạy ra mở cửa, chưa kịp nói xong đã khựng lại.

“Tôi chẳng phải cùng nhóm học tập với hai người sao? Sao lại quên tôi?” Tôi sững sờ nhìn Bùi Kỳ Trung.

“Này, còn đứng ngẩn ra đây làm gì, sao không mở cửa cho tôi vào.”

“Làm ơn đi! Cậu đến đây làm gì, tôi đâu có gọi cậu.” Tôi thì thầm với cậu ta: “Khoan đã, sao hôm nay cậu biết chúng tôi cùng nhau học tập?”

Tôi lấy làm lạ, tại sao Bùi Kỳ Trung lại biết?

“Đương nhiên là nhận được điện thoại báo tin, cô đừng tưởng người của nhóm Hip Hop vô dụng nhé.”

Trời ơi, nhóm Hip Hop của cậu ta đúng là có mặt khắp mọi xó xỉnh, hôm nay xem như tôi hiểu bọn họ nhiều hơn một chút rồi.

“Y Nghiên, ai vậy, sao vẫn chưa vào?” Bố tôi từ phòng khách nói vọng ra.

“Này, mau mở cửa, cô tiếp khách như thế à?” Bùi Kỳ Trung đứng ngoài cửa kêu lên.

“Được rồi, được rồi, tôi phục cậu.” Tôi chỉ đành mở cửa cho cậu ta vào, nếu không không biết cậu ta sẽ gây chuyện gì.

Bùi Kỳ Trung chẳng hề ngượng ngùng, giống hệt như người nhà, cậu ta cởi giày rồi bước vào.

Triết Dân thấy Bùi Kỳ Trung đến, ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên tôi phải đến học nhóm chứ, đúng không bác trai bác gái?”

“Cháu cũng là bạn học với Y Nghiên nhà bác à?” Bố tôi hỏi.

Cậu ta cúi người trước bố mẹ tôi.

“Dạ, đúng vậy. Bác trai bác gái, cháu là Bùi Kỳ Trung, là bạn...”

Tiêu rồi! Bùi Kỳ Trung sắp nói hai chữ “bạn trai”, tôi vội vàng nhảy tới bịt mồm cậu ta: “Bố mẹ, cậu ấy là bạn học của con! Bạn học!”

Bố mẹ nhìn hai chúng tôi với ánh mắt nghi ngờ. Tôi vội vàng buông tay ra.

Bùi Kỳ Trung trừng mắt nhìn tôi.

“Không ngờ cậu cũng muốn học hành, thật là hiếm có đấy.” Triết Dân tấn công Bùi Kỳ Trung trước, ôi trời, tôi biết chỉ cần hai người này mà gặp nhau, chắc chắn chẳng thể nào bảo họ ngồi yên được!

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu học hành tích cực đấy.” Hỏa lực của Bùi Kỳ Trung xem ra còn mạnh hơn.

Tôi hiểu hơn ai hết họ đang giở trò gì, nhưng bố mẹ tôi đều ngơ ngác.

“Đã đến đây rồi, gây ăn cơm luôn nhé!” Tôi vội vàng giảng hòa, kéo hai người họ ra.

“Mẹ, con vào bếp chuẩn bị đây! Hai cậu vào giúp mình nhé!”

“Ồ, để mình, để mình...”

“Không, để một mình tôi...” Cả hai cùng tranh nhau chạy vào bếp.

Lúc này, tôi nghe bố mẹ tôi thì thầm nói: “Bọn trẻ bây giờ thật mau mắn.”

“Bác gái, món này ngon quá.” Bùi Kỳ Trung thật khôn khéo, vừa ăn vừa không quên lấy lòng mẹ tôi. Mẹ tôi vui đến nỗi cười toe toét.

“Bác gái, bác có thể cho con biết món này làm như thế nào không?”

“Không ngờ bọn trẻ các con lại ham học như thế, nào, để ta chỉ cho các con...” Mẹ tôi có một tử huyệt, chỉ cần nhắc đến ăn uống, mẹ sẽ bắt đầu thao thao bất tuyệt, tôi muốn đánh trống lảng mà chẳng được.

Bùi Kỷ Trung và Triết Dân đều tỏ ra chăm chú lắng nghe, trố mắt nhìn mẹ tôi như đang nghe một câu chuyện rất hấp dẫn.

Tôi đập chân họ: “Này, hai người đừng giả vờ nữa, tôi đoán hai người chẳng phân biệt nổi thịt bò hay thịt heo, đừng làm như mình là chuyên gia nấu ăn vậy. Buồn cười quá... hai người muốn học nấu ăn à?”

“Con chẳng biết lớn nhỏ gì cả, trước mặt khách sao nói những lời như vậy? Mẹ phải dạy bảo lại con mới được.” Mẹ đưa tay đánh yêu tôi.

Ồi chao, mẹ của tôi. Sao lại đánh con gái mình trước mặt người ngoài? Tôi dở khóc dở cười.

Nếu hôm nay chỉ có một mình tôi với Triết Dân thì hay biết mấy.

Thế mà Bùi Kỷ Trung cũng đến, tôi thật mất hứng, tôi chẳng còn lòng dạ nào ăn cơm nữa, suốt cả bữa ăn chỉ nghe họ bàn chuyện làm thế nào mua thức ăn cho ngon, Bùi Kỷ Trung và Tống Triết Dân âm thầm kèm cựa, đều muốn đề bệch đối phương, càng nói càng hăng, tôi cũng chẳng biết họ học ở đâu ra, họ vào nhà bếp mười năm một lần, thế mà nói cũng đầu ra đầy khiến cả bố tôi cũng tham gia.

May mà Bùi Kỷ Trung và Tống Triết Dân không ở nhà tôi, chứ nếu không về lâu dài tôi sẽ bị chứng rối loạn tiêu hóa với nội tiết tố mất.

Buổi học nhóm hôm nay kết thúc trong bận rộn. Nhưng điều khiến tôi lấy làm lạ nhất là hôm sau khi về nhà, tôi ngạc nhiên thấy Bùi Kỷ Trung ở nhà tôi, lại nói chuyện với bố tôi rất hăng say.

Không biết cậu ta đã “mò” đến nhà tôi từ lúc nào.

Bố tôi vừa thấy tôi trở về đã nói: “Y Nghiên, bố thấy sau này con nên theo Kỷ Trung học nhạc, có sở trường sẽ thi đại học dễ hơn.”

Tôi trố mắt ra, Bùi Kỷ Trung, cậu cũng giỏi lắm đấy, không bao lâu đã lấy được lòng bố tôi.

“Không phải chứ bố, sao bố có thể như thế? Cậu ta đến nhà mình làm gì bố cũng chẳng...” Tôi chưa kịp nói xong, Bùi Kỷ Trung đã bịt miệng tôi.

“Ồ, là thế này, thưa bác, Y Nghiên muốn nói, bác làm thế thật là sáng suốt, điều đó sẽ có ích cho cuộc sống của cô ấy sau này, đúng không Y Nghiên.”

Nói xong, cậu ta còn thúc vào hông tôi một cái, nói khê bên tai tôi: “Nói mau, đồ đầu heo.”

Nhưng động tác của cậu ta quá lộ liễu, khiến bố ngạc nhiên nhìn chúng tôi.

Không xong rồi, nếu bố nghi ngờ, tôi sẽ rất thê thảm.

Tôi thầm nhủ, vì thế chỉ đành tương kế tựu kế, cùng diễn với cậu ta.

“Đúng vậy, thưa bố, con cũng muốn nói thế, bây giờ thi đại học ngày càng khó khăn, có một sở trường cũng có ích lắm.”

“Đúng rồi.”

Bố lại nói thêm: “Bạn con đã chịu dạy, con cũng nên học hành cho tử tế.”

May mà lúc này mẹ giải vây cho tôi.

“Dọn cơm lên nào, Y Nghiên đến giúp mẹ đi.” Mẹ tôi từ bếp nói vọng ra.

“Con đến đây.” Tôi trả lời mẹ, nhưng Bùi Kỷ Trung đã chạy vào trước.

Cậu cũng nhanh lắm đấy.

Tôi nhìn theo Bùi Kỷ Trung.

“Ăn cơm thôi...” Bùi Kỷ Trung lại tự động ở lại ăn cơm, vả lại chẳng hề khách sáo.

Cậu ta nói: “Thưa bác, cháu thường xuyên đến ăn cơm có được không ạ, thức ăn bác nấu ngon quá.”

Hình như cậu ta đã xem ở đây là nhà của mình, chẳng hề ngại ngần, nhưng phải công nhận, cậu ta rất giỏi giao tiếp, thậm chí còn biết cách lấy lòng bố mẹ hơn tôi, tôi đoán Bùi Kỷ Trung mặt dày đến nhà tôi vài lần nữa, họ sẽ bàn sang chuyện hôn nhân giữa tôi với Bùi Kỷ Trung mất.

8. Chương 8: Thế Nào Mới Là Yêu Một Người?

Gần đây việc học hành quá bận rộn, tôi không có thời gian gặp chị Phác Tuệ.

Hôm sau khi tan học, tôi lên mạng, và thấy chị Phác Tuệ gửi tin nhắn cho tôi.

Chị ấy gửi cho tôi một bài viết rất hot trên mạng hiện nay: “Mười tiêu chuẩn dành cho bạn trai.”

Thú vị thật!

Bài viết như sau:

Thứ nhất, bạn trai phải chịu hy sinh hình tượng vì bạn, chẳng hạn cùng bạn đi chụp sticker.

Thứ hai, bạn trai phải kiên nhẫn với bạn, chẳng hạn phải ngồi gập ngồi sao, xếp hạc giấy hoặc cùng bạn đi dạo phố, cùng mua sắm quần áo.

Thứ ba, bạn trai phải bảo vệ bạn trong lúc quan trọng.

Thứ tư, bạn trai của bạn không nên quá gia trưởng, không thể suốt ngày cứ tụ tập với bạn bè của mình, anh ấy phải đi chơi với bạn và bạn gái của bạn.

Sau đó còn có vài điều nữa, tôi nghĩ, thôi được, chị Phác Tuệ gửi cho tôi, tôi phải thử ở Bùi Kỷ Trung xem sao, xem cậu ta có xứng đáng là bạn trai của tôi không.

Tôi quyết định thử bốn điều cơ bản.

Vừa khéo tối nay cậu ta hẹn tôi đi chơi.

“Tối nay đi đâu chơi?” Tôi hỏi Kỷ Trung.

“Chúng ta đi chơi điện tử nhé?” Bùi Kỷ Trung hớn hờ trả lời trong điện thoại.

Tôi vừa nghe đã tức điên lên, đúng là gia trưởng, cậu ta cứ bắt tôi chơi những trò tôi không thích.

“Tại sao cứ chơi trò đó, tôi không đi.”

“Hà? Vậy chúng ta đi đâu?”

“Đến đường Kim Chính dạo phố mua quần áo được không?”

“Đường Kim Chính? Được thôi! Bấy giờ rưỡi tôi đợi cô ở đầu đường Kim Chính.”

Tuyệt!... không ngờ cậu ta chịu đi mua quần áo với tôi, mà lại đáp rất dứt khoát, xem ra cậu ta đã vượt qua điều thứ hai rồi.

Gác điện thoại, tôi đứng trước tủ quần áo mà rầu rĩ, không biết mặc đồ gì đi dạo phố cuối tuần đây?

Buổi tối hơi lạnh, có cần khoác thêm áo khoác không?

Ồ không được, chị Phác Tuệ đã từng dạy, buổi tối theo bạn trai ra ngoài không nên mặc quá kín đáo, nhất là không nên mặc áo khoác ngoài, bởi vì chỉ có như thế bạn trai mới có cơ hội cởi áo khoác cho bạn.

Thôi được, không mặc áo khoác.

Nhưng buổi tối dạo phố nhất định phải ăn mặc nổi bật, nhất là đi cùng với một anh chàng bánh trai như Bùi Kỷ Trung, phải mặc có cá tính mới được. Chao ôi, yêu người đẹp trai sao mà đau đầu thế này. Ai bảo tôi lên thuyền giặc làm chi.

Sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng tôi cũng ra ngoài.

Bên ngoài trời bắt đầu tối, tôi diện rất đẹp khi lên xe buýt, tôi chọn chỗ ngồi gần cửa sổ để nhìn cảnh đêm, trên đường người đi như mắc cửi, đèn sáng trưng khiến tôi nhận ra cuộc sống tươi đẹp quá.

Cố lên! Hàn Y Nghiên! Tôi thầm nói với mình.

Tôi đang nghĩ ngợi, chợt nghe có người gõ mạnh vào cửa sổ.

Hả, không phải chứ, tôi giật thót người. Xe ngừng từ lúc nào mà tôi cũng chẳng biết.

Bùi Kỷ Trung đang gõ cửa sổ. Tôi vội vàng nhảy xuống xe.

“Cô đang nghĩ gì trên xe thế? Cô không được nghĩ đến người khác, bây giờ cô đã là bạn gái của tôi rồi.”

Tôi thè lưỡi, vừa mới gặp đã bị cậu ta chinh phục, cứ đợi đấy, xem thử cậu có vượt qua nổi bài trắc nghiệm của tôi không, nếu không được, đến lúc đó cậu sẽ biết tay tôi.

Đi thôi. Tôi kéo tay áo, giục cậu ta đi, lúc này tôi mới phát hiện cậu ta vừa mới gội đầu, mái tóc vẫn còn ướt, có mấy sợi tóc bết trên trán.

Tôi sững người trong mấy giây, bây giờ người này là bạn trai của tôi sao?

“Làm sao thế? Lại nghĩ gì? Có phải tôi đẹp trai quá không, cô phát hiện đúng rồi đấy, làm bạn gái của tôi cũng không lỗ đâu.”

Cậu ta điệu dàng vén tóc trước trán.

Bình tĩnh! Bình tĩnh nào! Tôi nói với mình, đừng mờ mắt trước vẻ bên ngoài, nhất định phải bình tĩnh, hơn nữa cậu ta chẳng phải là bạn trai hợp tiêu chuẩn, còn phải khảo nghiệm đã chứ.

Làm ơn mà! Đi thôi! Tôi đá cậu ta một cái.

“Lát nữa chúng ta đi đâu?” Tôi hỏi Bùi Kỷ Trung.

“Đã nói rồi mà, chẳng phải chúng ta đi dạo phố sao?”

“Ừ nhỉ, đi thôi!” Chúng tôi đi về phía đường Kim Chính.

“Này, khoan đã.” Tôi kêu lên, “Chúng ta đi bên này trước.”

Tôi vốn có kế hoạch bảo Bùi Kỷ Trung cùng tôi đi mua sắm quần áo, nhưng tôi chợt nhớ ở gần đó có một tiệm chụp hình.

Vậy chi bằng đi chụp hình trước, đó là một trong những đề thi dành cho bạn trai.

“Đi đâu?”

“Cậu theo tôi sẽ biết, vui lắm!” Tôi kéo cậu ta đi về phía tiệm chụp hình.

“Nào, đây này, chúng ta cùng chụp nhé!” Tôi kéo hắn đến trước ống kính.

“Cái gì thế này?”

“Chụp hình sticker. Cậu chưa từng chụp sao?” Tôi chỉ vào ống kính cho cậu ta xem: “Xem này, chụp ra sẽ như thế này đây, dễ thương lắm.”

“Đây mà gọi là dễ thương à? Xấu hoắc mà kêu dễ thương.”

“Cậu xem này, tấm này, còn tấm này nữa, khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương thật đấy! Chúng ta cùng chụp hình đi.”

Tôi chỉ hình mẫu nói với Kỷ Trung.

“Đùa gì thế? Nếu anh em trong nhóm biết tôi chơi trò con gái này, tôi sẽ bị bọn họ cười đến chết mất! Hơn nữa chụp xấu như thế này, nếu để người ta biết, tôi chẳng còn mặt mũi nào nữa, tôi là người phát ngôn của nhóm Hip Hop đấy.”

Cậu ta hùng hồn diễn thuyết.

Tôi nghĩ, cậu ta không đạt tiêu chuẩn ở điều thứ nhất rồi, chỉ điều thứ nhất mà không vượt qua được, xem ra không thể yêu mù quáng, đẹp trai thì làm sao chứ?

Tôi hoài nghi không biết cậu ta có đạt tiêu chuẩn hay không.

“Này, nghĩ gì thế? Hôm nay cô làm sao vậy?”

Kỷ Trung vẫy tay trước mặt tôi: “Hình như cô đang có tâm sự gì đó, có phải giấu tôi chuyện gì không?”

“Ồ, đâu có, cậu không muốn chụp thì thôi, chúng ta dạo phố.”

Tôi cố nặn nụ cười nhìn cậu ta.

“Phải rồi, tôi là đàn ông con trai, chụp loại hình này còn thể thống gì nữa. Chúng ta đi thôi!” Cậu ta kéo tôi đi ra.

Buổi tối cuối tuần đường Kim Chính thật là đông đúc, hai bên đường có rất nhiều quầy hàng bán đồ lưu niệm. Có nhiều cô gái cũng ăn mặc như tôi, nhưng họ nhìn tôi và Bùi Kỷ Trung với ánh mắt tò mò xen lẫn hâm mộ, thậm chí tôi có thể nghe bọn con gái đang xì xầm.

Phải thẳng lưng, ưỡn ngực, hóp bụng, tôi nhắc nhở mình.

“Này! Cầm lấy! Ăn đi.” Bùi Kỷ Trung đưa xâu cá viên cho tôi.

“Hả? Cậu mua từ lúc nào vậy, sao tôi không thấy?”

“Lúc này chúng ta đi ngang quầy bán cá viên mà? Cô không thấy sao? Ăn nhanh đi, chẳng phải cô thích ăn cá viên nhất à?”

Tôi cầm xâu cá viên, xem ra cậu ta cũng chu đáo đấy chứ. Thì ra cậu ta nhớ tôi thích ăn cá viên.

Với cậu ta, tôi lại có thêm hy vọng.

“Đợi một lát, chúng ta ăn cá viên xong sẽ vào tiệm bách hóa Đông Đô được không?”

Tôi vừa nhai cá viên vừa lúng búng nói với cậu ta.

“Cô đi dạo Đông Đô trước đi, tôi vào tiệm kia chơi trò chơi điện tử, chín giờ gặp ở cửa quán Lệ Đông.”

Cái gì? Khoan đã, tôi không nghe nhầm chứ, tôi đi dạo Đông Đô còn cậu ta đi chơi điện tử? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận cùng tôi đi dạo phố và mua quần áo sao?

“Này, ý cậu bảo là không muốn đi mua quần áo với tôi?”

“Cô tự đi đi, tôi không biết chọn quần áo con gái. Cô chọn quần áo, tôi chơi điện tử, chẳng ai lỗi việc.”

Tôi vừa nghe đã tức sôi máu.

“Cậu chỉ muốn chơi trò chơi điện tử, còn kêu tôi ra đây làm gì? Bảo bạn cậu đi cùng không được sao?”

“Sao tôi lại đi cùng với họ? Họ đâu phải là bạn gái của tôi.”

“Được, cậu nói xem, bạn gái thì làm sao? Phải chơi điện tử với cậu à.”

“Cô mà chơi điện tử, chẳng mấy chốc sẽ chết sạch.” Cậu ta lại còn chê tôi nữa chứ. “Cô chọn quần áo xong là tôi sẽ chơi vài vòng, lát nữa cùng ăn tối chẳng được sao?”

“Được rồi, cậu đừng nói gì nữa.” Tôi đẩy cậu ta ra, “Tôi về đây, cậu từ từ ăn cá viên chán rồi chơi trò chơi điện tử đi, tôi không rảnh.”

Thế là mặc kệ cho cậu ta kêu lại, tôi bỏ đi thẳng.

Có một chiếc xe buýt chạy qua, tôi chẳng thèm nhìn đã nhảy lên xe.

Tôi tìm một chỗ ngồi, nhìn xuống đường thì thấy Bùi Kỷ Trung cầm xâu cá viên chạy theo.

Khi cậu ta định đuổi theo tôi, thì chiếc xe đã rồ máy. Hu hu.

Lúc này tôi còn hơn hở nhưng bây giờ lại bực bội. Gì thế này.

Chỉ có cậu ta mới nghĩ ra trò, tôi đi chọn quần áo còn cậu ta chơi điện tử. Đó gọi là hẹn hò sao?

Vậy là trải qua hai lần khảo nghiệm, cậu ta đều thất bại.

Xem ra tôi phải suy nghĩ lại. Tôi nghĩ ngợi, điện thoại của tôi reo lên, cậu ta gọi điện cho tôi. Tắt máy, không nghe điện thoại. Thế là tôi rầu rĩ về nhà một mình.

Vừa về đến nhà, nhà vẫn tối om, hình như vẫn còn sớm, bố mẹ chưa về.

Tôi mở đèn phòng khách, cởi giày, đang định về phòng, chuông điện thoại phòng khách reo lên.

Số điện thoại của Bùi Kỳ Trung hiện lên trên màn hình.

Không nghe, không nghe. Tôi rút dây điện thoại, nếu ba mẹ hỏi, cứ nói là không cẩn thận bị mắc phải dây.

Rửa mặt xong về phòng, tôi định gửi tin nhắn cho Bảo Nhi, nhưng sợ mở máy lên, Bùi Kỳ Trung lại gọi tới, hay là lên mạng tìm Bảo Nhi, cuối tuần nhỏ thường online.

“Y Nghiên, sao lại online, hôm nay Kim Tại Vũ cũng online, cậu ta bảo cậu và Bùi Kỳ Trung hẹn hò mà.”

“Còn hẹn hò gì nữa, sắp chia tay rồi.”

“Hả, không phải chứ? Sắp chia tay rồi, vậy là Kim Tại Vũ sắp gặp tai họa rồi. Cậu ta thật đáng thương, cứ bị hai người giày vò mãi.”

“Làm ơn mà, thương ỉnh được không? Mình nghĩ đã nhìn nhầm người rồi.”

“Làm sao vậy? Kỳ Trung không tốt với cậu sao? Cậu phải biết hài lòng chứ, nếu cậu ta tốt với những người đứa con gái khác bằng một phần mười cậu, họ đã mừng đến phát khóc rồi.”

“Hừ, chẳng qua cậu ta chỉ được vẻ ngoài, hôm nay mình mới thấy, thì ra cậu ta không đúng tiêu chuẩn.”

Thế là tôi gửi bài viết “Mười tiêu chuẩn dành cho bạn trai” cho Bảo Nhi xem.

“Hôm nay chẳng qua chỉ thử cậu ta một chút, thế mà đã thấy không hợp tiêu chuẩn đến hai điều.”

“Này, cậu làm ơn đi, chỉ mới hai điều thôi mà, sao cậu đã nhanh chóng kết luận vậy?”

“Hai điều đã khiến ỉnh thất vọng rồi.”

“Nếu Kỳ Trung đạt những tiêu chuẩn còn lại thì sao? Cậu cãi nhau với cậu ta không sao, nhưng anh em trong nhóm Hip Hop sẽ thê thảm lắm.”

“Sao cậu hay bênh vực cho họ vậy, khai thật đi, có phải có gì đó với Kim Tại Vũ không?”

“Thôi đi, cậu ta đâu thêm để ý đến mình.”

“Xem nào, chắc cậu với cậu ta có vấn đề rồi. Có cần mình nói với cậu ta không?”

“Cậu lo cho cậu trước đi. À này, cậu có còn thử những điều tiếp theo không?”

“Thế này nhé, hay là bây giờ hãy thử điều thứ ba, ngày mai cậu đi với mình đến gặp Kỳ Trung, sau đó cùng nhau đi chơi, xem cậu ta phản ứng thế nào?”

“Mình đành hy sinh vì cậu thôi.”

Thôi được, thử Bùi Kỳ Trung lần nữa xem sao.

Nhưng hôm sau, sự thật đã chứng minh dự cảm của tôi, không thử thì thôi, thử rồi tôi càng thất vọng hơn, Bùi Kỳ Trung chẳng hợp những điều còn lại.

Có lẽ tôi phải suy nghĩ lại thôi.

Hôm sau tôi đến trường.

Không biết tại sao vừa mới đến cổng trường tôi đã thấy không ổn, hình như bọn con gái đang chỉ trỏ tôi.

Gì thế này?

“Nhìn kìa, nhìn kìa, con nhỏ tóc xoăn đó.”

“Ồ, vậy à? Chẳng nhận ra nó, nhìn hiền lành thế kia mà cũng ghê gớm thật...”

“Không biết tại sao anh ta lại thích con người như vậy?”

“Này, nhỏ tiếng một chút, bây giờ người ta có bùa hộ thân rồi, coi chừng đó...”

Thật là kỳ lạ, bọn chúng đang nói tôi? Chẳng lẽ tôi đa nghi, nhưng bọn chúng mới nhắc đến người tóc xoăn mà, ở đây chỉ có mình tôi là tóc xoăn thôi.

Tôi bước vào lớp học với nỗi thắc mắc, phát hiện bọn con gái trong lớp cũng không thân thiện với tôi, nhìn lại chỗ ngồi của Ái Sa cũng vắng, không khí lớp học hơi kì lạ.

Tôi đang suy nghĩ, thầy giáo đã vào.

Tôi nghĩ, không được, phải gửi tin cho Kỷ Trung hỏi cho rõ ràng.

Một hồi sau, Bùi Kỷ Trung trả lời.

“Không có gì, đừng nhiều chuyện như bà già tóc xoăn.”

Không có gì thì tốt, tôi sợ cậu ta gây sự, nhưng cậu ta cũng không nên gọi tôi là “bà già tóc xoăn”.

Triết Dân khế khều tôi.

Tôi quay đầu lại.

“Có phải cậu qua lại với gã ta thật không?” Triết Dân chợt hỏi tôi.

Hả? Tôi cũng người nhìn Triết Dân. Từ sau trận ác chiến giữa Triết Dân và Bùi Kỷ Trung, đây là lần đầu tên cậu ta chủ động nói với tôi chuyện với Bùi Kỷ Trung.

Vả lại...

Vả lại Triết Dân không gọi tên Kỷ Trung, nếu tôi không nghe nhầm, Triết Dân bảo là “gã ấy”. Có lẽ cậu ấy đã biết tất cả rồi. Cả trường đang đồn ầm lên mà.

Tại sao Triết Dân hỏi tôi câu này?

“Không nói nghĩa là thừa nhận rồi.” Triết Dân thấy tôi không nói, lại tiếp thêm một câu.

“Mình... mình...” Tôi ấp úng, chẳng biết trả lời thế nào.

Nhưng thật ra, tôi cũng chẳng biết bây giờ mình nghĩ gì, rõ ràng là đang qua lại với Bùi Kỷ Trung, nhưng khi Triết Dân hỏi đến, tôi lại không muốn nói. Chẳng lẽ, tôi có hy vọng gì đối với Bùi Kỷ Trung?

Triết Dân nhìn tôi, đợi câu trả lời.

“Tổng Triết Dân, em lên bảng giải bài tập.” Thầy giáo gọi tên Triết Dân.

Không xong rồi! Tôi lo lắng. Cám ơn trời đất. Xem như tôi tránh được lần này.

Tôi sợ Triết Dân lại hỏi thêm nữa, cho nên suốt buổi học tôi tránh cậu ấy, trong giờ chơi cũng tìm Bảo Nhi, đến khi tan học Triết Dân chưa kịp nói gì thì tôi đã cùng Bảo Nhi chuồn mất.

Tôi cũng không biết mình sợ cái gì.

Nhưng khi đang đợi xe buýt, Bảo Nhi lại đi cùng một người bạn cũ.

Thế là tôi đành về nhà một mình. Tôi xuống xe ở đường Kim Chính, đang định đi dạo phố một mình.

Trên phố người mỗi lúc mỗi đông, người tan ca, học sinh tan học, người già, trẻ con chơi trượt ván...

Tôi mua một que kem, vừa nhâm nhi vừa đi ngang qua các shop quần áo.

Tôi chỉ để ý quần áo bên trong, chẳng phát hiện không biết từ lúc nào đã có ba người đứng trước mặt tôi.

“Này, đứng lại. Chính là mày, nhìn cái gì?” Cả ba người gọi tôi.

Ba người khoảng hai mươi mấy tuổi, trông rất cao lớn, vừa nhìn đã biết chẳng phải kẻ tử tế gì. Cả ba người đứng ch8a1n trước mặt tôi. Rõ ràng là đang tìm tôi.

“Mấy... mấy người muốn gì?” Tôi lo la71ng vừa lắp bắp vừa ôm chắc cặp sách.

“Không có gì, tìm mày giỡn chơi thôi.” Một tên vừa rít thuốc vừa nói.

Tôi đột nhiên hoảng lên.

Không ổn... làm sao đây? Tôi cố nghĩ cách trốn chạy nhưng đầu óc tôi cứ như đang đình công chân tay cũng run lấy bầy.

“Tôi đâu có trêu mấy người, mấy người đừng làm bậy nhé, tôi gọi cảnh sát đấy.” Tôi cố trấn tĩnh nói.

“Báo cảnh sát? Đại ca, nó nói báo cảnh sát kìa, ha ha, mày báo đi, ta sợ quá, báo đi.” Một tên vung vẩy tay chân hệt như một con khỉ.

“Mày không trêu bọn tao nhưng mày đã trêu bạn của bọn tao, mày thật không biết điều, tao phải dạy mày một bài học.” Tên có nốt ruồi to tướng trên má phải lên tiếng.

Đột nhiên một ý nghĩ lướt qua đầu tôi, tôi biết bọn chúng là ai rồi. Chắc chắn là bọn chúng muốn giúp Ái Sa đây. Bởi vì tên này đã từng đến tìm Ái Sa, lần đó tôi gặp hắn, tôi còn nghĩ tại sao trên má phải lại có nốt ruồi chứ? Thật là kỳ quặc.

Không ngờ Ái Sa thật vô sỉ, cho người đến dẫn mặt tôi, làm sao đây?

“Anh muốn nói Ái Sa đấy à?”

“VẬY MÀY TƯỜNG TAO NÓI AI? MÀY CHO NGƯỜI DẪN MẶT ÁI SA, BÂY GIỜ CÒN GIẢ VỜ KHÔNG BIẾT?”

Tôi cho người dẫn mặt Ái Sa lúc nào? Làm gì có chuyện này?

Vừa nghe tôi đã thấy tức điên lên. Có bản lĩnh đến đánh ta đi, còn mượn tay người khác, thật là mất mặt.

Tôi thật sự rất giận Kim Ái Sa. Tôi không còn là Hàn Y Nghiên nhát gan như trước đâu.

“Ôi chao, ba ngày không gặp mà đã khác rồi.” Một tên nói: “Đại ca, hình như không ổn lắm, đúng là nó khác rồi.” Tên có nốt ruồi kêu lên.

Tên lúc nãy múa máy tay chân hệt như con khỉ trừng mắt nhìn hắn, rồi quay lại cười gằn với tôi: “Hôm nay dù có thế nào đi nữa, bọn tao cũng không tha ày đâu.”

“Này, các anh chữa tốt nghiệp tiểu học phải không, ăn nói thật là lộn xộn.”

“Ồ... gan quá nhỉ. Xem ra không dẫn mặt mày là không được rồi.”

Tôi thực sự tức giận, dù bọn chúng có ba người, tôi chỉ có một mình, tôi cũng phải chống trả lại bọn chúng.

Không biết từ lúc nào có nhiều người đến xem. Nhưng không ai dám lên tiếng. Đúng lúc này chợt có người nhảy vào, nắm lấy cổ áo tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, giật mình, sao lại là Triết Dân?

Tôi lo lắng nhìn Triết Dân, đang định lên tiếng, Triết Dân đã bịt miệng tôi, chỉ vào mặt tôi, rồi quát: “Cô này, hôm nay cô dám đi chơi với thằng khác ngoài đường, tôi phải trừng trị cô mới được.”

Ôi, Triết Dân bị sốt rồi à?

Tôi chưa kịp phản ứng, Triết Dân đã lôi tôi chạy.

“Này, Triết Dân, khoan đã, có... có chuyện gì vậy?”

Triết Dân chạy nhanh quá, tôi thở hổn hển.

Thật kỳ lạ, tại sao hôm nay cậu ấy nói những lời quái lạ đến thế?

Triết Dân chẳng thèm nói gì với tôi, chớp mắt đã dắt tôi chạy đến mấy trăm mét.

“Triết Dân, đợi một lát, mình sắp đứt hơi rồi.”

Trời ơi! Triết Dân xem tôi là con trai chắc.

Lúc này Triết Dân mới ngừng lại.

Tôi và cậu ấy nhìn nhau thở hổn hển.

“Lúc này, tại sao... tại sao lại nói thế?”

Triết Dân nói với tôi: “Thấy loại người này trốn còn không kịp, sao cậu còn đòi co với bọn chúng? May mà mình đi ngang qua, nếu không chẳng biết hôm nay cậu sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên mình mới tìm có kéo cậu đi.”

“Thì ra là vậy, giờ thì mình đã hiểu tại sao cậu lại nói thế?”

Đúng là nghĩ lại cũng hơi sợ, nếu hôm nay không có Triết Dân, không biết tôi sẽ ra sao.

Tôi nhìn Triết Dân đầy cảm kích, vì chạy quá nhanh, cậu ấy toát mồ hôi trán, tôi lấy khăn giấy ra định lau.

Tôi đang lau, chợt nghe phía sau có người ho một tiếng.

Triết Dân và tôi quay đầu lại, phía sau chúng tôi là Bùi Kỷ Trung và Kim Tại Vũ.

Tôi hoa cả mắt.

Sao hôm nay xui xẻo thế này.

Tôi hoảng hồn. Lần này có nhảy xuống sông cũng rửa không sạch.

Bùi Kỷ Trung rất nóng nảy, chuyện gì cũng làm được cả.

Quả nhiên sắc mặt của Bùi Kỷ Trung rất khó coi, tôi hiểu rõ lỗi nhử mày này.

“Không như cậu nghĩ đâu.” tôi vội vàng giải thích, “Vì tôi gặp chút phiền phức, may mà có Triết Dân đi qua, cậu ấy cứu tôi, chúng tôi thật tình...”

Bùi Kỷ Trung không nói gì, tôi nhìn mặt cậu ta, hơi ngượng ngùng.

Kim Tại Vũ lên tiếng: “Kỷ Trung, cậu nói đi, cậu ngủ đã chưa?”

“Vừa rồi có bạn bè trong nhóm Hip Hop đi ngang qua, bảo có tên lưu manh bắt nạt Y Nghiên, đại ca của chúng tôi lập tức chạy đến, bây giờ không có chuyện gì thì tốt rồi.”

“Không có chuyện gì, tôi đi trước đây.” Triết Dân lúc này mới lên tiếng, giọng nói hơi lạnh lùng, nói xong đã quay người bỏ đi mà chẳng thèm nhìn đến chúng tôi.

Chỉ còn lại ba người chúng tôi, Kim Tại Vũ nhìn tôi và Bùi Kỷ Trung: “Kỷ Trung, chúng ta cũng đi thôi, nếu không sẽ đến sân bóng muộn mất.”

“Hôm nay các cậu đánh bóng rổ ở đâu? Để tôi đi cổ vũ.” Tôi vội nói, thực ra tôi đang muốn làm lành.

“Không cần đâu.” Bùi Kỷ Trung lạnh lùng nói, sự lạnh lùng của cậu ta có thể giết chết người. Tôi hít sâu một hơi.

“Đại ca, vậy chúng ta đi thôi, sắp muộn rồi.” Kim Tại Vũ thúc giục.

“Vậy hai người đi trước đi.” Tôi cố nở nụ cười.

Họ quay người bỏ đi: “Mình cũng về nhà thôi.” Tôi thầm nhủ, hôm nay đã phiền phức lắm rồi, tôi phải về nhà nghỉ ngơi thôi.

Vì thế một mình tôi đi đến trạm xe buýt, trạm xe buýt không xa, đi mấy phút là tới, tôi vươn dài cổ xem thử chuyến xe hai mươi ba đến chưa, chợt có người gọi tôi: “Y Nghiên.”

“Là cậu đấy à, sao cậu chưa về nhà?” Tôi còn tưởng Triết Dân đã về rồi, không ngờ cậu ấy đang đứng ở trạm xe buýt.

“Ừ, mình đang chờ xem hình như hôm nay xe chạy chậm quá.”

Hôm nay xe chạy chậm? Phải vậy không? Tôi không biết trả lời thế nào, thế là cả hai ngượng ngùng đứng đấy.

“Cậu không sao chứ?” Triết Dân hỏi tôi.

“Mình không sao, chỉ hơi mệt thôi, mình đang muốn nghỉ ngơi.”

“Y Nghiên, mình tưởng mình sẽ thắng được Kỷ Trung chứ.” Triết Dân nói với tôi.

“Hả?” Tôi ngượng ngùng đáp.

“Không ngờ Bùi Kỷ Trung tốt với cậu như thế. Thậm chí cậu ta còn dẫn mặt Ái Sa cho cậu.”

“Cái gì? Không phải chứ, cậu ta chẳng nói với mình chuyện này.” Tôi lo lắng nói.

“Mình cũng nghe bạn bè nói, hôm nay cậu không thấy Ái Sa không đến lớp à?”

Tôi hiểu rồi. Chả trách nào hôm nay đến trường mọi người cứ xem tôi như là thuốc độc vậy.

“Bùi Kỷ Trung biết Ái Sa cứ làm phiền cậu, nên đã giúp cậu giải quyết đấy. Mình không ngờ Bùi Kỷ Trung thật lòng với cậu như vậy.”

Tôi nghe Triết Dân nói mà lòng thấy không yên.

Lúc đầu vừa nghe Bùi Kỷ Trung chẳng nói gì với tôi mà đã tìm Ái Sa, trong lòng hơi bức bối. Nhưng nghĩ lại, thì ra Bùi Kỷ Trung làm thế là vì tôi.

Nhớ lại vừa rồi, cậu ta đã thấy tôi lau mồ hôi cho Triết Dân, không biết cậu ta nghĩ gì? Thế là tôi về nhà với nỗi băn khoăn không dứt.

Về đến nhà, tôi ngồi lên ghế sofa, lòng thăm nhủ, có nên gửi tin nhắn cho Bùi Kỷ Trung không?

Có nên gửi không? Tôi ngẫm nghĩ.

Thôi đi, thôi đừng gửi, nếu gửi trước thì ngại lắm. Có lẽ một lúc nữa Bùi Kỷ Trung sẽ gửi tin nhắn cho tôi.

Nhưng đến khi ăn cơm xong, Bùi Kỷ Trung vẫn chưa gửi tin nhắn cho tôi. Tôi càng lúc càng nôn nao, vì thế tôi về phòng online. Tôi vào ICQ.

Chỉ có Tiramisu là online.

“Cậu online rồi à? Hôm nay vui vẻ chứ?”

“Không vui, chẳng vui tí nào. Còn cậu?”

“Ôi, hôm nay tôi buồn quá.” Tôi nghĩ Tiramisu thường tự xưng là cao thủ về tình yêu mà? Hay là mình hỏi cậu ta xem.

“Này, cao thủ tình yêu, có thể cho tôi biết làm sao mới gọi là thích một người không?”

“Khà khà, có phải là thích anh chàng nào đó rồi không?”

“Mặc kệ tôi, cậu đâu có quen anh ta, tôi cũng không biết có phải là thích anh ta không nữa. Trước đây tôi rất ghét anh ta, thường đối chọi với anh ta.”

“Hà hà, muốn biết à, chuyện nhỏ, hãy xem bài viết này, nếu thấy phù hợp thì có nghĩa bạn đã yêu anh ta rồi.”

Rồi Tiramisu gửi cho tôi một bài viết.

Bấy dấu hiệu khi yêu một người

Một, khi bạn đang bận rộn nhưng lại mở máy đợi tin nhắn của anh ấy. Bạn đã yêu anh ấy rồi.

Hai, nếu bạn thích cùng đi dạo với anh ấy, bạn đã yêu anh ấy rồi.

Ba, khi bên cạnh anh ấy, bạn giả vờ như không để ý đến, nhưng khi vắng mặt anh ấy, bạn sẽ vội đi tìm. Bạn đã yêu anh ấy rồi.

Bốn, khi anh ấy bị thương hay bệnh, bạn rất quan tâm lo lắng cho anh ấy. Bạn đã yêu anh ấy rồi.

Năm, khi anh ấy thân thiết với người khác, bạn thấy xốn xang. Bạn đã yêu anh ấy rồi.

Sáu, khi bạn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh ấy, môi bạn cũng nở nụ cười. Bạn đã yêu anh ấy rồi.

Bảy, khi bạn đọc bài viết này, trong lòng nghĩ đến một người nào đó, chắc chắn bạn đã yêu người đó.

Tôi đọc hết bài viết, tim đập thình thịch.

Yêu rồi, yêu rồi, tôi thật sự thích Bùi Kỷ Trung rồi. Làm sao bây giờ?

“Thế nào? Kết quả thế nào?”

“Tôi nghĩ tôi thích anh ta rồi.”

“Ha ha, là tên nào thế? Hình như là người học cùng trường với cậu đấy hả?”

“Thật ra anh ta cũng không phải học trường tôi, trước kia anh ta học ở trường Thuận Kim.”

Tôi và Tiramisu đang chat, chợt có người khác nhảy vào.

Thì ra đó là Kim Tại Vũ.

“Chị dâu, chị đang làm gì vậy?”

“Sao cậu biết nick name của tôi?”

“Bảo Nhi nói cho tôi biết, chị dâu nói chuyện với đại ca đi, anh ấy cũng đang online, anh ấy rất buồn vì chuyện chiều hôm nay, hãy khuyên đại ca giúp chúng tôi đi.”

“Nhưng tôi đâu có biết nick name của anh ta? Hay là cậu cho tôi đi.” Thật ra tôi cũng đang muốn chat với Bùi Kỷ Trung.

“Tôi đã cho anh ấy nick name của cô rồi, nick name của anh ấy là 3456789989. Cô add vào nhé.”

“Được rồi.” Tôi copy số ICQ của Bùi Kỷ Trung.

Nhưng khi tôi nhập vào, ICQ lại hiển thị: “Đã có người này trong danh sách của bạn.”

Thật kỳ lạ. Trước kia tôi đâu có add nick của Kỷ Trung.

Ngay lúc này, Tiramisu lại hiện lên. Tôi mở ra xem.

“Cái gì? Cô là tóc xoăn.” Khi nhìn thấy câu này, như bị chó cắn, tôi vội vàng bật khỏi ghế.

Chẳng lẽ người bạn thân thiết nhất của tôi trên mạng lại là Bùi Kỷ Trung.

Sao lại như thế? Bình thường ở trường hai chúng tôi, hề gặp nhau là cãi, sao trên mạng lại có thể nói chuyện hợp đến thế? Thật là kỳ quái.

Tiramisu lại chat: “Hay thật, tóc xoăn, cả chuyện quan trọng là thích tôi mà cũng không nói cho tôi biết. Cô hại tôi ngày nào cũng buồn bã, sắp chết vì bệnh tương tự đây. May mà hôm nay tôi biết rồi, chứ nếu không vài ngày nữa cô sẽ không thấy mặt tôi đâu.”

Tôi đỏ ửng cả mặt! Thật là mất mặt quá đi thôi.

Vừa rồi tôi còn hỏi cậu ta: “Thế nào mới là yêu một người?” Lại còn bảo với Tiramisu người đó là học trò của trường Thuận Kim, nhưng bầu giờ học ở trường Thuận Nguyên.

Sao tôi lại ngu xuẩn đến mức này?

“Tóc xoăn, nói gì đi chứ, đừng tưởng không lên tiếng là tôi không biết đâu đấy nhé. Tại Vũ đã cho tôi biết nick name của cô rồi.”

“Tôi có việc, phải offline đây.” Tôi vội vàng gõ mấy chữ rồi tắt ICQ.

Tiêu rồi, ngày mai chẳng còn mặt mũi nào gặp Bùi Kỳ Trung nữa.

Tôi vùi đầu trong gối, sao tôi lại ngốc như thế này.

(Có người gõ cửa)

“Y Nghiên, con ra đi.” Mẹ kêu.

Tôi ngồi dậy ra mở cửa.

“Ra mau đi, bạn con đến này.”

“Bảo Nhi đến à, sao nó không nói trước với con?”

“Là tôi.” Một giọng nói vang lên sau lưng mẹ.

Hả? Mẹ ơi, Mau đào cái lỗ cho con chui xuống đi.

Con người tôi sợ nhất trên đời đã đến nhà tôi.

“Kỷ Trung nói có bài không hiểu muốn hỏi con.”

Làm sao bây giờ? Không thể nấp trong phòng được, người ta đã đến nhà rồi. Tôi đành đánh liều bước ra ngoài.

Bố bảo Kỷ Trung ngồi xuống. Còn tôi chẳng dám nhìn mặt cậu ta, xấu hổ quá, tôi vừa thừa nhận là thích cậu ta.

“Các con làm bài tập đi.” Bố nói với chúng tôi.

Tôi chỉ đành rón rén ngồi xuống bên cạnh Kỷ Trung.

Bùi Kỳ Trung lấy vở bài tập ra.

“Ôi chào, tiêu rồi.” Bùi Kỳ Trung kêu lên.

“Sao vậy?” Bố tôi hỏi.

“Cháu quên đem theo vở bài tập rồi, cháu đã chép bài tập trong đó.”

“Vậy có quay về lấy không? Nhà cháu có xa không?”

“Nhà cháu rất xa, hay là thế này, Y Nghiên đến nhà cháu, chúng cháu cùng làm bài tập, sau đó cháu lái xe chở Y Nghiên về, có được không bác?”

Bùi Kỳ Trung thật hiểm độc.

“Vậy cũng được.” Không ngờ bố tôi lại đồng ý.

9. Chương 9:

Thế là tôi chẳng có cơ hội phản bác, đã bị Bùi Kỳ Trung đẩy lên xe.

Vừa bước vào nhà, Bùi Kỳ Trung đã lôi tôi đến trước cửa sổ, chỉ bãi cỏ bên ngoài rồi nói: “Tóc xoắn, từ nay về sau em sẽ là bạn gái chính thức của tôi, em hãy chăm sóc bãi cỏ ngoài kia, em cũng là người phải lo việc vệ sinh toàn bộ căn nhà này, còn nữa, em phải nấu cơm tối, có nghĩa là tan học, em phải đến nhà tôi. Quần áo của tôi, em cũng phải giặt, mỗi ngày phải giúp tôi học tiếng Anh, phải cùng tôi làm bài tập, còn nữa...”

Cậu ta chưa nói xong, đôi chân tôi đã mềm nhũn, trán toát mồ hôi, Bùi Kỳ Trung, cậu thật độc ác, biết như thế trước đây tôi nên đối xử với cậu ta tốt hơn.

Bây giờ thì tiêu rồi, xem ra tôi phải đến nhà cậu ta làm trâu làm ngựa mỗi chuộc tội được, trời ơi, làm sao con thoát khỏi bàn tay của Bùi Kỳ Trung? Khi nào cuộc đời con mới sáng sửa trở lại. “Xem kìa, làm sao mà toát mồ hôi thế?” Kỳ Trung lau mồ hôi cho tôi.

Tôi nghiêng đầu, định né tránh bàn tay của Kỳ Trung.

Không ngờ Kỳ Trung vươn tay ra kéo tôi tới gần.

Tôi bị Kỳ Trung ôm đến ngạt thở.

Nhưng cậu ta nói rất tự nhiên: “Gạt em đấy, ngốc ạ, sao anh lại bắt tóc xoắn của anh làm những việc văt vả như thế.” Hừm... tôi thầm nghĩ, xem ra cậu ta cũng còn có một chút tính người đấy.

Không ngờ Kỳ Trung lại nói tiếp.

“Y Nghiên, thật ra anh chỉ hy vọng hàng ngày em có thể đến nhà anh, ngồi bên cạnh anh. Anh cũng không biết tại sao nữa, trước đây anh không phải như thế, nhưng từ sau khi quen em, chỉ cần mỗi ngày được gặp em, anh đã vui lắm rồi.”

Trái đất như ngừng quay năm giây.

Tôi không biết, tôi chẳng có kinh nghiệm nào trong chuyện này. Tôi cũng không biết bây giờ phải phản ứng thế nào.

Chúng tôi nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng.

Tim tôi như đập nhanh hơn, tôi định đẩy Kỳ Trung ra, không ngờ cậu ta ôm tôi chặt hơn, và cúi đầu xuống hôn tôi.

Chúng tôi đã hôn nhau.

Trái đất đã ngừng quay rồi. Trong khoảnh khắc, đầu óc tôi mù mịt, máu trong người tôi như đông cứng lại.

Nụ hôn đầu tiên. Không biết sau đó chúng tôi làm sao rời nhau, tóm lại chúng tôi như mới trải qua một thế kỷ.

Tôi vội vàng tìm cặp sách, định về nhà.

Về nhà, về nhà, về nhà ngay thôi. Trong đầu tôi chỉ có ý nghĩ đó.

Cũng không biết tôi đang sợ điều gì, tóm lại là tôi muốn mau chóng về nhà, tôi cảm thấy nếu đứng mãi ở đây thì sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Vậy tôi... tôi về nhà trước đây.” Tôi vội vàng buông ra câu nói, rồi hấp tấp chạy ra cửa.

“Này, khoan đã, anh lái xe đưa em về.” Tôi không dám quay đầu lại.

Khi tôi chạy ra gần cổng, Kỳ Trung lái xe đuổi theo, bóp còi inh ỏi bảo tôi lên xe,

Đành chịu vậy! Khi tôi ngồi trên xe, buộc dây an toàn, tôi len lén liếc nhìn Kỳ Trung. Trời ơi, tôi thấy cậu ta đỏ mặt. Thật là lạ, tôi cảm thấy Bùi Kỳ Trung là người không biết xấu hổ, chỉ thích trêu đùa người khác, chẳng để ý gì đến con gái, nhưng không ngờ lại đỏ mặt thế này.

Kỳ Trung lái xe, trên suốt quãng đường chúng tôi chẳng nói gì, không khí trong xe thật ngột ngạt.

Xe mấy lần chạy qua ngã rẽ, người tôi nghiêng sang bên trái, chạm phải tay của Bùi Kỳ Trung, tôi vội né ra.

Đến cửa nhà, tôi cúi gằm đầu lí nhí hai tiếng “tạm biệt”, rồi hấp tấp mở cửa chạy vào nhà.

“Y Nghiên, đợi đã.” Bùi Kỳ Trung gọi tôi.

“Có gì ngày mai nói.” Tôi đóng sầm cửa lại. Tôi không biết mình sợ gì, tôi muốn vào phòng tắm rửa mặt cho sạch sẽ.

“Y Nghiên, con về rồi đấy à, sao nhanh vậy, bạn con có hiểu bài không?” Mẹ tôi hỏi.

“Ồ, hiểu rồi mẹ.” Tôi ngượng ngùng đáp.

“Vậy thì được, khi giảng bài cho người ta con phải kiên nhẫn, đừng hấp tấp vội vàng.”

Mẹ của tôi ơi.

Tôi vào phòng tắm, bật đèn lên, nhìn vào kính mới thấy mặt mình đỏ ửng. Tôi mở vòi nước, nước mát sẽ làm tôi tỉnh táo hơn.

Nước xối xuống mặt tôi, nhưng đầu óc tôi suy nghĩ tận đâu đâu, ba chữ “Bùi Kỷ Trung” cứ lớn vồn trong đầu tôi. Không biết bây giờ cậu ấy thế nào, có phải trên đường về nhà không?

Tôi không ngờ cậu ấy hôn tôi, và còn nói những điều như thế. Tôi vừa rửa mặt vừa suy nghĩ vẩn vơ, tại sao cậu ta yêu tôi? Sao hai người chúng tôi lại ở bên nhau. Cậu ta là người đứng đầu nhóm Hip Hop mà, tôi cố buộc mình không nhớ đến Bùi Kỷ Trung nữa.

Về đến phòng, tôi nhảy tót lên giường, vùi đầu trong gối, cậu ấy thích tôi ở điểm gì? Tôi ôm gối ngồi dậy, dựa vào vách giường, trước mắt tôi là hình bóng của Kỷ Trung. Cậu ấy tặng tôi nhiều thứ, nào là CD, quần áo, điện thoại di động, gấu bông... tôi không biết từ lúc nào, Bùi Kỷ Trung đã len lỏi vào cuộc sống của tôi như thế này.

Tôi ngồi thừ trên giường nghĩ ngợi, không biết thời gian đã qua bao lâu.

Điện thoại trên đầu giường chợt rung lên.

Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rồi, thời gian qua nhanh như thế sao?

Tôi cầm điện thoại di động lên, là giọng nói của Kỷ Trung.

“Y Nghiên, bây giờ em xuống lầu, cổng chung cư khóa rồi, anh không vào được.” Hình như cậu ấy đứng bên ngoài gọi vào.

“Kỷ Trung, khuya lắm rồi, sao chưa về nhà?”

“Em xuống lầu đi, anh sẽ nói điều này cho em nghe.”

“Nói gì, khuya rồi, ngày mai nói được không?”

“Anh mặc kệ, em phải xuống ngay bây giờ!” Cậu ta lúc nào cũng thế, cứ hay ra lệnh cho người khác.

“Sắp 11 giờ rồi, tôi đi ngủ rồi.”

“Anh mặc kệ, hôm nay anh sẽ đợi dưới lầu, cho đến khi em xuất hiện mới thôi.” Nói xong, cậu ta tắt điện thoại.

Hừ, tôi cũng bực mình tắt luôn điện thoại, sao cậu ta chẳng thay đổi tí nào, lúc nào cũng ngang ngược như vậy.

Ôi, tôi vùi đầu vào gối, có nên xuống lầu không?

Mong sao cậu ta gọi điện lại bảo tôi khỏi xuống.

Tôi nhìn điện thoại, đổ chuông đi, đổ chuông đi.

Mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua. Sắp nửa giờ rồi, nhưng điện thoại vẫn không đổ chuông. Làm sao đây? Có xuống không?

Không biết ngoài trời bắt đầu mưa từ lúc nào.

Nếu cậu ta vẫn đợi, chắc chắn sẽ bị cảm. Lại mười phút nữa trôi qua.

Tôi không kìm được nữa, tôi ngồi bật dậy, chạy ra ban công nhìn xuống.

Mưa rất lớn, cậu ta đâu rồi?

Tôi nhìn kỹ lại, thì ra có một người đứng dưới gốc cây không cầm dù.

Là Kỷ Trung.

Tôi không kịp suy nghĩ gì nữa, vội ra phòng lấy dù xuống gặp cậu ta.

May mà lúc này bố mẹ đã ngủ cả rồi.

Kỷ Trung nghe tiếng bước chân, quay đầu lại.

Chúng tôi nhìn nhau, hôm nay đã gặp nhau bao nhiêu lần rồi.

“Sao anh không tránh mưa? Bị cảm đấy.”

Hắn lau nước mưa trên mặt: “Ai bảo em không xuống sớm.”

“Nhưng Y Nghiên, anh tin rằng em nhất định sẽ xuống.” Hắn tiếp tục bày tỏ.

Tôi bước tới, kiễng chân giơ dù che cho hắn.

Kỷ Trung lấy tay sờ mũi, đó là thói quen của hắn.

“Y Nghiên, anh nghĩ anh yêu em thật rồi.” Hắn ngốc nghếch đến đáng yêu. Chẳng hề giống một Bùi Kỷ Trung hùng dũng tôi gặp thường ngày, cũng chẳng giống một anh chàng Bùi Kỷ Trung đẹp trai và hống hách mà tôi đã biết.

Anh nắm tay tôi: “Y Nghiên, lúc trên đường về nhà, anh hối hận lắm, anh giận mình, tại sao không nói rõ với em. Anh đang yêu đấy.”

Tim tôi đập thình thịch. Xung quanh tĩnh lặng, cả thế giới như chỉ còn lại hai chúng tôi.

Anh cầm dù cho tôi: “Em biết không, trước đây anh không bao giờ như thế này.”

Tôi nhìn anh, cuối cùng mới khẽ nói: “Chúng mình có thể bắt đầu từ bây giờ.”

Thật không ngờ, trải qua bao lần tranh cãi, hiểu lầm, cuối cùng tôi và Bùi Kỷ Trung lại yêu nhau.

Trước đây tôi thấy thời gian trên lớp trải qua thật chậm chạp, tôi mong ngóng hết giờ để được về nhà, nhưng giờ đây hoàn toàn khác hẳn, tôi thấy thời gian sao trôi qua nhanh quá, sao chúng tôi mới gặp nhau mà đã phải chia tay rồi.

Một thay đổi thật là lớn.

Năm học sắp kết thúc, cuộc thi âm nhạc dành cho học sinh của thành phố Nhân Xuyên như thường lệ đã diễn ra.

Hôm nay tan học tôi và Bảo Nhi vừa đi vừa trò chuyện, Bảo Nhi hỏi tôi: “Nhóm Hip Hop của các cậu có thi không?”

“Đương nhiên rồi. Anh ấy hát Rap rất tuyệt, không thi thì uổng lắm.”

“Xem ra cuộc thi năm nay rất thú vị, Kỷ Trung và Triết Dân sẽ đụng độ nhau.”

“Mình có nói chuyện này với Kỷ Trung rồi, khi anh ấy lên thi mình sẽ cổ vũ.”

“Này, Y Nghiên, cậu nói vậy không sợ Triết Dân buồn sao? Chẳng phải trước đây cậu yêu thầm Triết Dân mà.”

“Mình cũng đành chịu thôi, yêu thầm có thể yêu được vài người, nhưng...” Tôi nghĩ ngợi rồi nói tiếp: “Bạn trai thật sự chỉ có một người.”

“Hả! Mình nghe không lầm chứ.” Bảo Nhi cười khúc khích.

“Mình nói không đúng sao?” Tôi hỏi lại.

“Này, Y Nghiên, cậu thay đổi nhiều thật đấy! Trước đây có đánh chết cậu cũng không chịu thừa nhận, bây giờ... chắc là cậu yêu Bùi Kỷ Trung lắm rồi phải không?”

“Ai nói thế?” Tôi đánh yêu vào vai Bảo Nhi.

“Đâu có.” Cả hai chúng tôi cùng đùa giỡn trên đường về.

“Hàn Y Nghiên.” Có người gọi tôi sau lưng.

Tôi quay đầu lại, thì ra là Kim Ái Sa. Từ sau chuyện lần trước, tôi đã không nói chuyện với Ái Sa nữa.

“Chuyện gì?” Tôi nhìn cô ấy nghi ngại, cảm thấy mình không còn chuyện gì để nói với cô ấy.

“Cậu rảnh không?” Tôi có chuyện nói với cậu.”

“Chúng tôi phải về rồi.” Tôi nhìn Bảo Nhi, vừa nói vừa toan bước chân đi.

“Khoan đã, cậu không muốn nghe tôi kể chuyện gì sao?” Ái Sa lại nói.

“Y Nghiên, hay là mình về trước, hai người cứ từ từ trò chuyện.” Bảo Nhi nói xong đã bước đi trước. Thế là chỉ còn lại tôi.

“Có chuyện gì?” Tôi lên tiếng trước.

“Tôi muốn bạn chia tay với Bùi Kỳ Trung, tạm thời chia tay.”

“Hừ... chia tay? Tại sao phải chia tay với cậu ấy?”

Tôi không khỏi buồn cười, tại sao tôi phải nghe lời Ái Sa, cô ta bảo tôi qua lại với Bùi Kỳ Trung thì tôi làm theo. Bây giờ bảo tôi chia tay, tôi lại chia tay sao? Sao lại như thế được.

“Nguyên nhân gì cậu đừng hỏi, tôi chỉ muốn hai người tạm thời chia tay chứ đâu phải là chia tay thực.”

“Ái Sa ơi, làm ơn đi. Tôi cảm thấy rất buồn cười, tại sao tôi phải nghe theo lời cậu.”

“Cậu không đồng ý sao?”

“Buồn cười! Đương nhiên là không thể rồi.”

“Vậy cậu có muốn bố mẹ của cậu nhìn thấy hình của Bùi Kỳ Trung không?” Tôi chợt giật thót tim.

“Cái gì, lần trước chẳng phải cậu đã xóa những tấm hình đó rồi sao?”

“Tôi đâu có ngu như vậy, tôi vẫn giữ trong máy vi tính. Ở trường Thừa Nguyên, bây giờ cậu là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của tôi, làm sao tôi xóa được.”

“Vậy cậu muốn gì?” chắc hẳn lúc này mặt tôi đang trắng bệch.

Tôi không ngờ Ái Sa lại giở trò này.

“Cho tôi biết nguyên nhân.”

“Được thôi, để tôi nói với bạn.” Ái Sa nói: “Nguyên nhân là không bao lâu nữa cuộc thi âm nhạc sẽ diễn ra, tôi muốn Triết Dân thắng.”

“Những chuyện đó có liên quan gì đến tôi?” Tôi thắc mắc.

“Bởi vì Triết Dân nói, chỉ cần cậu ấy thắng cuộc thi này, sẽ chính thức qua lại với tôi, cho nên Triết Dân phải thắng.”

“Làm sao tôi có thể chia tay Kỳ Trung trong lúc này?”

“Cậu chưa biết sao, người nhà của Kỳ Trung xưa nay phản đối cậu ta chơi nhạc, tham gia cuộc thi này, cậu làm thế là giúp cậu ta. Nếu cậu ta không tham gia, mối quan hệ giữa cậu ta với người nhà sẽ được cải thiện.”

Tôi nhớ lại, trước đây tôi nghe chị Phác Tuệ nói, vì Kỳ Trung thích chơi nhạc nên cãi nhau với gia đình, nhưng lúc đó tôi vẫn chưa yêu cậu ấy nên tôi không để ý.

“Hơn nữa, tôi chỉ bảo hai người giả vờ chia tay để Bùi Kỳ Trung phân tâm rút lui khỏi cuộc thi, sau đó cậu giải thích lại với cậu ta là được rồi.”

Tôi do dự nhìn Ái Sa, nếu như thế có thể giúp Kỳ Trung giải hòa với bố mẹ, tôi chấp nhận hy sinh.

Tôi không dám đề nghị chia tay trước mặt Kỷ Trung, bởi vì tôi sợ mình không kiềm chế được, nói hết sự thật.

Tôi chỉ lên mạng gửi tin nhắn cho Kỷ Trung, nói rằng bố mẹ tôi đã biết mối quan hệ giữa chúng tôi, nên bây giờ đành tạm thời chia tay.

Một lát sau, Kỷ Trung gọi vào điện thoại tôi.

“Hôm nay không phải là ngày cá tháng tư, sao em lại đùa như thế?”

“Em... em nói thật đấy.”

“Hôm nay đâu phải ngày cá tháng tư, em đâu cần nói dối như thế.”

“Em... em nói thật đấy.”

“Em nói lại một lần nữa đi.”

“Em nói, bố mẹ biết chuyện của chúng ta rồi, cho nên chúng ta chia tay đi.”

“Không được, bây giờ anh đến nhà em, anh sẽ đích thân nói rõ với bố mẹ em.”

“Không được không được, Kỷ Trung, anh đừng đến.” Tôi vội vàng ngăn cản cậu ấy: “Anh đến sẽ càng nghiêm trọng hơn, bố mẹ em sẽ không tha thứ cho em.”

“Nhưng nếu anh không đến, anh sẽ không tha thứ ỉn.”

“Kỷ Trung, chúng ta chia tay đi, cầu xin anh mà! Sau này em sẽ giải thích với bố mẹ em.”

Tôi nói xong, không đợi Kỷ Trung lên tiếng đã tắt máy.

Xin lỗi, Bùi Kỷ Trung! Chúng ta hãy tạm chia tay một thời gian đi. Tôi thầm nói.

Buổi tối tôi ngồi học trong phòng, nhưng đầu tôi cứ suy nghĩ vẩn vơ.

Không biết Bùi Kỷ Trung bây giờ thế nào rồi, anh ta đang nghĩ gì.

Điện thoại tôi reo lên, là Kim Tại Vũ.

“Chị dâu, hai người lại giận nhau nữa phải không? Tối nay anh ấy uống rượu nhiều lắm, chúng tôi khuyên không được. Chúng tôi sắp thi rồi, chị giúp tôi đi.”

Chao ôi, tôi chẳng biết nói thế nào. Mong thời gian trôi qua nhanh để sau này tôi sẽ giải thích với Bùi Kỷ Trung, lúc đó anh ấy sẽ hiểu nỗi khổ của tôi.

Cin lỗi, Bùi Kỷ Trung!

Đã ba ngày Bùi Kỷ Trung không lên lớp.

Hàng ngày đến lớp, tôi nhìn thấy chỗ ngồi bên mình trống vắng, lòng cảm thấy rất đau khổ và áy náy.

Mấy ngày nay anh ấy không gọi điện hay gửi tin nhắn cho tôi, nhưng như thế cũng tốt, tôi chỉ sợ anh ấy gọi cho tôi, tôi chẳng còn ý chí gì nữa.

Ngày mai ban nhạc Hip Hop phải lên sân khấu rồi, không biết Kỷ Trung thế nào nữa.

Tôi đương nhiên không muốn Bùi Kỷ Trung thua, nhưng tôi càng không muốn Kỷ Trung căng thẳng với bố mẹ của anh.

Thật là mâu thuẫn. Tôi ngồi ngẩn ra suy nghĩ.

“Y Nghiên.” Tôi quay người, thì ra đó là chị Phác Tuệ.

“Chị Phác Tuệ, có phải dạo này chị bận lắm không, đã lâu rồi em không gặp chị.”

Tôi vừa gặp chị Phác Tuệ đã nũng nịu với chị.

“Ừ, gần đây chị bận làm thủ tục đi du học ở Mỹ, không biết có thi được không?”

“Y Nghiên, đợi mình với.” Bảo Nhi thở hổn hển chạy tới.

“Chuyện gì vậy? Sao gấp vậy?” Tôi hỏi Bảo Nhi.

“Y Nghiên, mình hỏi cậu, có phải cậu chia tay với Bùi Kỷ Trung không?”

“Làm sao cậu biết?” Tôi hỏi nhỏ: “Mình chia tay rồi, nhưng chỉ là tạm thời thôi. Cậu nghe ai nói vậy?”

Tôi thấy hơi lạ, lẽ ra không ai biết chuyện này mà.

“Mình đã nghe Tại Vũ nói, ôi, Y Nghiên, cậu vẫn chưa muốn buông anh Triết Dân sao?”

Triết Dân? Tôi ngạc nhiên, có liên quan gì đến Triết Dân?

“Có liên quan gì đến Triết Dân?”

“Cậu còn muốn giấu mình, có phải cậu muốn trở về bên anh Triết Dân không? Hèn gì mấy ngày nay Bùi Kỷ Trung không đến lớp.”

“Ai nói với cậu vậy?” Tôi rất ngạc nhiên. Sao lại lôi Triết Dân vào đây?

“Cậu còn giả vờ nữa à, chẳng phải cậu chia tay Bùi Kỷ Trung rồi sau đó quay lại với Triết Dân sao?”

Trời ơi, tôi giật thót tim.

“Mình đã chia tay Kỷ Trung rồi, nhưng chỉ là tạm thời thôi, nhưng không phải vì mình muốn trở lại với Triết Dân.”

Sao sự việc lại trở nên như thế này, tôi chợt lo lắng.

“Khoan đã, Y Nghiên đừng gấp, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

Chị Phác Tuệ bình tĩnh hơn chúng tôi, chị an ủi tôi trước.

Vì thế tôi kể lại sự việc. Ái Sa đã tìm tôi hai lần, sau đó lại bảo tôi chia tay với Bùi Kỷ Trung.

“Hả? Thì ra là vậy.” Bảo Nhi kêu lên.

Chị Phác Tuệ trầm ngâm rồi hỏi tôi: “Bùi Kỷ Trung hoặc em có xích mích gì với Ái Sa không?”

“Có, lần trước Bùi Kỷ Trung có tìm Ái Sa để dạy cho cô ta một bài học, sau đó Ái Sa cũng nhờ người dẫn mặt em, may mà Triết Dân đi ngang qua giúp đỡ kịp thời nên em mới thoát.” Tôi vừa suy nghĩ vừa nói.

“Chị biết nguyên nhân là gì rồi, đây là cái bẫy của Ái Sa, chắc chắn nó nhớ chuyện lần trước nên tìm cách hại em.”

“Hả?” Tôi và Bảo Nhi cùng kêu lên.

Tôi thật là giận mình! Tại sao tôi tin những lời của Ái Sa, ngày mai Bùi Kỷ Trung và Tống Triết Dân thi rồi, làm sao cứu vãn đây?

“Chị Phác Tuệ, bây giờ em nên làm sao đây?” Tôi lo quá nên chẳng nghĩ ra được điều gì.

“Đương nhiên là lập tức gọi điện cho Bùi Kỷ Trung giải thích tất cả, cứ tiếp tục nữa sẽ càng phiền hơn.”

Nghe chị Phác Tuệ nói, tôi lập tức gọi cho Bùi Kỷ Trung.

“...Số máy bạn vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Tôi nhìn chị Phác Tuệ: “Làm sao bây giờ? Anh ấy khóa máy rồi.”

“Hay là cậu gọi cho Kim Tại Vũ xem sao.” Bảo Nhi nói.

Thế là tôi gọi cho Kim Tại Vũ: “Tại Vũ, là tôi. Cậu biết Kỷ Trung ở đâu không? Không biết à? Anh ấy khóa điện thoại rồi. Sao lại như thế? Tại Vũ, cậu nghe đây, khi gặp anh ấy, nhất định phải nhấn rằng, tôi và anh ấy chia tay chỉ là hiểu lầm, chuyện thế nào ngày mai gặp nhau tôi sẽ nói, ngày mai tôi nhất định đi cổ vũ cho anh ấy. Cậu bảo anh ấy nhất định phải tham gia đấy nhé.” Tôi vội vàng nói một mạch.

Tắt điện thoại xong, tôi nghe tim mình đập rất nhanh.

Ngày mai, ngày mai, tôi nhất định phải đi cổ vũ cho Bùi Kỷ Trung, tôi nhất định phải giải thích.
Mọi chuyện sẽ rõ ràng.

10. Chương 10: Lỡ Một Chuyến Xe

Khi tỉnh dậy, tôi nghe mùi thuốc sát trùng.

Cổ găng lăm mới mở mắt ra. Tôi thấy mình đang nằm trên giường bệnh viện.

“Y Nghiên, con tỉnh rồi, con làm bố mẹ lo quá.”

“Mẹ, con làm sao thế, sao lại nằm ở đây?”

“Con thấy thế nào? Có đỡ hơn không?”

“Y Nghiên.” Là tiếng nói của Bảo Nhi. Sao Bảo Nhi cũng đến.

“Y Nghiên, cậu có nhớ chiều hôm đó chúng mình đi xem Kỷ Trung biểu diễn không? Trên đường đi, cậu lo lắng quá nên bị xe mô tô đụng phải.”

Buổi chiều? Đi xem Kỷ Trung biểu diễn? Tôi nhớ rồi.

“Còn Kỷ Trung thì sao?” Tôi vội nắm tay Bảo Nhi hỏi.

“Y Nghiên, có phải cậu hơi khác không?” Bảo Nhi chỉ bố mẹ tôi.

Tôi biết nó muốn nói bố mẹ tôi ở đây, nói không tiện.

“Bố mẹ, con khát rồi, muốn uống nước, bố mẹ rót nước cho con được không?”

Thế là bố mẹ tôi ra ngoài.

“Cậu nói đi, Kỷ Trung đâu?”

“Mình cũng không biết Kỷ Trung đang ở đâu, chỉ biết chiều hôm đó chúng mình không xem Kỷ Trung biểu diễn được. Cậu bị thương, mình đưa cậu đến bệnh viện, rồi chẳng nghe được tin tức gì nữa.”

“Ôi, sao lại như thế này.” Tôi gõ mạnh vào đầu mình.

Tiêu rồi, tôi đã gọi điện thoại bảo Kim Tại Vũ sẽ xem Kỷ Trung biểu diễn. Tôi nhất định phải giải thích rõ ràng với anh ấy. Kết quả là tôi lỡ hẹn.

“Cậu đừng gõ nữa, mau gọi điện thoại đi.”

Bảo Nhi nhắc tôi, gõ có ích gì. Gọi điện thoại cho Kỷ Trung còn hay hơn.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.” Làm sao đây? Lại khóa máy.

Tôi nhìn Bảo Nhi: “Hay là tìm Tại Vũ.”

“Tại Vũ, tôi đây.”

“Ồ, là cậu đấy à, tôi cũng đang tìm cậu đây.”

“Chuyện gì?” Tôi hơi nghi hoặc, tôi cảm thấy Tại Vũ có vẻ rất lạ.

“Gặp mặt rồi nói. Cậu đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

“Hả? Sao lại ở bệnh viện?” Hình như Tại Vũ hít một hơi.

“Chúng ta gặp rồi nói.”

Bảo Nhi lại tìm có để bố mẹ tôi ra ngoài.

Tôi nôn nao chờ Tại Vũ đến. Tôi rất căng thẳng hết như đang chờ nghe tuyên bố một kết quả nào đó.

Một lát sau, Kim Tại Vũ đến.

“Cậu nói cho tôi biết trước, Bùi Kỳ Trung đang ở đâu?” Vừa thấy Tại Vũ, tôi liền hỏi.

“Anh ấy đang ngồi trên chuyến bay đi Mỹ rồi.” Kim Tại Vũ nhìn tôi nói.

Tôi điếng người đến nỗi chẳng nói được câu gì.

“Trước buổi biểu diễn, tôi nói với anh ấy cậu nhất định sẽ đến xem buổi diễn, vả lại sẽ giải thích hiểu lầm. Nhưng cuối cùng cậu không đến. Chúng tôi cũng tưởng cậu đã đổi ý, vẫn muốn ở bên cạnh Tống Triết Dân.”

“Vậy tại sao anh ấy lại đi Mỹ?”

“Đến chiều hôm đó tôi mới biết, anh ấy đi Mỹ vì bố mẹ anh ấy đã sắp xếp trước.”

“Tại sao?” Tôi thắc mắc.

“Kỳ Trung đã nói với bố mẹ anh ấy, ban nhạc Hip Hop phải nổi tiếng. Nhưng họ không đồng ý, họ mở mấy công ty lớn ở Mỹ, họ muốn Kỳ Trung đến Mỹ học tiếp, sau đó quản lý sự nghiệp cho gia đình.”

“Vậy có liên quan gì đến cuộc thi năm nay?” Tôi hỏi.

“Cậu cũng biết Kỳ Trung rất cố chấp, sau nhiều lần tranh cãi với gia đình, họ phải chấp nhận để anh ấy ở lại Hàn Quốc, nhưng phải có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tôi vội hỏi.

“Họ nói, nếu lần này ban nhạc Hip Hop có thể giành được giải quán quân, họ sẽ đồng ý để Kỳ Trung theo đuổi âm nhạc nhưng ngược lại, nếu Kỳ Trung thua, anh ấy phải đến Mỹ với bố mẹ.”

Nghe đến đây, tôi toát mồ hôi lạnh.

Thì ra khi Ái Sa gặp tôi, nó không nói đến điều này, chỉ bảo nếu Bùi Kỳ Trung thua, anh ấy phải đến Mỹ sống với bố mẹ.

“Có nghĩa là Bùi Kỳ Trung đã lên máy bay cùng đi Mỹ với bố mẹ anh ấy rồi?”

“Đúng vậy.” Tại Vũ gật đầu.

“Không thể nào. Anh ấy vẫn chưa thi học kỳ mà?” Tôi cảm thấy điều đó không thể xảy ra, bởi vì kỳ thi vẫn chưa kết thúc, anh ấy không thể bỏ đi như thế.

Kim Tại Vũ mỉm cười: “Tôi rất lấy làm lạ sao cậu lại quan tâm đến điều này. Cậu nghĩ thử xem, họ có tiền, họ đâu cần thi thố hay bằng cấp gì, cho nên khi Kỳ Trung đột nhiên tuyên bố phải học hành chăm chỉ, bọn tôi đều cười, bởi vì trước đó trong từ điển của Bùi Kỳ Trung không có chúng. Chúng tôi tưởng rằng anh ấy chỉ nói đùa. Sau này mới biết, thì ra là cậu, anh ấy mới cố gắng học tập để tranh đua với Tống Triết Dân. Nói thực, từ sau khi quen biết cậu, anh ấy thay đổi rất nhiều.”

Kim Tại Vũ vẫn mỉm cười khi nói đến những chuyện này. Nhưng tôi vừa nghe vừa chảy nước mắt.

Tôi đã hại Kỳ Trung rồi. Tôi không ngờ sự việc lại ra nông nỗi này. Vì tôi, Bùi Kỳ Trung đã thay đổi thói quen công tử bột, bắt đầu quyết tâm học hành.

Bùi Kỳ Trung đã làm rất nhiều chuyện vì tôi, nhưng tôi không hề hiểu được, cũng chẳng cảm kích, lại còn mỉa mai, thậm chí còn bán đứng anh ấy trong lúc quan trọng nhất.

Tôi đau khổ.

Tôi khìc không thành tiếng, chẳng nói lời nào.

Kim Tại Vũ đưa tôi mảnh khăn giấy.

“Thì ra cậu vẫn còn lo cho Kỳ Trung, tại sao trước đây không nói cho anh ấy biết?”

“Bây giờ Kỷ Trung ở đâu? Tôi có cơ hội cứu vãn không? Nói đi, Tại Vũ.” Tôi nắm chặt tay Tại Vũ: “Hãy cho tôi biết còn hy vọng không, tôi nợ anh ấy quá nhiều rồi, chỉ cần còn một chút cơ hội tôi cũng phải giành cho bằng được.”

Tại Vũ chỉ nhìn tôi, sau đó khẽ lắc đầu: “Anh ấy đi Mỹ rồi, họ sẽ không cho anh ấy trở lại Hàn Quốc đâu.”

Từ hôm đó trở đi, tôi chẳng còn gặp Bùi Kỷ Trung nữa. Cho đến một buổi chiều, tôi chợt nhận được một mẫu tin.

Nội dung mẫu tin là: “Thật ra anh thấy không cần thiết nhắn tin nữa, nhưng anh không kìm được lòng mình. Anh chỉ muốn nói với em, anh đang ở Mỹ. Cuối cùng điều anh muốn nói là TẠM BIỆT.”

Tôi cũng không biết chiều hôm đó tôi thần thờ dạo bước đến bao lâu, tôi chỉ nghĩ một chuyện, từ nay về sau tôi không còn gặp anh ấy nữa, còn tôi, tôi có quá nhiều lời để nói với anh.

Sao anh ấy có thể bỏ tôi ra đi như thế.

Có một chiếc xe buýt đi ngang qua, nhiều người đi ngang qua tôi, còn tôi thì rơi nước mắt.

Người ta nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, cứ để cho họ nhìn, dù sao cũng chẳng ai để ý đến tôi.

Nghĩ đến Bùi Kỷ Trung bây giờ đã biến mất khỏi Hàn Quốc, nước mắt tôi rơi lã chã.

Chiều hôm đó tôi khóc rất lâu.

Dần dần, màn đêm buông xuống. Mọi người trên đường hình như đều có đích đến, họ biết sẽ làm chuyện gì, chỉ có tôi cứ thần thờ đứng đó.

Tôi chẳng muốn về nhà, nhưng cũng chẳng biết đi đâu.

Tôi lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho chị Phác Tuệ. Tôi nghĩ lúc này chỉ có chị Phác Tuệ hiểu tôi nhất.

“Chị Phác Tuệ.” Tôi vừa cất tiếng đã rơi nước mắt.

“Y Nghiên, em đang ở đâu, chị đang muốn tìm em đây. Tối nay có rảnh không? Chị mời em ăn cơm.” Chị Phác Tuệ nói.

“Em đang ở ngoài, tại sao mời em ăn cơm?”

“Bởi vì chị sắp đi Mỹ rồi, chị được một trường đại học ở Mỹ nhận vào, vừa mới có thông báo đây. Cho nên trước khi đi chị muốn mời em ăn cơm.” Chị Phác Tuệ hớn hờ nói.

“Sao cả chị cũng muốn đi Mỹ sao?” Lòng tôi chùn xuống.

“Tin tốt lành phải không? Chị mong đã lâu lắm rồi.”

Nhưng tôi chẳng vui tí nào, Kỷ Trung đã đi Mỹ, chị Phác Tuệ cũng đi Mỹ, những người tôi thương yêu đều đi Mỹ, tôi còn ở lại Hàn Quốc làm gì? Cuối cùng tôi khóc òa lên.

Tại sao sự việc lại trở nên như thế? Tôi chẳng hề nghe chị Phác Tuệ nói gì nữa.

Tôi thấy lòng mình ngày càng nặng nề.

Mùa đông đến.

Không biết tôi phải trải qua mùa đông lạnh giá năm nay như thế nào.

Tôi biết năm nay trời sẽ rất lạnh, tôi phải ở trong nhà.

Bảo Nhi đến nhà tìm tôi mấy lần, tôi cũng chẳng đi chơi với nhỏ, bởi tôi biết, dù có đi ra ngoài cũng chẳng còn người bạn thân thiết nào nữa.

Tôi trở nên trầm mặt, trước đây tôi không như thế, khi còn Bùi Kỷ Trung, ngày nào chúng tôi cũng đấu khẩu, bây giờ anh đã đi Mỹ rồi, tôi ngồi bó gối bên cửa sổ nhìn tuyết rơi, thấy lòng mình thật trống trải.

Tôi cứ ngồi, nhớ lại những chuyện lúc trước.

Cuối cùng năm mới đã đến, hoa tuyết bay tả tơi ngoài trời.

Bùi Kỳ Trung, anh có khỏe không?

Bùi Kỳ Trung, chúng ta có gặp lại nhau không?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-dau-tien>